

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Eusebii Caesariensis Contra Hieroclem

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΑΝΤΙΡΡΗ-
ΤΙΚΟΣ *ΠΡΟΣ ΤΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ,

Απολλώνιον τὸν Τυανέα, τῷ σωτήρει
Χριστῷ ὁραβήλωντος.

EUSEBII CAESARIENSIS
EPISCOPI LIBER CONTRA
HIEROCLEM, QUI EX PHILOSTRATI
historia comparavit Apollonium Tyaneum Salvatore
nostro IESU CHRISTO.

ZENOBIO ACCIOLO FLORENTINO
INTERPRETE.

κατὰ τὴν
ἐκ τῆς Φιλο-
στράτου, διὰ
τὴν Ἱερό-
κλειος ὁραβή-
λωντος
αὐτῷ τῷ
Χριστῷ συλ-
κρίσει.

EN' amice illa quo-
que suspicere dignū
est, quæ modò hic
Hierocles paradoxe
iactabat magistro, ac
Saluatori nostro Tya-
neum componens? Nam si reliqua
ipsius Philalethis deliria contem-
plemur (pulchrè enim veritatis in-
scriptione cessurum putat suis con-
tra nos libris) haud ita magnum o-
peræ nunc pretium fuerit, in eo
duntaxat versari me, vt ostendam,
quæ illius feruntur scripta, non esse
quidem sua ipsius, sed ex alio-
rum non sententiis modò, verùm
dictionibus quoque ipsis ac pene
syllabis impudenter subducta; non
indigna nimirum quæ & ipsa sua
quandoque refutatione damnen-
tur. Tamen si re quidem ipsa iampridem,
licet non destinato contra se
stilo, satis illa euersa videantur, vo-
luminibus octo ab Origene con-
scriptis in Celsi orationem, quæ vera

A Ρ' ουὼ, ὦ Φιλότις, καὶ
καὶνὰ σε ἔξυπναφείως
ἄξιον ὀποθαυμάζειν, ἂ
τῷ ἡμετέρῳ σωτήρει ἔ;
καὶ διδασκάλῳ τὸν Τυανέα ἔξυπνε-
νων, ὁρεδοξολόγῃ; πρὸς μὲν γὰρ τὰ
λοιπὰ τῶν ἐν τῷ Φιλαλήθῃ· οὕτω
γὰρ οὐ ἔχον αὐτῷ (τῷ) καὶ ἡμῶν
B Ἰππυγράφῃν ἐδόκει λόγον· οὐδὲν αὖ
εἶη σπουδαῖον Ἰππὶ τῆς παρόντος*,
μη αὐτῷ ἰδίᾳ τυγχάνοντα. σφόδρα
δὲ ἀναιδῶς ἔξ ἑτέρον οὐχ αὐτοῖς
μονονουχὶ νοήμασιν, ἀλλὰ καὶ ῥή-
μασι, καὶ συλλαβαῖς ἀποσοιλη-
μῆρα, τυχοῦντι ἂν καὶ αὐτὰ τῆς
C παροσηκίουσῃς κατὰ καιρὸν ἀπελέγ-
ξείως. διωάμει δὲ ἡδὴ καὶ πρὸς τὴν
ἰδίᾳς κατ' αὐτὴν γραφῆς ἀναπέτρα-
πῆαι, ἢ παροπηλήλεκται, ἐν ὅλοις
ὀκτῶ ἔξυγγραμμάσι, τοῖς Ωειχθεῖ
Ο ο

γραφῆσι, πρὸς τὸν ἀλαζονικώτερον **A** inscribitur, vel Philaethe ipso ar-
 ἔφιλῆδοις ἐπιγεγραμμένον Κέλ-
 σου ἀληθῆ λόγον, ὡς τὰς ἰδιότητας ἀ-
 φραλείπῳ, ἐν ὅσοις εἰρήκαμῳ, ὁ δε-
 δηλωμένος ἀφραγαγὼν ξυλλήθεω
 ὅσα ἐς τὴν αὐτὴν ὑπόδειξιν, παντὶ τῷ,
 εἰρηταί τ', καὶ εἰρήσει, ἀφραγαγὼν διε-
 λύσατο· ἐφ' ἃ τὸν ἐπ' ἀκριβῆς τὰ
 καθ' ἡμᾶς διαγῶναι ἔχοντας, Φιλα-
 λήθως ἀναπέμφαντες, φέρε μόνῳ **B**
 ἐπὶ τῷ ἀφροντος τῷ καὶ τὸν κύριον ἡ-
 μῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τῶν Φιλαλήδοις
 τυχεῖ λόγῳ ἀφραγαγὼν ἐπισημασμέ-
 να· μηδὲν π' ἀπουδαῖον ἡγούμενοι πρὸς
 τὰ λοιπὰ τῶν ἑτέρων ἐποσεσυλη-
 μένων αὐτῶν διαμάχεσθαι· μόνῳ ὅτι εἰκό-
 τως νυνὶ τὰ πρὸς τὸ Ἀπολλώνιον ἐπο-
 ψύματα· ἐπεὶ καὶ μόνῳ πρὸς τὸν πῶ-
 ποτε καθ' ἡμῶν γεγραφότα, Ἰσαίρε-
 τος νυνὶ πύτῳ γέροντι ἡ τῶνδε πρὸς τὸν **C**
 ἡμέτερον σωτήρα ἀφραγαγὼν τ', ἔξυψ-
 κρισίς· θαυμαστὸν καὶ ἀποδέχεσθαι θεῖα
 πνί, καὶ ἐξήρηται ἁφίκα, οὐχὶ ὅτι ῥητεῖαν
 ἁφίκασι τ' θαυματουργικῆναι φά-
 σκων αὐτὸν, καὶ ταῦτα, ἀληθῶς οὕτως
 ἔχον πσεύων, ἔναποδείκτως ἀπρυ-
 ριζόμενος· ἀκχε δ' οὐδ' ἄφησιν αὐτῆς
 συλλαβαῖς, ἀνω, καὶ κατὰ ἀρυλλῆσι, σε-
 μνωόντες τὸ Ἰησοῦ, ὡς τυφλοῖς ἀνα-
 βλέψαι τὸ ἀφραγαγὼν, καὶ ἵνα ποι-
 αῦτα δράσαντα θαυμασία· εἰτὰ πνα
 μεταξὺ εἰπῶν, ἐπιλέγει, σημασμέθαι
 γεμῆ καὶ θεοῖς φίλα ἀφραγαγὼν βελο-
 μένοι λαθεῖν· ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς
 Ἰεροκλεῖ τῷ τ' καθ' ἡμῶν ἐπιγεγρα-
 φὸν λόγον, εἰρη· Δάμις μὲν οὐδ' ὅτι
 πολλὰ ξυδιατελέσας τῷ Ἀπολλωνίῳ, ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων γῆς ὁρμώμενος,

rogantiorum multo iactantiorum-
 que. Ibi enim rationes ille omnes a-
 bundè complexus, quicquid in eam
 rem cuiquam vel dissertum est un-
 quam, vel differetur omnino, qua-
 si præoccupatione dissolvit. Eò nos
 igitur ablegantes, si qui paulò ma-
 iore studio detinentur nostra ex fi-
 de noscendi: age solùm hoc tem-
 pore contemplemur, ex philaethe
 ipso dominum nostrum Iesum Chri-
 stum Apollonio comparatum; inu-
 tilem prorsus operam deputantes, si
 de iis cum eo digladiemur, quæ a-
 liunde is compilavit. Meritò enim
 quæ ad Apollonium spectant pri-
 mam à nobis, ac totam operam po-
 stulare videntur. Quod vnus hic om-
 nino, præter ceteros omnis, qui con-
 tra nos stili aciem distrinxerunt, sin-
 gulare malum inuexit, impuri scilicet
 hominis ad Salvatore nostrum
 commissionem. Admiratur ergo hîc
 & confitetur Apollonium Tyaneū,
 non veneficiis quidem vllis, magi-
 cisve præstigiis, sed arcana quadam
 sapientia diuinarum rerum, mirabi-
 lium operum effectorem, temeraria
 quadam fide, nulla tamen demon-
 stratione in hanc sententiã demersus
 & confirmatus. Audi verò quibus in-
 strepat verbis. Súsque deque nugan-
 tur, inquit, Iesum tollentes, vt qui ex-
 cis videndi reddiderit facultatem, &
 alia id genus admiranda præstiterit.
 Tum & paulo mox ita rationibus
 colligit. Videndū porro ne Diis gra-
 tissimi hominis facta latère Christia-
 ni contendant. Hæc ipsius Hieroclis
 verba sunt in oratione cōtra nos scri-
 pta, cui titulus philaethes. Damis
 igitur qui cum Tyaneo plurimū vi-
 xit peregrè eū de Assyria comitatus,

vbi & illi primū congressus est, ex illo captam inter se amicitiam in historiam confert. Nam Maximus quidem particularia quaedam hominis huius facta parcè admodum, breuiterque perstringit. Atheniensis verò Philostratus, & vtrumque complexus, & aliorum quoque se scripta collegisse affirmans, exactissimam sanè ab incunabulis inde orsus, obitu quoque tenus historiam texit. Si quando igitur licet nostram, quæso (ut isti aiunt) leuem simplicitatem, contraque philalethis acré illuc comparandis rebus omnibus, firmūque iudicium disquiramus. Non id quidem hoc loco inspicientes vter maiore præstet diuinitate, plurave miracula, & illustriora effecerit, neque quod de vno tantum redemptore nostro, ac domino Iesu Christo in humanitatem venturo diuinitus inspirasti prophetæ à seculo vetustatis Hebraicæ prædixerunt: non quòd multò plures idem Iesus cœlestis doctrinæ verbo ad se conuertit: non quòd ingenuis, ac legitimis discipulis clarè paratis vltro pro illius doctrina mortem subire: non quòd frugalis vitæ ludum solus aperuit futuris quoque seculis fructuosum: non quòd virtute suæ diuinitatis orbi terrarum salutaris affulsit, hodièque multa hominum millia vndique ad haustum diuinæ sapientiæ suæ trahit: non quòd vnus ab hominum genere tot iam seculis oppugnatus, contra tramen hostiliter impellentes, siue illi gentium reges, siue subiecti, inuictus, ac inexpugnabilis

χρόνον εἰπεῖν ἀνθρώπων, δεχόντων τὸ, καὶ δεχομένων, πλείοις ἔδειξεν ἡδὴ πολέμου μῆκος, κρείττων, καὶ πολὺ δυνατώτερος τῶν πικρῶς ἐλαυνόντων

αὐτότι τὸ θεῶν ἐπὶ τῆς ἰδίας χώρας αὐτῶν Συμμίξας, πλὴν δὲ οὐκ εἶναι μὴ δὲ ἀνδρὸς αὐτῶν Γενομένου ξυνοσίαν ἰσορῆσεν. ὁ δὲ Μαξιμος, κομιδῆ βραχία τῆς κτῆ μέρους αὐτῶν πεπραγμένων ἀνεγράψατο. ὁ γὰρ μὲν Ἀθηναῖος Φιλόστρατος, τὰ φερόμενα πάντα ὁμῶς, ἀπὸ τῆς Μαξίμου, ἔαυτὸν Δάμιδος, καὶ ἄλλων ξυνοσίου εἰσαυτὸν φήσας, πάντων μάλιστα ἐντελή τῶν ἀπὸ γνέσεως, καὶ μέγχει τελευτῆς ἰσορίαν τῆς κτῆ τῆ ἀνδραβίς πεποίητο. εἰ δὲ οὐκ ἔξον τῆ ἐπικτηροσμενίω ἡμῶν διχέρων τῆ, καὶ κηφότητα, καὶ τῆ Φιλαλήθους ἀκριβῆ, καὶ βεβαίαν ἐφ' ἐκάστῳ ᾧραδεῖναι κελσιν, φέρε διαπυθώμεθα, ἔχ ὅς τις θεῶς γέγονοι, ἔδ' ὁποῖος θαυμασιώτερος τῆ, καὶ πλείω διεωράξατο ᾧραδεῖν, οὐδ' ὡς μόνος ᾧρα τοῖς ἀνεκιδεν

πρὸ μωρίων ὅσων γηρομένων Ἑβραίων ὁφοῖς, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, καὶ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἦξεν ἐς ἀνθρώπους καὶ δεῖσαν ἐπίπνοιαν ᾧρα πεφῆκετο, ἔδ' ὡς πλείους ἐπὶ τῆ τῆς θείας διδασκαλίας αὐτῶν λόγον πρὸ βέφατο, ἔδ' ὡς γησιῶς, ἔδ' ὄντως ἀληθεῖς ἐμήσατο φοιτητα, μονοεχὶ καὶ ὑπεραποθησκῆν ἐπίμωος

τῶ λόγων αὐτῶν ᾧρασεβασμῶν, ἔδ' ὡς μόνος σῶφρονος εἰς διδασκαλεῖον, καὶ ἐς τῆ μετέπειτα χρόνον ξυνοσίου, ἔδ' ὡς τῆ ἰδία θεότητι τῆ, ἔδ' ᾧρα, πᾶσι ἔσωσε πλὴν οἰκουμενῶν, καὶ εἰσέπ' ἔδ' νυμυρία πλῆθη πανταχόθεν ἐπὶ τῆ θεῖαν εἰαυτῶ διδασκαλίαν ἐπαζόμενος. οὐδ' ὡς τῆ πῶποτ' μόνος ᾧρα ἀπάντων

ἀπάντων ἀποδέδεικται, θεία ἢ δερρήτω
 δυνάμει, τοῖς μὲν κτ' καιρὸν ἐπανιστα-
 μένοις αὐτῷ, τῇ θείᾳ διδασκαλίᾳ με-
 πῶν ῥαδίως τ' ἢ παγκύττα πρὸς αὐτῷ,
 ἔδραδέντα δεῖον λόγον, ἐς ἀπειρον
 αἰῶνα καθ' ὅλης κρατυῶν οἰκισμέ-
 νης, ἔδ' ὡς εἰσέπ' ἢ νῦν τ' ἐνδέξ' δυνά-
 μεως τ' δρετῶν Ἰπιδείκνυ', μοχθη-
 ροῖς πνας, ἔ Φαύλοις δαίμονας ψυ-
 χαῖς ἀνθρώπων, καὶ σώμασιν ἐφε-
 δρβύοντας ἀπελαυῶν δια μόνης τῆς
 δερρήτου πρῶτησιν αὐτῷ, ὡς αὐ-
 τῇ πείρα κατελήφαμεν. ταῦτα γρ
 πρὸς * Απολωνίᾳ ζητεῖν, μὴ ἔσ' ἔ
 ἐρωτῶν ἀνόητον· μόνῳ ἢ ἐπισκεψώ-
 μεθα τ' ἔ Φιλοστράτου γραφῶν, δι' ἧς
 εὐθυσμῶν, ὡς οὐχ ὅτι γε εἰ φιλοσό-
 φοις, ἀλλ' ἔδ' εἰ ἐπιθέσει, ἔ μετείοις
 ἀνδράσιν ἄξιον ἐκείνην, ἔχ ὅπως τῷ
 σωτήρι ἡμῶν Χριστῷ δραπέναται τὸν
 Απολωνίῳ, ὅσον Ἰπὶ τῇ γραφῇ τῆς
 παρὰ τῷ Φιλαλήθῃ παιδύσεως μὲν
 Ἰπὶ πλείστον ἠκόντος, ἔ δ' ἄλλοις μὴ
 πρῶτος ξυγγραφέως. ποιῆτος γρ ἰὼ
 * μτ' ἔ ἄλλων ἢ ὁ Ἀθηναῖος Φιλοστρά-
 τος· ἔ ῥαδίως ἀν κατὰ μάθωμεν ἔ
 τῶν λοιπῶν τ' κατ' αὐτὸν, παιδύσεως
 μὲν ἐπὶ πλείστον ἠκόντων, αὐτὸ ἢ ἔ-
 ζητασμένως μὴ ἀπικριβωμένων τῆς
 κτ' ἔ Απολωνίου ἰσοείας. πούτων γρ
 ἡμῖν διδυκρινηθέντων, ὁμῶς ἔ τ' Φιλα-
 λήθους τὰ ἀνωτάτω τε καθ' ὅλων δικα-
 στήρια διήληφότος, ἢ κτ' χριστιανῶν
 βεβαία, ἢ ὡς αὐτὸς ἐαυτῷ δοκεῖ ἀ-
 κριβῆς ἐφ' ἐκάστῳ κρίσις, φανερά κα-
 τασησέ. ἢ μὴ τ' αὐ οἱ μωροὶ, ἢ βεβη-
 κολημένοι, νενομίσμεθα πρὸ αὐτοῖς,

χ. πῶν Α-
πολωνίου

χ. αὐτῶ μ.

durat, robore quodam diuinitatis
 occulto, sacrae reluctantib. doctrinae
 tempestive sese insinuans. Quam vero
 semel ipse verbi sapientiam pectori-
 bus inscuit, atque transfudit, per
 immensa secula terrae ambitus di-
 tione magna conseruans, non de-
 nique quod virtutis enthaez vim
 nunc quoque plane testatur impu-
 ros daemones vel corporibus ho-
 minum vel animis infidentes, sacro-
 sancta duntaxat nominis sui com-
 pellatione extrudens. Hac enim
 secum de Apollonio cogitare sum-
 mae cuiusdam sit, ne dum alios
 sciscitari, dementiae. Quae nos om-
 nia posthabentes, vnam modo Phi-
 lostrati pensitemus historiam. Ex
 hac enim certis rationibus conuin-
 cemus Apollonium non inter phi-
 losophos locum, ac ne inter me-
 diocriis quidem, ac vsitatae probi-
 tatis viros, dignum fortiri, ne dum
 sit ille Saluatori nostro ratione a-
 liqua conferendus, quatenus, in-
 quam, colligere est de ipso Phila-
 lethis autore, eruditione quidem
 magna referto, veritatem ipsam
 probro afficiente. Huius enim no-
 tae Philostratus ipse est cum aliis
 omnibus apud illum scriptoribus.
 Ex quo nobis plane constare po-
 test, ceteros quoque, quos ille au-
 tores habet, cognitione quidem
 multa rerum magnaue fuisse, mi-
 nus tamen in eo laborasse, vt A-
 pollonij vitam fideli historiae com-
 mendarent. His itaque ad disqui-
 sitionem collectis satis puto con-
 stabit, & Philalethis huius indicia
 simul cuncta, testimoniisque com-
 plexi, acre illud in Christianos,
 rerumque omnium, vt de se ipse
 ait iudicium consultissimum, no-
 straque vicissim quos ille pro tar-
 dis, ac deceptis habet (vt eiusdem

verbi
 lidita
 tet al
 male
 sum
 con
 Ego
 agen
 quid
 natu
 didi
 licca
 nere
 fenci
 statu
 rum
 vt fa
 tura
 lam
 mag
 quat
 gari,
 re au
 Athe
 stor
 quid
 me
 me
 fan
 thag
 gens
 oster
 pelle
 plan
 circu
 ma
 nefic
 in h
 atten
 sun
 meo
 dos
 quid
 mu
 citu
 bus
 mil

verbis utar) inepta leuitas, & stoliditas patefiat. Neque verò me latet alium quidem audacter statim à maledictis scribendi initium fuisse sumpturum velut hosti insultantem, contra quem scripturum se nosset. Ego verò, amice, alia mihi ratione agendum censeo. Nam Tyaneum quidem magna olim rerum humanarum sapientia fuisse hominè credidi, velimque nunc etiam, modò liceat, eadem in sententia permanere. Denique si de Tyaneo quid sententiam planè me rogas, ego sic statuo. Si quis hunc in philosophorum albo repositum velit, ita sanè vt fabularum figmentis æquos naturæ fines minus conturbet, nullam fore à nobis inuidiam, quin magnificè de illo & sentiat & loquatur. Sin verò quis terminos euagari, supràque philosophiam se ferre aufit, siue ille Assyrius Damis, Atheniensisve Philostratus, siue historicus, oratorve ille sit, verbis quidem veneficia diffrens, re tamen ipsa magis hominem deprimens, quàm oratione attollat, hic sanè velut egregiè personatus, Pythagoræ disciplinam fronte effingens, se quidem nobis philosophū ostentabit, asinus tamen erit leonis pellem superindutus, neque aliud planè quàm ciuitatum spectabilis circulator, ac clamorosus sophista, magusque pro philosopho, ac veneficus deprehendetur. Vnde vero in hanc sententiam ducar, quaeso, attende. Naturales termini quidam sunt substantiæ vniuersæ, principia, medium, finésque circumplexi, modos scilicet rerum omnium, legésque, quibus ex rebus quantacunque hæc mundi machina & structura perficitur. Hi vero termini solidis legibus disponuntur: nexibusque firmissimis cohærentes, prouidentia

A ἢ πρὸς αὐτῶν Ἰπικαλούμενη διχέραιά τε, καὶ κοῦφότης. ἀλλ' οὐ μὲν οὐδ' ὁμοσε χωρῶν, αὐτόθεν διέβαλλεν αὐτὸν βλασφημίῃ, ὡς ἐχθρὸν αὐτῶν, καὶ πολέμιον, τὸν καθ' οὗ λόγον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ, ὡς ἐπαίρει, ἑσοῦν πνευμάτων τὸν Τυανέα γεγονέναι ἠγούμεν, ἔπ' ἐπεὶ αὐτῆς ἐχέει διανοίας ἐκὼν ἐπὶ βουλοίμεν, καὶ σοὶ πῶς αὐτὸς ἐμαυτῆ περὶ αὐτῶν δόξαν

B κηθεῖμεν δὲ ἐρωτῶντι, φιλοσόφων μὲν ὅταν πῶς βούλοιο καταλέγειν τὸν ἄνδρα, παρὰ μηδὲν διανοοχλουῦντα τῆς περὶ αὐτῶν μυθολογίας, ἔσω. εἰ δὲ ὑπερπηδαῖν ἐδὴ ὄροις, καὶ φιλοσοφίας ὑπέρτερα φρονεῖν, εἴτε τις Δάμις Ἀσσυρίων, εἴτε Φιλόστρατος, εἴτε τις Ξυπρεαφείδης, ἢ λογογράφος δρασωοίδο, λόγῳ μὲν κηδεπέμενος ἡρητεῖαν, ἔργῳ δὲ πλέον, ἢ ῥήμασιν ἐπιφορπίζων τὸν ἄνδρα, περὶ αὐτῶν δὲ κηλεῖται μὲν ἡμῖν ὁ φιλόσοφος, ὄνος δὲ τῆς τῆς λέοντος ἐπικρυπτόμενος δέριος, ἑσοφίης πῶς ἀλλήθως ἀγέρον καὶ τὰς πόλεις, αὐτὸ τε τῆς ῥῆσις ἀτεχνῶς ἀπὸ φιλοσόφου φωραθήσει. πῶς δὲ τῆς φημι, ἔπ' ὅθεν ὁρμώμενος ἐρωτῆς, μαίνεσθαι.

D ὄροι φύσεως, δεχάς, καὶ μέσα, ἔπ' ἔπ' ὅλων οὐσίας περὶ ἀληφότες, μέτρα, ἔπ' δεσμοῖς ἀπασι, δι' ὧν τὸ πᾶν μηχανήματ' ἔπ' ἐξοπλιστικόν τε παντὸς κόσμου τελεσιουργεῖται διατείναι τε νόμοις ἀλύτοις, καὶ δεσμοῖς ἀερίοις, τῆς τὰ πάντα οικονομούσης προνοίας τὸ πάνσοφον

βούλημα διαφυλάττοντες. κήκου κ- A
 νήσέ π, & μετὰ δειή τ' ταξέως τ' άπαξ
 διατεθμένων. κενράτηται δ' ουώ δεσ-
 μώ φύσεως τόν θεϊόν υπρδμβαίνην
 νόμον πας, ότω πς θρασύτρος τήν επέ-
 κεινα βαίνην ενεσι πόδος. & τ' ουώ ωρδ
 φύσιν ό ενύδρος επή τ' χέρσον μετα-
 βας βιώναι διωθήσεται ιχθίς, ου τ' εν
 χέρσω τραφεν, τοίς ύδασι καταδύσει, B
 τ' κηείσε διηνεκή μονίω άσπαζόμενος
 & μέγα πηδησας μετέωρός τις τ' επή
 γης, & ρηθήσεται ωρδς άερα, & συμωει-
 πολεϊν άετοίς επιδυμψ. & μίω κείνοι
 γε, καν επή γης έλθοιεν, βείσαντες
 επί τ' κάτω πλώ δυνάμιν, & τ' πιεροδ
 χαλάσαντες, & άνέντες πλώ φύσιν. έ-
 πεί κη τ' ετο θείοις ώρεται νόμοις & ύ-
 ψοις τ' μετέωρον υποκαταβαίνην δύ-
 ναδς. ου μίω κη έμπαλιν τ' ταπεινόν,
 κη τ' εωδες επί τ' μετέωρον άρεαδς. τώ- C
 τη δη κη τ' θνητόν άνθρώπων χλος ψυ-
 χης μετέχον, κη σώματος, όροις πριγέ-
 γραπται θείοις. ουτ' ουώ τώ σώματι δι
 άερος έλθοι ποτέ τών επί γης καταφρο-
 νήσας διατειβών, μη ουχι τού πιπιμον
 αυπικα τ' ανοίας παραχων, ουτ' ψυ-
 χλώ & ρηδεις φρονήματι καδιξεται τών
 ανεφίκτων, η μηατοχολίας, νοσήματα
 αν ωειπέσοι σωφρονοί δι αν & ρηίοις D
 μη τ' σώμα ποσιν επί γης φερόμε-
 νος πλώ τ' ψυχλώ παιδεία, κη φιλο-
 σοφία σκηείπιων. * β' ξαι τ' και πνα
 ξιωρζόν ανωθεν ποθεν εν τήν κατ' ου-
 ρανόν διατειβών έλθειν, κη τ' κηείσε
 διδάσκαλ(ω) αυτῶ φανίωαι ζωπι-
 είας. έρρωμείνω γάρ τοι παραδείγ-
 μαπ, νοσοωπ μη τ' τον ιαζόν επιφοιτῶν & ρεις, κη τ' διδάσκαλον εισαρομείνω

gubernatis sapientissima decreta cu-
 stodiunt & asseruant. Haud igitur
 vnquam temerè loco moueat, ordi-
 nèmeve commutet eorum quicquã,
 quæ ita semel disposita atque insti-
 tuta sunt. Omnis enim, quem cupi-
 do paulo audentior subit, vltra natu-
 ræ leges se ferre, quo minus id facere
 possit, iisdem legibus coërcetur. Ne-
 que enim est aquatilem piscem de-
 gere in terras tralatum, neque terris
 innutritum animal sic vrinabit, vt
 assiduam sub aquis diligat moram.
 Non exultim ita solo tolletur, vt cœ-
 lo pensilis (quanquam id valde ap-
 petat) queat aquilis interesse: Cùm
 tamen volatiliū sit ad terram def-
 census, alarum præpetem illam vim
 cursumque sistentium. Ita enim di-
 uinis legibus sanctum est, vt summa
 imis per descensum communicent:
 non tamen quod humile ac terre-
 num est, in sublimè continuo sese
 tollat. Eadem ratione mortalis ho-
 mo cùm sit ex anima & corpore con-
 stitutus, iisdem quoq; terminis coër-
 cetur: ita vt nec aërem graui corpore
 peragrare quisquam contendat, ceu
 terrestres semitas aspernatus: quin ad
 terram continuo deuolutus, meritas
 insanix pœnas exoluat; neque vana
 opinione mentem suffectus, inac-
 cessas vias animo peragrabit, nisi qui
 atra bilis morbo corripiatur. Sapien-
 tius ergo fecerit, ac modestiùs mul-
 to, si congruentib. vestigiis terra in-
 cedat, animumque doctrina, ac phi-
 losophia subnixus, votis exposcat,
 de supernis domiciliis adiutorè sibi
 aliquem, columénque adesse, à quo
 de cœlesti felicitate instrui edocerí-
 que possit. Vt enim exemplo iam cõ-
 stat, par est ægrotis medicum adhi-
 beri, præceptorémq; disciplina sua

imbutis præsto esse discipulis: neque minus eos qui supernas incolunt sedes, congressus hominum quamuis infimos non dedignari, vicissim verò fieri nullo modo. Ex quo intelligi nobis datur rationem nullam aduersari, quin natura ipsa diuina cum benefica salutarisque sit, rerum præsertim omnium curam gerens, in commercium sese hominum, familiaritatemque demittat, diuinæ prouidentia lege ita maximè permittente. Bonus est enim Deus, ut inquit Plato: bonum verò nulla rei cuiusquam subit aliquando inuidia. Non igitur bonus ille, cum sit omnium rerum gubernator, ac pater, vnus modò corporis curam geret: quin multò & animarum magis, ut pote quibus æternitatis munus, ac liberæ voluntatis arbitrium cōtulit: hic inquam vniuersæ dispositionis autor & magister, habiles suapte natura animas conspicatus, ad ea bona percipienda, quorum ipse bonorum vim illis gratificatur, eisdem quasi luminis sui radios vbertim infundet. Angelum quempiam de maximè sibi adiunctis ad eorum qui in terris degunt, salutem quandoque, vsúmque demittens. Quòd si quem tanto munere fortunari contingat, tam ille mentem animúmque purgatus, mortalitatis labe omni depulsa, diuinitati facilè transcribetur: ac veluti magni cuiusdam imaginem Dei anima circumplexus, tantus iam erit, ut vniuersum hominum genus in se moueat & conuertat: Mundúmque Sole ipso splendidius illustrabit, monumenta sibi insitæ diuinitatis posteris quoque suis de se relinquens, neque minus opificiis vllis quæ ex inanimi materia constat, entheæ naturæ præferet argumentum. Atque hac demum

In Timæo.

A τοῖς μαθήμασι Συμφέρεσθαι, ἔ τὸν ἀνώ που, καὶ ἐν ἑσὶ Συγκαταπέσει τοῖς ταπεινοῖς· οὐ μὲν καὶ ἀνάπαλιν. ὅθεν δὴ θεῖαν μὲν φύσιν διεργέειν οὖσαν, καὶ σώτειραν, καὶ θεωρητικὴν τῆς ὄντων, ἀνθρώποις ποτὲ ἐς ὀμιλίαν ἐλθεῖν, οὐδεὶς ἂν ἀπείρητος λόγος ὀρθοθείας θεωρίας, ἔ τούτου Συγκαταρρημένου. ἀγαθὸς γὰρ ὡς καὶ τὸ Πλάτων· ἀγαθὸν δὲ οὐδεὶς ποτὲ οὐδενὸς ἐγγίνεται φθόνος. εἴην ζωμάτων μόνον ἀγαθὸς ὢν, ὁ τὸ δεῖν πᾶν διακυβερνῶν ἐπιμνησέται, πολὺ πλεον δεψυχῶν, αἷς τὸ ἀθάνατον ἔ, καὶ αὐτοκρατορικὸν κεχαρίσθαι γέρας ταύταις δῆτα, οἷα τὸ οἰκονομίας ἀπάσης κύριος ὢν, ἔ χρείτων, ὢν δὲ δωροῦ μὲν αὐτὰς, διεργετοῖ τὴ φύσιν, οὖσαις ἀπληθικαῖς, ἀκτῖνας ὡσπερ τῆ παρ᾽ ἐαυτῷ φωτὸς δωρήσεται ἀφθόνως τῶν ἀμφοῦ αὐτῶν, ἐστὶν ὅτε ἐστὶ μάλατε θεωσεχεῖς ἐς πλεὺ τῆς ἐπι τὰ τῆδε ζωτικῆς τε, ἔ ἀνπληψιν ἐπέμπτων. ὢν εἴτω βίτηχῆσαι χυοῖτο πλεὺ διάνοιαν, ἐστὶν ἀποκαθαρθῆς, καὶ πλεὺ τῆς θνητότητος ἀποσεδάσας ἀχλιῶν, θεῖα δὲ ἀληθῶς ἀναγραφήσεται, μέγα ἵνα θεὸν ἀγαλματφοροῦν τῆ ψυχῆ. κινήσει δῆτα οἷα τιλικόδοτος τὸ πάντων ἀνθρώπων γένος. καὶ μάλα τὸ Ηλίου πλεὺ οἰκουμένην καταλάμψε, πύργον τὸ αἰδίου θεότητος, καὶ ἐς τὸν ἐπὶ ὄντα ζωορθεῖς καταλείπων χρόνον, οὐ μεῖον τῆς ἐξ ἀψύχου ὕλης δημιουργημάτων, τὸ τῆς ἐνθέου παράδειγμα φύσεως παρερημύθη. καὶ ταύτη μὲν

ἀνδροπεία φύσις τῆ ὑπὲρ ἀνδρ-
 πων κοινωνήσαι ἀν. ἄλλως δ' οὐ θε-
 μισ εἶν' ὄροις ὑπερβαίνην, οὐδ' ἀπλε-
 ρῶν ἔχοντα τὸ σῶμα, τὰ τῶν πη-
 νων Ἰπτιδύην, οὐδ' ἀνδροπον ὄν-
 τα, τὰ τῶν δαμόνων πολυπραγ-
 μονεῖν. πὶ δὴτα ἡμῖν Ἰπτι τούτοις
 Ἀπολλώνι εἰσαχθεῖς, ὡς ζυγθεφθῆ;
 εἰ μὲν δὴ θεῖον, καὶ φιλοσόφου κρείτ-
 τονα, πῶς τε φύσιν, ἀπλῶς εἰπεῖν,
 ὑπὲρ ἀνδροπον, τῆς μοι δι' ὅλης τῆ
 ἰσοείας πῶς ὑπόθεσιν, καὶ τούργον εἰ-
 σέπιν ἡμῶν Ἰπτιδείνου δι' τῆς θεότητος. ἢ
 γὰρ ἐκ ἀτοπώτατον τεκτόνων μὲν, ἔ-
 οικοδόμων, καὶ μὲν πῶς τῶν δημιερ-
 γῶν τελευτῶν ἐπιμήκισον τούργον δι-
 αρκεῖν, ἀθάνατον που χροῖον τῶν συ-
 σσημῶν πῶς μνήμην σηλιτῶν.
 θεῖον ἢ δὲ φύσιν ἀνδρόποις ἐπι-
 λάμψασαν, σκοπόν που, καὶ μινω-
 διάδῃ ἀποτελεῖν, οὐχὶ δὲ ἐς αἰῶνα
 πῶς δρετῶν ἐπιδείκνυται, μὴ ἐς
 εἴνα πινὰ Δάμιν, ἢ καὶ ἄλλοις βρε-
 χεῖς πωχόουσαν τῶν ἀνθρώπων,
 ἀλλ' ἐς μωείων ὄσων ὠφελείας. οὐ
 τῶν καθ' ὧν ἐγνωρίζετο μόνον, ἀλλὰ
 καὶ τῶν μὲν ταῦτα γρησομένων πῶς
 παρόδον ποιούμενη; ταύτη τίνω καὶ
 εἶν' πάλαι θεοῖς ζηλωτάς τε, καὶ
 διαδόχοις ποιήσασθαι τῆς δρετῆς, ἀ-
 θανάτον ὡς ἀληθῶς ἀνθρώποις ἀρε-
 γημῶν τὸ κατόρθωμα. εἰ δὲ θνη-
 τῶν ἢ ὑπογράφει τὰνδρὸς πῶς φύ-
 σιν, ὅρα μὴ πλέον, ἢ προσῆκε ταύ-
 τη χειζόμενος, δίκην ἀπίστας πα-
 ραλογίας. ἀλλὰ μὲν εἰσῆκται αὐτῶν
 θεῖον ἀνδροπος, καὶ θαλαπίης δαί-

A ratione particeps homo fiet natu-
 ra sublimioris. Secus verò imbu-
 tum nequaquam fas sit metas finés-
 que transire. Non inuolucris, in-
 quam, corpore vias animi affectare,
 neque humanæ conditionis obli-
 tum, quæ ad dæmonas spectant cu-
 riosius indagare. Quæ cum ita se
 habeant, quid tantopere nobis A-
 pollonium circumducis scriptor e-
 gregie? Si quidem hunc diuinum
 cenferi fas est, philosophoque ma-
 iorem, & ut semel dicatur, excel-
 lentis cuiusdam supra hominem fa-
 cultatis, inspicatur sanè totius quæ
 de illo scribitur, historiæ argumen-
 tum. Tum si quod ex illo superest
 opus diuinitatis, age depromito.
 An non quæso absurdum maximè
 est, architectorum quidem opera
 & fabrorum, vel iis ipsis vita per-
 functis in longinquum sanè tem-
 pus extare, vnde illorum nomen
 æternitati mandetur: diuinam ve-
 rò naturam inter homines splende-
 scentem, ita angusti temporis in-
 teruallo obscuram euauisse, neque
 in seculum virtutis suæ monimen-
 ta testari: non Damidis quidem
 nescio cuius, aliorumque breui di-
 labentiū hominum testimonia men-
 dicantem, sed utilitate ipsa, in mul-
 ta hominum millia, neque horum
 modò, à quibus dignosceretur, sed
 ad posteros pertinente, longè latè-
 que diffusam? Hoc procul dubio
 D pactò constat veteres sapientes, vir-
 tutis suæ imitatores quàm pluri-
 mos, successorésque reliquisse sta-
 bili ad bene viuendum tradita illis
 norma. Quòd si hominem hunc
 mortalitati adscribis, caue ne plus
 illi ad gratiam tribuens quàm par
 sit, pœnas violatæ rationis expen-
 das. Atque diuinus quidam homo
 à Philostrato nobis adducitur sub
 ipsius genituræ dies marini dæmo-

nis figuram, faciémque indutus. Matri enim adhuc ventrem ferenti species marini Dei est ante oculos obuersata, Proteus ipse scilicet versifilis apud Homerum in figuras omnigenas Deus. Ea verò nihil perterrita, quid paritura esset cum interrogavit. Me ipsum paries, inquit ille. Quid tu autem? Proteus ille, inquit, Ægyptius sum. Tum florido in prato Cycnos ait nescio quos parienti illi pro obstetricibus affuisse. Nullo tamen vnde hoc hausit, citato autore. Neque enim puto fabulæ huius narratorem scribet Assyrium Damin. Tametsi haud multò post eadem in historia scribat Apollonium quasi diuinitate iam præditum sese Damidi adiūxisse, his fermè verbis illi congressum: Ego, amice, vocum omnium & linguarum cōscius sum, licet nullas didicerim. Quòq; minus mirere, potis ego sum latentes cogitatus, captusque deprehendere. Cultum quoq; Apolloniū scribit in Æsculapij templo, Deo id maximè approbante, neque verò doctum fuisse, sed ab infantia præditum naturali quadam rerum præsentatione. Denique ab ipsa protinus genitura Apolloniū sine artis impendio velut homine potiore tota historia nobis effingit. Sed tùm præcipuè cùm in custodia aliquando detentus, se sua sponte pedicis exoluisset: planè se aduertisse Damis affirmat Apollonium supra communem hominum fortem diuinitate quadam præditum esse. Neque enim tunc sacrorū ministerio villo adiutum (quomodo id enim in custodia potuisset?) sed ne supplicantē quidem aut immurmurantem, vincula tamen & cōpedes pro ridiculo habuisse. Cùm verò de illius extremo die mentionē facit, nusquam gentium scribit ac locorum sepulchrum eius aliquod,

Α μὸν ᾧ γῆμά τε, καὶ πρῶτωπείῳ
 ὑπὸ γνέσεως ἀναλαμβάνων. κούση
 ἦλθε θαλαπείου δαίμονος, Πρω-
 τεὺς ὁ ᾧ τῷ Ὀμήρῳ ἔξαλλάτ-
 των. ἡ δὲ, οὐδὲν δείσασα, ἤρετο αὐ-
 τῷ τί δόποκνήσοι. ὁ δὲ, ἐμὲ, εἶπε·
 σὺ δὲ τίς εἰπούσης, Πρωτεὺς, ἔφη, ὁ
 Αἰγύπτιος. εἶτα δὲ λειμῶνά ἴνα,
 καὶ Κύνκοις, πλὴν γυναῖκα μαμβίε-
 δαι γράφει, ὁπόθεν αὐτὸ τῆς εἰλη-
 φθῆν μὴ εἰπῶν· οὐ γὰρ δὴ καὶ πύ-
 του ὑφηγητῶν Δάμιν ᾧ Ἀσύριον
 ὑπογράφεται, ἀλλὰ καὶ ἐκ ἐς μα-
 κρόν τῆς αὐτῆς ἰσορίας αὐτῷ Δάμιν,
 οἷα δὴ θείας ὄντα φύσεως ᾧ Ἀ-
 πολλωνίῳ εἰσάγει· αὐτὰ δὲ ταῦτα
 λέγοντα, Ἐγὼ, ὦ ἐταῖρος, πασῶν τῶν
 Φωνῶν ξυνίημι, μαθῶν οὐδεμίαν·
 καὶ μὴ θαυμάσης. οἶδα γὰρ καὶ ἀσι-
 πῶσιν ᾧ ἄνθρωποι. καὶ πάλιν ἐν
 Ἀσκληπιοδὸς πρῶτον πρὸς τὸν δαί-
 μονος, καὶ πρὸς γινώσκοντα, καὶ ἀ-
 δίδακτον ἔχον ἐν παιδός, κρείττονά
 τε ἀτεχνῶς ἀνθρώπου φύσιν αὐτῷ,
 ἔξ αὐτῆς γνέσεως, καὶ δι' ὅλης ἡ-
 μῖν τῆς ἰσορίας ὑπογράφει. λύσαντος
 γὰρ αὐτὸν ποτε ὑπὸ τῶν δεσμῶν,
 ἐπιφέρει, λέγων, τότε πρῶτον ὁ Δά-
 μιν φησὶν, ἀκριβῶς ξυνεῖναι τῆς Ἀ-
 πολλωνίου φύσεως, ὅτι θεία τε εἶη,
 καὶ κρείττων ἀνθρώπου. μὴ γὰρ δύ-
 σαντά ἡ· πῶς γὰρ ἐν δεσμοτήριον;
 μὴ δὲ δι' ἄλλῳ, μηδὲ εἰπόντα
 πῶς, κατὰ γέλασαν τῆς δεσμῶν. ἐπὶ
 τελευτῇ δὲ, τὰ φησὶ μὲν αὐτῷ μη-
 δόλως ποιεῖν γῆς διρίσκασαι, χωρῆσαι

χωρήσαι δὲ ἐς οὐρανὸν αὐτὰ σώμα-
 τι μὲθ' ὑμῶν, καὶ χορείας λέγει. εἰ-
 κότως δὲ οὖν, οἷα τὸν ποσοῦτον θύ-
 προν, ἢ Πυθαγόρας, Εμπεδοκλῆς ἔ,
 καὶ Πλάτων φιλοσοφία τὸν ἀνδρα
 προσελυληθέναι φησὶν. ἐκ οὖν ἐν
 θεοῖς ἡμῖν ἀναγεγραφέτω ὁ ἀνθρώ-
 πος. καὶ ὁ φθόνος ἀπέσω τῆς τ' Φω-
 νῶν ἀπασῶν αὐτοφθοῖς, ἔ αὐτοδι-
 δάκτου ζωέσεως πὶ δῆτα οὖν ἐς δι-
 δασκάλου ἀγὰ αὐτὸν, καὶ ὅ μνη-
 δεμίαν φωνῶν μεμαθηκότα δια-
 βάλλει, ὡς ἀν' ἔξ ἀσκήσεως, καὶ με-
 λέτης. ἀλλ' ἐκ ἐκ φύσεως Ἀθηκὸν
 γρόμδρ πλὴν γλώτταν; φησὶ γὰρ
 * ὡς παρθένων ἐς ἡλικίαν, γράμματά
 τε, καὶ μνήμης ἰσχυρὸν ἐδήλου, καὶ με-
 λέτης κράτος. καὶ ἡ γλώττα αὐτὰ, Ἀτ-
 τικῶς εἶχε. καὶ γεγονότα δὲ αὐτὸν ἔπι
 τεσσαρεσκαιδέκα, ἀγὰ ἐς Ταρσοῖς ὁ
 πατήρ, παρ' Εὐθύδημον ὅ ἐκ Φοι-
 νίκης. ὅς ῥήτωρ τε ἀγαθὸς ἦν. ἔ ἐ-
 παίδευε τῆτον. ὁ δὲ, τῆ διδασκάλου
 εἶχετο. εἶτα ζωεφιλοσόφου αὐτὰ,
 Πλατωνίκοι ἔ, ἔ Χρισίππειοι, καὶ ὅ
 ἄπο τῆ πελάτου. δῆκουε ἢ καὶ τῆ
 Ἐπικούρου λόγων. οὐδὲ γὰρ πούτοις
 ἀπεσπούδαζε. τῶν δὲ Πυθαγορείοις,
 δὲ ῥήτωρ ἡνὶ σοφία ζωελάμβανε.
 ποσῶντα ὁ μνηδεμίαν μαθῶν φωνῶν,
 δια τε δυνάμει, ἔ ἔ σιωπῶσιν ἀν-
 θρώποι προσλαβῶν, ἔξεπαίδευετο.
 ὁ δὲ, διαλιπὼν αὐθις αὐτὸν, θαυ-
 μάσει ἐν ὅσον ζωέσεως τ' τῆ ζῶων
 φωνῆς ἦλθε. καὶ ἔπιφέρει λέγων, καὶ
 ἐς ζωέσιν δὲ τῆς τῆ ζῶων φωνῆς
 ἦλθε. καὶ ἔμαθε δὲ τῆς, δια τ' Ἀρα-

A vestigiúmque extare, sed viuentem
 ad superos ascendisse, non sine cho-
 ris hymnísq. nympharum. Meritò
 igitur talem ac tantum virum affir-
 mare potest, multò quàm Pythago-
 ras & Empedocles, ac Plato fuerit,
 ex philosophia diuiniorum effectū.
 Reponatur itaq; ex tam claris ope-
 ribus inter Deos. Neq; inuidia pro-
 sequamur illam vocum omnium &
 linguarum naturalem, ac sine præce-
 ptoris opera cognitionem. Sed enim
 B cur illum quæso ad præceptoris lu-
 dum adducit illius partes attenuans,
 quem nullá paulò ante didicisse vo-
 cem ostendit, quasi Atticam eloquē-
 tiam non natura quidē duce, sed vsu
 magistro, ac exercitatione perceperit?
 Inquit enim cùm primùm ad æ-
 tatem processit literarum in illo pro-
 fectus, memoriæ quoque vis, ac exer-
 citationis studiū viguit, lingua verò
 Attica utebatur. Natus porrò annos
 quatuordecim à parente Tarso de-
 ductus est ad Euthydemū Phœnicē,
 C qui præcellēs ætatis illius rhetor cum
 in eloquentia erudiret. Fuit itaque a-
 pud hunc dicendi artificē Tyaneus:
 vnáque cum illo philosophiæ vaca-
 bāt Platonis & Chrysiippi sectatores,
 peripateticíq. nonnulli. Fuit etiam &
 Epicurei dogmatis auditor: neque e-
 nim penitus ab illius secta abhorruit.
 Nam Pythagoricá quidem ineffabili
 quadá mentis vi comprehēdit. Hæc
 itaque omnia per magistros edoctus
 est ille, qui creditur vocem nullá vn-
 quam didicisse, tacitósq. hominum
 cōceptus solitus præsentire. Ceterum
 Philostratus quasi per interualla re-
 spirans in admirationē rursus erum-
 pit sapientiam laudans Tyanci, vel
 in ipsis animantium vocibus digno-
 scendis. Ait ergo ad scientiam quo-
 que Apollonius venit, qua bruto-
 rum intelligeret animalium voces.
 Id verò ipsum didicit, cùm per Ara-

biae populos iter faceret, interpretationis huius, sicuti re ipsa videre est, bene consultos; Etenim ex cignis Arabes auibusque ceteris diuinationem ut ex oraculis colligunt, brutorumque callere sensa existimantur hepar draconum, siue, ut alij putant, cor ipsum depasti. Ergo Pythagoræ sectatorem illum ab esu carniū penitus abhorrentē, nec Diis quidem ipsis per cædem, ac sanguinem litare ausum, vesci draconum corde, hepatēve oportuit, ut per hæc Arabum sapientiæ particeps fieret. Cū enim sub iis magistris hæc doceretur, quam alia ratione proficere potuisset? Ergo ad enumeratos Apollonij præceptores Arabū quoque sapientes in augurandi facultate accedent. Ex hac enim fertur passerem subinde intellexisse, crebro pipillatu reliquas suæ speciei aues ad pastum concire, magnamque ea de re admirationem astantibus præbuisse. Eadem ratione cū in Assyriam proficiscens moribundam media in via leænam offendisset, catulis simul octo iuxta porrectis, illico ex disciplina coniectans spatium temporis intellexit, quo sibi apud Persas commorandum esset. Sed & Philostratus idem narrat, quædam illum in Perside aggressum, non multum sanè ab iis dissidentia, quæ in Arabia prius effecerat. Nam cū Damis accessurum se ad magos negaret, qui vnus alioqui discipulus illi erat comēsque fidissimus, ad eos tamen incomitatus se contulit, ne magicæ mysteria facultatis aspernanti ea socio patefierent. Magis itaque Tyaneus die medio, ac nocte intempesta operam dabat.

ισνάει, μόνον αὐτὸς, ὡς ἂν μὴ μετ' ἀγνώμονος δηλαδὴ τὰ τῆς μαγείας μανδάνοι, μεσημβρίας τε, ὡς ἀμφὶ μέσας νύκτας τὰς μετ' αὐτῶν ἐποιεῖτο χολαίς.

A βων πορθόμυθος, ἄριστα γινωσκόντων τὴν καὶ παλαιόντων αὐτό. ἐστὶ γὰρ τῶν Αραβίων κύκνων ἤδη, καὶ ὀρνίθων μαλιδουμύων ἀκούειν, ὅποσα ἔχρησμοί. Συμβάλλονται δὲ τῶν δλόγων, σπούμυθοι τῶν δρακόντων, ἔμυ, καρδίαν φασίν, οἳ γὰρ ἡ αὐτῶν. ἐν ταῦτα πάντως που δρακόντων καρδίας δὴ που, καὶ ἥπατος τῶν Πυθαγόρων ἐμψύχων τῶν Ἰσθμῶν ἀπεχόμενον, ἔμυ δὲ εὐφροσύνη μοσιν ἔπιπολμύτα, εἰκὸς ἰὺ ἀποδίσαδς, ὡς ἂν ἔτ' παρὰ τοῦτοις κοινωνήσοι βφίας. πρὸς γὰρ τοιῶνδε διδασκομύων, πῶς ἂν ἄλλως μὴ οὐχὶ τὰ ὅμοια τοῖς διδασκάλοις ζηλώσαντι, καταρθετο τὸ ἐπιπέδωμα; ἐχομύ δὴ οὐὲ πρὸς τοῖς καταλελεγεμένοις ἔτ' Αραβίων βφοῖς, διδασκάλοις τῆς καὶ πλεὺ οἰωνιστικῆς ταινδρὸς ἔπισημης. ἀφ' ἧς εἰκότως ὀρμώμυθος, ἔσπερον ποτε τὸν εφουδὸν ὅ, πῆ ἔβουλοῖτο ξυγαλῶν, ἔτ' ἐταίροις ἔπι Ἰσθμῶν πρὸς τῶν, θαῦμα μέγιστον παρέχον ἐδοξε τοῖς παροδοσι. ταύτη δὴ ἔτ' πλεὺ ἀπεσφαιμένῳ ὅσον οὐπω λέαναν ἄμα τοῖς ὀκτώ σκύμοις καὶ πλεὺ Ασυρίων ὁδὸν διασάμυθος, αὐτίκα τῶ μαθήματι συμβαλῶν, τῆς ἐσομύθης αὐτῶν ἔτ' Ἐρσας διαβίης τῆς χρονον ἐμαντῶσατο ἀκόλυστα ἢ τῆ παρὰ τοῖς Αραβίοις φοιτήσας, ἐγχερεῖν αὐτὸν καὶ παρὰ Ἐρσας ὁ αὐτὸς ξυγεφειὲς ἰσορεῖ. τῶ γὰρ τοῖ Δάμιδι, ὃς μόνος φοιτητῆς ἰὺ αὐτῶν, καὶ ἐταῖρος, ἀπαγορεύσαντι παρὰ ἔτ' μάγους

ἐπὶ τῆς Οὐαρδανῆ Βαβυλωνίῳ ἐς λόγους
 ἐλθόντα βασιλεῖ, ὡς δὲ πῶς λέγει αὐτὸν
 περὶ αὐτοῦ. Ἐφία δὲ μοι Πυθαγόρου,
 Σαμίου ἀνδρὸς, ὃς θεοὺς τὴν δευτερεύουσαν
 ὡς ἐμὲ ἐδίδαξατο, ὡς ζυγίοντα σφῶν
 ὁρρομένων τε, καὶ οὐχ ὁρρομένων, φοι-
 τῶν τε ἐς διαλέξεις θεῶν, πῶς δὲ αὐτὰ
 πάντα ζυγώρησεν, ὅτε Πυθαγόρα
 ἤδη ἔδειξεν πῶς τοιαύτη κατελέληπται
 γραφή, ἣ δὲ ἀπόρητα πάντα ζυγώρη-
 ματα, ὡς καὶ ἐπονοήσασιν αὐτὸν ἕξ ἐ-
 κείνων ὀρροῦσθαι. ὁ δὲ γὰρ διδάσκαλος
 αὐτῶν τῆς Πυθαγόραν φιλοσοφίας,
 οὐδὲν πὶ διαφέρειν τῆς Επικουρείων, πρὸς
 αὐτῶν μεμνημένηται τῆς Φιλοσοφίας, ὡ-
 δὲ πῶς εἰρηκότος, διδάσκαλος μὲν ἦν
 αὐτῶν τῆς Πυθαγόρου λόγων, οὐ πάνυ
 ἀπουδαῖος, οὐδὲ ἐνεργῶς τῆς φιλοσοφίας
 ἡρώδης, Γαστροῦ τῆς ἠπείων, καὶ Αφροδι-
 σίων, καὶ τῆς Επικουρον ἐχθροῦ. ἦν δὲ
 ἡ εὐζενος ὁ Ηρακλείας τῆς Γόν-
 του. τὰς δὲ Πυθαγόρου γνώμας ἐγνώ-
 σκεν, ὡς περὶ Ὀρνιδες ἀμειψάνοισι
 ὡς τῆς ἀνθρώπων. φησὶ ἀποπίας,
 εἰ παρὰ τούτου λέγει πῶς τῆς πρὸς τοῦ
 θεοῦ διαλέξεως τῆς ζυγίον αὐτὸν εἰ-
 ληφέναι. ἀλλὰ δὴ ζυγίον ἔχω ἔ-
 τέρον ὑφηγητῆν αὐτῆς ἀκκοῦσθαι καὶ
 τοὺς γὰρ ζυγίον φέως τῆς μνησάμεως
 ἐπισημησάμενος. πῶς δὲ οὐ τούτων ζυ-
 γίον τῆς καὶ φοιτῶσιν θεῶν ὁρρομένων, καὶ
 οὐχ ὁρρομένων, αὐτὸς τῆς ὡς ὑπὸ Πυ-
 θαγόρου εἰδέναι διδάσκαλος τε ἑτέροις
 ἐπιγγέλλετο; ἔμην ἔδὲ ὁ φιλοσόφος
 Πλάτων πάντων γὰρ μάλλον τῆς Πυθα-
 γόρου κεκοινωνηκώς φιλοσοφίας, οὐτὶ
 Αρχύτας, οὐτὶ αὐτὸς ἐκείνῳ ὁ τῆς Πυθαγόρου
 γραφῆς ἡρακλείας ὀμιλίας

A Bārdani verò Babyloniorum regi
 congressus, his ferè verbis usus per-
 hibetur. Samij Pythagoræ sapientia
 mihi est. Is me Deum colendorum
 ritus edocuit, & quinam sint ex his
 visibiles, invisibilesque cognosce-
 re, neque minus eorum colloquiis
 perfrui. Sed enim quis hoc illi con-
 cedat? Cùm Pythagoras hac de re
 nullum prorsus reliquerit monime-
 tum, non abstrusè quidem, mysti-
 cèque conscriptum, cuius iste do-
 ctrinam sequi potuerit: ad hæc qui
 illum in Pythagoricis erudiuit, ni-
 hil ab Epicureis dissidebat, ut Phi-
 lostratus ipse meminit. Præcepto-
 rem enim in Pythagoricis, inquit,
 habuit, hominem parum sanè offi-
 ciosum, minimumque re ipsa phi-
 losophantem, ut pote qui gulæ, ac
 Veneri deseruiret, magisque ad E-
 picuri vitam formatus esset. Is por-
 rò Euxenus erat ab Heraclia Pōni-
 ti ciuitate, Pythagoræ dogmata non
 secus tenens, quàm sciunt aues ea
 referre, quæ ab hominibus didice-
 runt. O rem fatuam & insulsam Ty-
 neum dicere ab eiusmodi præcepto-
 re Deos alloquendi rationem edo-
 ctum! Sed concedamus ab aliis ea
 præceptorib. accepisse, tamen si no-
 ster historicus hoc ne innuit qui-
 dem. Sed quis horum promissi tam
 grandis autor extabit, ut & ipse
 Deorum visibilium & qui invisibi-
 les sunt congressum, velut à Pytha-
 gora edoctus tenere se dicat, & fa-
 cultate præditus sit, rem eandem
 ceteros edocendi. Neque enim pu-
 to clarissimus ille hominum Plato,
 qui Pythagoricæ præter ceteros om-
 nis disciplinæ particeps factus est,
 neque Tarentinus Archytas, neque
 qui Pythagoræ dogma conscripsit

Philolaus,

Philolaus, neque si qui alij sunt ex eadem secta illustres, qui sensa illius, opinionésque literarum monumentis mandarunt, tali vnquam sapientia viguere. Apollonius ergo noster aliunde quidem, non autem ab ipso Pythagora his edoctus, nomen tamen titulúmque Pythagoræ ad autoritatis speciem sibi ascribit. Ut autem manifestum quis illi mendacium pro vero concedat, haud tamen scio quo pacto hæc de Samio præceptore acceperit, cum Pythagoram constet infinitis ante annis vita perfunctum. Ergo ad Arabas Apollonij præceptores Samius ne quæso Pythagoras ipse accedet, vnde scientiam hauserit diuinarum rerum? At qui si is diuino præditus ingenio fuit, historia de magistris planè mentitur. Sin historia verax est, falluntur sanè qui de illius diuinitate & loquuntur, & scribunt. Neque verò mihi est animus diligentius nunc quicquam de Proteo indagari, vltimè super hoc portento quæstionem habere, neque ad Cygnorum quantus comprobandos, quos ridiculè nimium parienti Philostratum matri obstetricatos affirmat. Multoque magis etiam indignum puto super fabulam demissi cælo fulminis eodémque regressi, citare testes. Neque enim Damis, vt ante dixi, harum se rerum consciuum dixerit longo post tempore ex quo hæc acta dicuntur in Nino Assyriæ vrbe Tyaneo adiunctus. Equidem modò certa signa non desint, vnde probabilis fiat fides, planè adducar, vt pro veris admittam, si qua etiam per excussum paulò maiora in boni viri laudem dicantur, monstris tamen exemptis, & quæ

A Φιλόλαος, οὐδέ εἴπνες ἄλλοι γνώε-
μοι τῶνδρος γεγονότες, οἱ δόξας τὸ αὐ-
τῶ, καὶ γνώμας γραφῆ τοῖς μετ' αὐτῶ
ᾤραδεδώκασιν, ἵπτι τοιαύτη πνὶ ἐσε-
μνωάντο Ἰοφία. ἐκιοῦν ἐτέρωθεν, ἀλλ'
ἐκ' ἀπὸ Πυθαγόρου τὰ τοιαυτὰ μαθῶν,
περὶ ἡμαπ σεμνολογῶν, ἐπιγράφεθ'
πλὴν τῶ φιλοσόφου περὶ ὁρησιν ἵνα ἡ
παραλογώτατα τὸ ψεύδους ὡς ἀληθῆς
πῆς γεγονέναι ξυχωρήσεν, ἐκ' οἷ δ' ὁ-
πως ἔξ αὐτῶ λέγων κείνους τῶ Σαμίω,
B περὶ μυρίων ὄσων ἐτῶν ἔξ ἀνθρώ-
πων γηρομύς, τὰ περὶ τούτων αὐτὸν
μεμαθηκέναι. ἐκιοῦν περὶ τοῖς Αρα-
βίοις, καὶ τῶτον διδάσκαλον αὐτῶ τῶ δὴ
νομίζομενης ἀπορήτης περὶ θεῶν ἐπι-
τήμης ἵπτιγραπτόν. εἰ δὴ ἐν θείας ἡ
φύσεως, κατέψευσαι αὐτῶ τῶν διδά-
σκάλοις ὁ λόγος· εἰ δὲ ἀληθῆς ἡ ὁ αὐτῶ,
C ψεύδης ἡ ὁ μῦθος, καὶ ἐκ' ἀληθῆς ἡ
περὶ τῶ θεῶν γεγονέναι αὐτὸν γραφῆ.
οὐπω μοι τῶ Περωτέως τὸ φάσμα πο-
λυπραγμονεῖν ἐπεισι, ἔ τ' περὶ τούτους
πίσιν αἰτεῖν, οὐδὲ τῶ ᾤρ' αὐτῶ Κύνων
τῶ ἀποδείξας, οἷς γηοίως ἵπτιουσαι
αὐτὸν πλὴν μητέρας, ἡ μαμοδῶς ἵσπερῆ.
ἀλλ' ἐδὲ περὶ τοῖς κήποις μυθολογίας,
τὸν μῦθον παρέχων ἀξιώ· οὐ γὰρ δὴ
καὶ τούτων ὡς ἐφη Δάμις ἡμῖν ξυῶ
D ἵσπερ' ἀφίξεται, μακρῶ ἕσπερ' ὁ βί-
νῶ τῆς Ασυρίας τῶνδρὶ ξυῶφας.
ἐγὼ μὲν οὐδ' ὅ μάλιστ' περὶ τούτων
τοῖς εἰκόσι τέ, καὶ ἀληθείας ἐγρομύοις
πειθόμενος, εἰ ἔ μείζονά πνα καθ' ἡ-
περὶ ὁλλῶ ἐς ἔπαμνον ἀνδρὸς ἀγαθῶ
λέγειτ' αὐτῶ, πῆσαι, καὶ ᾤραδεντέα ἐπῶ
μοι δοκῶ, ὅτι μὴ μόνα τὰ τῶ τῶ δὴ, ἡ

λήρου πλέα. οὐκοῦν φθονεῖω, εἴ φη-
 σιν ὁ Ξυπράφειος γῆν τε δ' ἄρα γαῖον,
 καὶ τῆν οἰκιστῶν ἀνημμένον τῷ ἀν-
 δρὶ γεροντῶν καὶ πλουτῆν εἰ οὕτως
 ἔτυχεν ὑπὲρ τῶν ἐγχωρίων ἀπαν-
 τας. διδασκάλων τε νέων ὄντων, οὐ
 μόνων τῆν δεδηλωμένων τυχεῖν, ἀλλ'
 εἰ δοκεῖ, καὶ τῶν* αὐτῶν διδασκα-
 λων, καὶ καθηγητῶν γεροντῶν. ἔστω
 δὲ Ἰππὶ πύτοις σὺν τρεῖσιν καὶ τὰ κοι-
 νὰ, ὡς ἔστιν ἐς Ἀσκληπιὸς θεραπείας
 χάριν ἀφιγμένον διὰ νόσου δ' ἄρα
 σης, ἀπαλλάξαι τῆς δ' ἄρα νόσου. νο-
 σοῦπι γὰρ δὴ ὑδέρου πάθος, κατὰ λ-
 ληλον ἐγκρατείας ὑποδέσθαι διαίταν
 τῷ κάμνοντι, καὶ ταύτην αὐτῶν ὑ-
 γιὰ κατὰ σῆσαι. καὶ πύτω γὰρ φρο-
 νήσεως ὑποδέσθαι τὸ μείρακιον.
 καὶ ὡς ἔστιν πολυτελῶς θυεῖν παρε-
 σκιδασμένον εἶρξεν, οἷα εἰκὸς Ἰππὶ
 κακία διαβεβοημένον. καὶ γὰρ δὴ
 καὶ τῆν ἐγχωρίων ἀπάντων πλου-
 σιώτατον τε, καὶ περὶ φανέσθαι αὐ-
 τῶν ὑποδέσθαι. καὶ εἰ σὺ φροσι δὲ
 αὐτῶν φθόνον οὐδεὶς ἀναγράφειν,
 ὅτι τὸ πρὸς τῶν ἐρασίων πειρομέ-
 νον αὐτῶν τῆς ὥρας, διελθοῖσθαι
 καὶ γυναικείας ὅτι καθαρόν ἐσθαι
 μίξεως διὰ τέλους, ὡς ὁ λόγος φη-
 σὶν, ἤραγε. πᾶσι δὲ ἔστω καὶ τὰ τῆς
 πενταετοῦ καὶ Πυθαγόρου σιωπῆς
 αὐτῶν, καὶ τὰ ὅπως ταύτην διλύου-
 σεν, ἐπαίνου ἄξια. ταῦτα δὲ, ἔ-
 σα ποιαῦτα ἀνθρώπινα, καὶ ὡς ἀλη-
 θῶς φιλοσοφίας, καὶ ἀληθείας οὐ
 πόρρω, δέχοιμ' ἀνὰ πρὸ πολλοῦ, τὸ δὲ
 γνωμόν τ' ἐκ φιλαλήθους πρῶτον.

A scarentia nugis deprehenduntur.
 Non igitur inuidebo, si prodatur hi-
 storicus genus esse Apollonij nobi-
 le & antiquum, & quod in condi-
 tores patriæ referatur. Diuitem fuisse
 concedam supra incolas regionis
 suæ. Ab adolescentia eruditum fa-
 tebor sub iis præceptoribus, quos
 antea memoravi: neque hoc tan-
 tum, sed magistrum aliis ipsum præ-
 ceptoremque fuisse. Esto autem, in
 his omnibus acer plurimum sagax-
 que fuerit. Ita sanè ut eum qui ad
 Æsculapij curandus accesserat, per
 prudentiæ suæ vim ægritudine li-
 berarit. Fertur enim aqua intercute
 laboranti salubrem continentiæ nor-
 mam indixisse, eumque ita in sani-
 tatem pristinam reuocasse. Tanta ve-
 rò prudentia adolescentem fuisse
 planè admitti potest: tum & inhi-
 buisse diuitem quendam ne luxu-
 riosè nimium atque affluenter sa-
 crificaret, ut pote minus Æsculapio
 litaturum, qui ex famosa vita tur-
 pissimus haberetur. Huius autem
 mores Apollonium latere non po-
 terant, quòd erat homo regionis
 illius maximè diues maximèq. con-
 spicius. Castitatis quoque laude
 Tyaneum ornari inuidia nulla fit,
 quòdque pulchritudinis suæ nefari-
 um amatorem grauitè obiurga-
 tum repulerit, scèq. à muliebri conta-
 gione impollutum vsq. seruarit. Cre-
 datur quoque ex Pythagoræ disci-
 plina lustro illum perpetuo tacuif-
 se; neque merita laude fraudentur
 quæcunque opera per silentij tem-
 pus effecit. Hæc enim, & quæ huius-
 modi sunt, humana omnia, & ut ve-
 rè dicam, neque à philosophia, ne-
 que ab ipsa porro veritate seiuncta,
 quæque ego non inuitus admiserim;
 magni sanè, quicquid ingenuè, ac
 verè scribitur faciendum putans.

At verò humanitate sublimius quæquam efferre, argumentique prioris oblitum sibi penitus non constare: hæc qui faciat scriptor, meritam puto cum & sibi ipsi & multò illi magis, de quo scribat, calumniam comparare. Atq. hæc ferme sunt quæ volumine primo refellenda occurrunt.

CONFUTATIO LIB. II.

AGE verò secundum quoque aggrediamur. Iter enim Apollonij de Perside in Indiam usque factum narrat historicus. Hoc autem in itinere insolens sibi quiddam paradoxumque contigit, demonis scilicet occursum, quam Empusam vocant. Quam tamen multis conuitiis imperitam procul à se & Apollonius, & comites abegerunt. Tum verò permisisse Damidi fertur, ac reliquo comitatu appositis ut carnibus vescerentur. Neque enim videre se ait, quidnam illis prodesset carnibus abstinere. Sibi verò profore hoc aiebat ob eam quam vel à pueris profiteretur, philosophiam. Sed quis hoc loco non iure optimo admiretur, cum Apollonium videat ne illi quidem, quem unum imitatore suum delegerat, Pythagoricisque decretis imbuendum susceperat damnatas Pythagoræ animalium carnes ut dilectissimo inhiberet, tum nescio quam sanis rationibus colligentem, sibi quidem vesci animatis fore perniciosum, non tamen se videre quare iis comitibus quoque suis interdictum oporteat. Sed vide quæso quæ præterea veritatis exempla nobis Philostratus prodat. Ille, inquam, Philostratus, quem Philalethes studiosum veritatis appellat. Apollo-

A ἄλλοι κρείττον ἀνθρώπου πλεονεχέον ὑποπίθεσθαι, καὶ ὡραδοῦσας ἐναπολογεῖν, τῆς τε δοθείσης ἀμνημονεῖν ὑποθέσεως, ἔχον ψόρον δὴ, καὶ διαβολῶν αὐτῶν τε τῶν γε φόνου, ἔτι πολὺ πλεονεχέον τῶν γε φονομένων περιελάττειν ἠγεσθαι· καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῆς πρῆτης συζητήσεως.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ.

B ΕΓΓΙΩ μὲν δὲ τὰ ἐκ τῆς δευτέρας πλεονεχέον Περσίδος ἐπὶ Ἰνδοῖς πορείαν ἀγῶν, ὡραδοῦσας αὐτὸν ὁ λόγος. εἶτα πλεονεχέον ἀπειρόκαλον, ὅσπερ τε παράδοξον δαμνόνιον πλεονεχέον καὶ ἐμπουσαν ἐνομάζει, κατὰ πλεονεχέον ὁδὸν ἰδόντα, λοιδορείαις ἀμα πῆς ἀμφὶ αὐτὸν ἀπελάσσει φησὶ. καὶ ζῶων δὲ αὐτοῖς ἐς Ἰσθμὸν πρῶτον ἀφῆκεν, εἰρηκέναι αὐτῶν τῶν Δάμιδι, ὡς δὲ ἔστι συζηροῖν αὐτῶν τε, καὶ τοῖς ἑτέροις σπειλάσαι τῶν κρεῶν· ἄλλοι δὲ ἀπέχεσθαι αὐτῶν, αὐτοῖς μὲν ἐς οὐδὲν ὄρεον περιελάττειν, ἑαυτῶν δὲ ἐς ἀώμολογητὰ πρὸς φιλοσοφίαν ἐκ παιδός. καὶ τοῖς πῆς ἐκ δὴ ἀπορήσειν, ὅτι μὴ δὲ αὐτῶν, ὃν μόνον ἐδόκει τῆ βίου ζηλωτῶν κερτῆσαι, καὶ πρῶτον ἔπειτα πρὸς φιλοσοφίαν, εἰργέ τε οἶα φίλτατον τῆς τῶν ἐμψύχων, ὡς ἀν οὐχ οἰσίας καὶ Πυθαγόραν Ἰσθμῆς. ὅτι οὐκ οἶδ' ὁποῖόν τι λόγῳ, λόγῳ μὲν οὐ ζυνοῖσιν ἑαυτῶν, κείνοις δὲ οὐδὲν ὄρεον ἀπὸ τῆς ἀποχῆς περιελάττειν ἀωμολογῶν. ἔπειτα τούτοις ὁ Φιλοστράτος, ὅτι ἀληθῆς πρῶτον πρὸς τῆς φιλαλήθους μεμψυρημένον, ὅρα τῆς

ἄληθείας ὅποια δείγματα ᾤρισησι· **A**νίμνιον σὺν Ἰνδοῖς τὸν Ἀπολλώνιον, παρασησαδὲς φησὶν ἑρμηνεία, καὶ δι' αὐτὸν προσηλαλέγεαδὲς Φραώτη. τὸ δὲ εἶναι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν ὄνομα. Ἐὸ μικρῶν προσηλαλέγεαδὲς κατ' αὐτὸν, πασῶν Γλωτῶν ξυεῖς, νῦν αὖ καὶ τὸ αὐτὸν, ἑρμηνείας δεῖται, καὶ πάλιν ὁ καὶ διάνοιαν ἀνθρώπων εἰδῶς, καὶ μόνον οὐχὶ καὶ τῶν ᾤρισησι αὐτοῖς θεῶν, κωφοῦ τε ξυεῖς, καὶ οὐ λαλοῦντος ἀκούων, ὅποια ἢς εἶναι τῷ βασιλεῖ δι' ἑρμηνείας ἐροτῆ διαίτα, ἠγεμόνα τε ἀξιοῖ τὸ εἰς Βραχμανῶν πορείας ἡγεῖσθαι τὴν αὐτῶν. καὶ μεταξὺ ὁ μὲν τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς, Ἐ ταῦτα Βάρβαρος ὡν τὴ φύσιν, τὸν ἑρμηνεία ἐμποδῶν μετασησαμένως, Ἐλλάδι γρηῖται πρὸς αὐτὴ τῆ ὀμιλία, παρδείου, Ἐ πολυμαθῶν ἐνδὲ κνήμῳ. ὁ δὲ, οὐδὲ ὡς ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς τὸ ᾤρισησι αὐτοῖς οὐκ ἀμαθῶς ἐχοι Φωνῆς, θεῶν ἀπεφιλοπημήσατο, ἀλλὰ καὶ λαλοῦντος Ἐλλάδι γλωτῆ τῶν Ἰνδῶν, ἐκπλήττεται, ἢ φησὶν ὁ φιλόσοφος, ἀκόλουθα ὡς εἰκεν ἑαυτῶ γράφων. πῶς γὰρ ἂν ἐξεπλάγη, μὴ οὐχὶ Βάρβαρον οἶνθεις, Ἐ θαυμάσας, Ἐ ὅτι δὴ τὸ τοῖσιν οὐ ποτ' ἂν Ἐλλῶνισα προσηλαλέγεαδὲς; εἶθ' ὡσπερ ἡ παραδόντι παρὰ δὲ κατὰ πλαγίς, καὶ τὸ πύτου εἶτ' ἀγνοῶν ἀπὸν, εἶπέ μοι, ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, ὦ βασιλεῦ, ποθεν οὕτως ἐχῆς Φωνῆς Ἐλλάδος; φιλοσοφία τε ἢ πρὸς σε, ποθεν ἐνταῦθα; οὐδὲ γὰρ εἰς διδασκάλους οἶμαί γε ἀναφέρεις, ἐπεὶ μὴ εἶναι Ἰνδοῖς διδασκάλους τέττα. αὐταὶ αὖ παρὰ δὲ οἱ τῶ πάντα προσηλαλέγεαδὲς διήληφός φωνῆς, ἀπὸ βασιλεῖς ἀμαθῶν, ὅτι τὸ γρηῖ διδασκάλους, καὶ

nium siquidem scribit, cum iam in Indiam penetrasset, interpretem sibi hominem asciuisse, per quem Phraotem Indiae regem alloqueretur. Hoc enim is nomine vocabatur. Ergo quem paulo superius linguarum omnium conscium facit, eundem interpretis indignum nunc ostendit, & qui mentes hominum quasi Deus illis insitus deprehendebat, surdi concipiens animum, pariterque tacentis, nunc per interpretem sciscitatur, quae nam sit regis Phraotae vita. Ducemque inde sibi aliquem petit ad Brachmanas dari. Rex vero ipse, licet in Barbaria summa natus, interprete summo Graecè Apollonium compellavit, multum doctrinae, scientiaeque testatur. At vero noster hic non modo se Indicæ linguæ minus ignarum fuisse (quod oportuit) non ostendit, sed & Indo Graecè loquente obstupuit, ut Philostratus ipse testatur, qui pulchrè sibi hoc pacto per historiam constat. Vnde enim tantopere stupuisset, nisi ante Barbarum lingua regem opinatus esset? eundemque Graecè mox scire præter expectationem percipisset? ideoque veluti noui quidpiam rex afferret, obstupuit. Causam præterea nondum tenens, vnde ait, rex Graecè didicisti? Vnde vero & hoc sapientiae tibi est? Neque enim puto hanc magistris acceptam refert, cum nullos Indi magistros sapientiae habeatis. Dignae nimirum voces, quæ ab homine proferantur præfensionem rerum omnium proficiente. Cui rex & habuisse præceptores se ait, & qui

nam illi fuissent, aperuit, & de rebus Indicis particulatim edocuit. Cúmque idem rex de thesauro in agro quodam reperto sententiam laturus esset, vtri scilicet adiudicandus emptoríne, an venditori prius, hic philosophus ille omnium rerum solers, ac Diis ipsis homo gratissimus, sententiam interrogatus thesaurum emptori addixit, ratione hac vsus, quod nequaquam diu venditorem ipsum, & agri possessione & thesauro priuatum pariter voluissent nisi homo flagitiosus, ac nequam esset, neque rursus emptori boni tantum impensuros fuisse, nisi vendente meliorem sciuisent. Ut ex illius verbis colligi possit, qui ceteros diuitiis præstant, quamquam fœdissimis morib. iidem sint, habere se eos tamen pro maximè beatis, Deoque dilectissimis, infelices autem eos esse duntaxat, qui pauperrimi sunt. Vel si Socratem, ac Diogenem, ipsúmque etiam Pythagoram in his esse contingat, quempiámve eorum, qui frugalissimi viri, & egregiæ probitatis censentur, hanc qui sequatur rationem, paulatim eò deducetur, vt dicat: Deos quidem ipsos egenis illis, sed claris tamen virtute, ac sapientia viris nequaquã vel necessaria quandoque ad victum adempturos fuisse, nisi eosdem flagitiis obrutos iudicassent. Neque fuisse licentiosis, ac perditis hominib. superflua congesturos, nisi priorib. meliores sciuisent. Quam insulsam esse ac fatuam deductionem facilè constare omnibus potest. His de secundo libro ad examen depromptis, tertium quoque versemus in eo de celeberrimis Brachmanib. inspecturi.

A οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἕκαστά τε παρ' ἑαυτῶν τῶν
 ὡς αὐτὸν Συμβεβηκότων φερέει.
 εἶτα καὶ ποῖ Ἐνδοῦ δικάζοντος, ὡς
 Ἰσοκράτους φωραθέντος ἐν ἀρχαῖς, πό-
 τ' ἄρα τῷ περιαιμῶ, ἢ τῷ ἰσχυρίων
 ἀποδομῶ, δέον οἶμαι τῶν, ὁ πάν-
 τως φιλόσοφος, καὶ τοῖς κεχαρι-
 σμένους, ἐροτηθεὶς, Ἰπικεῖν τῷ
 περιαιμῶ, λογισμὸν δὴ αὐτοῖς ῥή-
 μασιν ἐπειπὼν, ὡς ἐκ' αὐτῶν θεοῖ
 Ἰσχυρίων, ἀφείλον καὶ κτ' πῶ γλυῖ,
 εἰ μὴ φαύλους, τὰ δὲ αὐτῶν, καὶ
 τὰ ὑπὸ γλυῖ δουῶσαι, εἰ μὴ βελπίων
 Ἰσχυρίων τῶ ἀποδομῶ, ὡς κατ' αὐτῶν
 δὴ ξυνάγεσθαι, τῶν μὲν ὑπόρους,
 καὶ πλούτω διαφέροντας, καὶ αἰσχρο-
 τατοῖ, καὶ πανωλέσατοι τυγχάνουσιν,
 τρισυδαίμονας, καὶ θεοφιλεῖς ἡγεῖ-
 σθαι, μόνοις δὲ ἄρα κακοδαίμονας
 τε, καὶ ἀθλίους, τῶν πένεσάτοι, καὶ
 Σωκράτους, καὶ Διογένης, καὶ αὐ-
 τὸς κείνους Γυθαγόρας τυγχάνη*, καὶ
 καὶ ἄλλους, ὅτι πάντων ἀνδρῶν σω-
 φρονέσατοί τ' ἢ, καὶ Ἰπικεῖσθαι. εἰ ποῖ
 Ἰσχυρίων αὐτῶ ἐπόμην τῷ λόγῳ μὴ
 αὐτῶ κατ' αὐτῶ τῶν θεοῖ, τοῖς μὲν,
 πένεσας, τούτοις δὴ αὐτοῖς, οἱ κτ'
 φιλοσοφίαν διώσκουσιν, ἀφελέσθαι
 D καὶ τὰ ὡς πῶ ἀναγκαῖαν Ἰσχυρίων,
 μὴ οὐχὶ πάντως φαύλους ὄντας Ἰσχυρίων
 Ἰσχυρίων. τοῖς δὲ ἰσχυρίων ἀκολαστοτέροις,
 ἀφθονα καὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα πε-
 ραχῶν, εἰ μὴ βελπίους ἐπίχου Ἰσχυρίων
 τῶ ὡς τῶν. Ἰσχυρίων παντί γε κατα-
 φανῆς ἢ τῶ Συμπράσματος ἀτοπία.

A

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ. CONFUTATIO LIB. III.

ΤΑΥΤΑ ἔδ' ἄπο τ' ἑδ' ἄλλοις ὄρα-
 δέμοι, ἰωμὸν ἔπι τὸ τεῖνον, τὰ
 κ' τοὺς βεβοημένους ἐπο-
 χμαῖας· εἴτα δὴ τὰ ὑπὲρ δούλιω ἀ-
 πιστα, ἔειπ' ἄλλο τ' ἀπὸ δέσ ποτε
 μυθολόγοις πῶν ἀναπέπλασαι, ὅ
 μάλα πιστὰ, καὶ ἀληθέστατα, ὡς εἰ πα-
 ραδέσθ' αὐτῶν ἀναφανήσεται. οἷς καὶ τ'
 νοῦν ἔπισσῆσαι ἄξιον τ' ἔστω Φιλαλήδου
 ἔνεκεν αὐταδέας· ἡμῖν μὲν ἐν χέρσιν,
 καὶ κουφότητι ἔσπου παρὰ πόντος,
 αὐτῶ δέ, καὶ τοῖς αὐτῶ ὄρα πηλοῖσι, τ'
 ἀκριβῆ, καὶ βεβαίαν μὲν ἔξω ἑσέως κρί-
 σιν. ὄρα γοῦν ἐφ' οἷς σεμνυνέτω ὄρα-
 δόξοις, τ' ἡμετέρον δέων δ' ἀγγελι-
 σῶν παρὰ κείνων τὸν Φιλόστρατον, ὡς
 μὴ μόνον παιδείας ἔπι πλείστον ἤκου-
 τα, ἀλλὰ ἔδ' ἀληθείας ἐπιμελημένον.
 παρὰ μὲν οὖν εἰ τῆ παρὰ τοῖς
 Βραχμαῖας πορείᾳ τῆς Ἀπολωνίης,
 γυνή τις αὐτῶ πλεονεχία εἰσάγεται
 ἄπο τῆς κεφαλῆς ἐς ὄσφιν λυκο-
 τάτη τὸ ἔσθρον μέρος τ' ὄσφιν, μέ-
 λαίνα τὰ τ', παρὰ ἰόντων τ' ἔπι τοῖς
 Βραχμαῖας ὄδ' ἔσθρον, καταπεφυλί-
 μένα τὸ πέδι, ἔδ' αὐτοῦ πύθιοι γε-
 ωργοί, καὶ ὄρα δόξοί πνες τὸ μέγεθος
 δράκοντες, ὡν ἄπο κεφαλῆς λαμπά-
 δες ἀπορρίπτοιται πυρὸς, οἷς εἴ τις ἀ-
 νέλοι, ὄροι ἂν φησι παραδόξοις λί-
 θοις ἔπι τ' κεφαλῆς, τῶ τῆς Γύγου τ'
 παρὰ τῶ Πλάτωνι παρὰ πηλοῖσι, καὶ
 ταῦτα μὲν τὰ παρὰ τῆς Βραχμαῖ-
 νων λόφου. ὡς τ' ἢ εἰς αὐτὸν ἀφίκοιτο
 Σανδαρίκων, εἴτα αὐτὰ φρέαρ ὕδατος ἰδεῖν παραδόξου, καὶ κρατῆρα πηλοῖον

P R I M V M quidem sic statuo, si
 quæ de Thyle insula præter fidē
 narrantur, quæque multa porten-
 torum plena poëta nobis finxerunt,
 his prodigiis comparentur, iam qua-
 si pro certissimis habeantur; harum
 magnitudine, ac splendore nugarū
 velut obducta penitus evanescent.
 Quibus sanè adhibenda mens est,
 vt insolentia præsertim Philalethis
 eluceat. Quando hic nobis fatuam
 vbiq; leuitatem obiectat, sibi ve-
 rò ac suis mentis sanitatem vendi-
 cat, diligensque iudicium. Vide igitur
 qua sibi rerum nouitate hic placeat.
 Præponit enim Philostratum
 sacris Euangelistis, vt qui non eru-
 ditionis modò plus habeat, sed ve-
 ritatis maiore studio teneatur. Ac
 primùm quidem Apollonio iter ad
 Brachmanas faciente, mulierem co-
 lore spectabilem Philostratus indu-
 cit, à summo vertice ilium tenus
 albertem, reliquum verò corpus ni-
 gerrimam. Tunc eadem via magis
 progressi, montes inuenerunt piper
 ferentes, cuius veluti custodes, atque
 agricolæ, simiæ sunt, draconesque
 magnitudine immensa terribiles, quo-
 rum de capitib. ignei fulgores scin-
 tillant. Hos si quis dracones peri-
 mat, admirandos in eorum capi-
 te inueniat caleulos, qualis Gyge il-
 lius fuisse lapis narratur: de quo
 Gyge Plato mentionem facit. Et
 hæc quidem antè quàm ad Brach-
 manum tumultum peruenirent. Vt
 verò & hunc attigerunt, Sandara-
 cinus illis puteus est oblatus, qui a-
 quam visu mirabilem contineret:
 iuxta verò puteum vorago ignem

eructans, ex qua plumbei coloris flamma emitteretur. Tum & dolia duo lapidis nigricant, alterum imbrium, alterumque ventorum: unde Brachmanes indigenis amicis suis ventos, ac pluuiam impertirent. Statuas præterea scribit apud eosdem esse Poliadis Mineræ, Pythij Apollinis, & Bacchi Delij, aliorumque quorundam Deorum, quos Græci colunt. Ibi qui omnium magister esset, Iarcham dici, cuius residentis species Satrapæ magis esset, quàm philosophi. Altissimus illi thronus ex ære nigro, quem aureæ statuæ exornabant, quales fabrorum more par est sapientes Brachmanas igni, ferròque excudere, aut præstigiatorum ritu sponte sua, ac repente consummata ostendere. Ceterorum item Brachmanum sedes æreæ quoque erant, signis tamen carentes, minúsque elatæ. Oportuit enim sacræ philosophiæ magistrum tyrannico quodam habitu, statuarum scilicet prærogatiua atque auro insigniri. Sed Iarcham, Philostratus inquit, vbi Apollonium primum conspexit, nominatim ac Græcè illum salutasse, petiissèque reddi sibi epistolam, quam de Phraote afferre mira quadam præfensione rem omnem edoctum, qua scire etiam potuerit epistolæ scripturam literæ vnus defectu hoc est, D, peccare. In primo autem statim congressu fastuosè nimium ac insolenter Iarchas, vt facere diuitiarum ostentatores solent, diuinationis suæ vim patefecit, vtrumque Apollonij parentem nominans, & eiusdem genus, educationem, disciplinamque recensens: tum peregrinationum tempora &

A πύρος· οὗ φλόγα ἀναπέμπεσθαι μολι-
βδώδη· δύο τε πίδοις λίθου μύσανος· τῷ
μύ, ὁμβροῦν τὸν δὲ, ἀνέμων. ἀφ' ὧν
ἐστὶν Βραχμανᾶς, οἷς ἀν' εἰς, ἴλεω χ. εἰλεν, τ. α.
τῆς χώρας χρῆσθαι· ἀλλὰ γε ἐ ἀγάλ- χ. ἰλ.
ματὰ. ὅρ' αὐτοῖς Ἀθηνᾶς Πολιάδος,
ἐ Ἀπόλλωνος Πυθίης, καὶ Διονύσου Δη-
λίης, καὶ ἄλλων πινῶν Ἑλληνικῶν θεῶν.
Ἰαρχᾶν δ', τὸ Ἰππὶ πάντων διδασκαλὸν
καλεῖσθαι. ὃν καὶ ἰδεῖν καθεζόμενον, πολ-
B λῶν γε δὲ φιλοσοφικῶς, Σατραπικῶς
δ' ἀν' μάλλον χήματι, ἐφ' ἡμετέρας
δίφρα. χαλκοῦ δ' μύσανος ἐστὶν ἰω. καὶ
πεποικίλω χρυσεῖσι ἀγάλμασιν, οἷα
δὴ εἰκὸς τεχνουργῶν βασιλεύων Ἰσθμῶν,
πυρρῶν, καὶ σιδήρῳ μοχθοῦντας ἐστὶν φι-
λοσόφοις τεχνουργεῖν, ἢ ἐ θαυματο-
ποιῶν δίκῃ αὐτόματον ἀποτελεῖν τὸ
δημιουργημα. ὅ δ' ἄλλων τ' μετ'
C αὐτῶν διδασκάλων δίφροι, χαλκοῖ μύ-
σανοι δ' ἦσαν, καὶ ἡπτόν ἡμε-
τέρας. ἐδὲ γὰρ ποῦ τυραννὸς πάντως χή-
ματι προνομίας τῆς ἐν ἀγάλμασι, καὶ
χρυσῶν, τῷ θεῖας φιλοσοφίας διδά-
σκαλον ἀξιοῦσθαι. πρῶτον δὲ τὸ Ἰαρχᾶν
ἰδόντα φησὶ τὸν Ἀπολλώνιον, ὅς ἐνό-
ματός τ' ὠρεῖσθαι Ἑλλάδι τῇ Φω-
νίῃ, καὶ ἰω αὐτῶν ὅρα Φραώτου κο-
μίξαι ἐπιστολῶν αἰτήσαι, καὶ ὠρεῖσθαι
D σιν ἡδὴ τῶν ὠρεῖσθαι, ἐνδείξασθαι
τῷ ἐνδεῶν τῷ ὠρεῖσθαι, ὠρε-
φρηκότα, ὡς δὲ ἐνὶ χράμματι τῷ
δέλτα λείποι ἢ Ἰππολῆ, δὲ ἔξασθαι τῷ
ἀπειροκάλως ὄντως ἀπὸ ὠρεῖσθαι ὀ-
μιλίας, ἀπειροπλούτου δίκῃ ἐπι-
δείκνυσθαι τὸ ὠρεῖσθαι πλεονεκτήματα, πατέρας, καὶ μητέρας κατελέ-
γοντα τῷ Ἀπολλωνίου, γῆρας τε, καὶ Ἰσθμῶν, ἐ παιδείαν, καὶ τὰς καὶ χρονοῖς

Δποδημίας, ἢ πλὴν ἐς αὐτὸν πορείαν, ἔ-
 πα καὶ αὐτὴν περὶ ἄρχαίς αὐτῶν, ἢ
 ὀμιλημάτων. εἶτα δὲ Φησὶν ὅτι ὁ Θαυ-
 μάσιος συγγραφεὺς, ἔδωκε Βραχμαῖνας
 ἅμα τῶν Ἀπολλωνίου χησοσάντων ἢ
 λυκόνων Φαρμάκων λίσσαδος ἢ περι-
 σάντας ὡς ἐν χορῶν, πλὴν γὰρ τὴν φα-
 τῆς ῥάβδου. πλὴν ὅ, κυρτωθεῖσα, ἀνα-
 πέμφαι αὐτῶν ἐς δίπληχρον τῆς ἀέρος,
 ἐσαναί τε αὐτοῖς μετεώροις ἐν αὐτῶν ἄ-
 ἐρε ἵππὶ πὶ χροῶν διάστημα, ἔλκειν ὅ, ἔ-
 πῦρ ἀπὸ τῆς Ἡλίου ὅτε βέλονται αὐτο-
 μάτως. τούτοις δὲ ἵππὶ φέρει ἄρα δόξον
 ὁ θαυματολόγος, ὡς δὲ τὰ τεύχεα
 Γυθικοὶ τέταρες ἔξεκωκλήθησαν, αὐ-
 τόματοι φοιτῶντες. καὶ εἰκότως δὴ οὕ-
 τως αὐτῶν τοῖς Ὀμηρείοις οἰνοχοοῖς τὸ ἵππὶ
 τούτοις ἐν χαλκοῦ διακόνοις τὸ ἕλκω
 ἴσθαι τέταρας. ἵππὶ λέγει ὅ, ὡς δὲ ἢ
 ἢ γῆ αὐτομάτως ὑπερσώννυτο αὐτοῖς
 πῶς. τὸ ὅ, τειπόδων οἱ μὲν δύο Φησὶν,
 οἷν ἀπέρρεον. ὅ, ὅ, ἔπειτα δύο, ὁ μὲν,
 ὑδάτος θερμῆς κρασὶν ἄρειχεν, ὁ δὲ αὐ-
 ψυχρῆς τοῖς ὀινοχοοῖς τοῖς χαλκοῖς,
 δρυῖδος ἄμεζως τὸ ὅ, οἷν, ἔ, ὅ, ὑδα-
 τος, περιλαύφην γὰρ κύκλω τὰς Κύλι-
 κας, ὡς περ ἐν τοῖς ποταμοῖς. ταῦτα
 Ἱεροκλεῖ τὰ ἀνωτάτω, ἔ, καὶ δόλος δικα-
 σθεῖα πεπεσθμένω, μὲν πολλῆς ἀνε-
 τάσεως ἀληθῆ, ἔ, πῶς εἶ) δοκεῖ. ἢ ἢ
 μὲν μὲν διχέρη, ἢ κουφότης πλείστη,
 ὅση κατέγνωται ἄρ' αὐτῶν. αὐτὸς ὅ,
 τοιαῦτα Φιλοστράτῳ πισθῶν, αὐτοῖς
 δὴ ῥήμασι σεμνυνέται λέγων σκεψώ-
 μηθα γὰρ ὅσα βέλονται, ἢ ξυνοπώ-
 τρον ἡμεῖς ἐκδέχόμεθα τὰ τοιαῦτα, ἔ
 ἢ ὅ, τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν ἐχομῶν γώμω. ἵππὶ τοιούτω δὴ τῶ συμποσίῳ

A euentus, ac postremò illius ad se
 profecti sermones per viam habi-
 tos, factaque omnia, refert etiam
 egregius scriptor Brachmanas cum
 Tyaneo, pharmaco prius helectri-
 no delibutos, lotosque, in orbem
 ac chorum constitisse, terram ipsam
 scipionibus succussantes, eam verò
 ad huiusmodi ictus in gibbum re-
 silientem, Brachmanas altitudine bi-
 cubita vanum in aërem extulisse,
 pensilesque eos aliquandiu visos
 esse. Sed illos quoq; affirmat ignem
 sibi de Solis orbe utcunque libitum
 sit, non reluctantem subducere. Ad
 quæ portenta & alia complura fa-
 bulator adducit, ut scilicet Pythij
 tripodes quatuor sponte sua mo-
 uentes in mediū processerint, quos
 Homericis persimiles esse ait. Pin-
 cernas insuper æreos quatuor, qui
 pocula ministrarent, terram verò
 sponte sua discumbentibus grami-
 na substrauisse. Nam tripodes qui-
 dem duo, vina fundebant, reliqui
 duo aquam, gelidam scilicet alter,
 alter verò calidam. Ex quibus ærei
 pincernæ vinum conuiuis, aquam-
 que sumebant, sed & calices actos
 in gyrum quasi vorticoso flumine
 impellebant. Hæc sunt quæ Hierocles
 pro veris habet ille solertissimus
 in iudiciis supra adductis, ac
 vndecunque in nos legendis ex-
 cussor, cui facilitas Christiana seu
 leuitatem dici hanc mauult, quam
 maximè aspernabilis est. Is itaque
 Philostrato fidem habens, verbis
 huiusmodi sese iactat. Videamus,
 inquit, quanto nos melius hæc at-
 que prudentius admutamus, & quæ
 de præclaris virtute viris sententia
 nostra sit. Tam celebri itaq; conuiui-
 o

narrat Philostratus interfuisse Indiae regem, ipsisque Brachmanib. com-
 potasse, sed contumeliis, ac furore
 vinolento in philosophiam inue-
 ctum, meroque apud eos largè in-
 caluisse, ac insolentia magna, vel
 in ipsum quoque Solem insurrexif-
 se. Apollonium verò per interpre-
 tem quædam ab eodem rege acce-
 pisse, quem ipse contra allocutus
 sit Iarcha vicem interpretis exhi-
 bente. Quis autem non admiretur,
 hoc à Philostrato vt concinnè fa-
 ctum admitti, vt iniurius homo,
 maximèque insulsus inter tantos
 viros mentem vino alienarit, quem
 non philosophorum quidem, ne-
 dum & semideum conuiuio inter-
 esse oportuit? Quò enim pertinet
 semideos appellare, si dignitatem
 magis onere, quàm honore afficias?
 Etenim Tyaneo interrogante quos
 nam se ipsos esse dicerent, Dij su-
 mus, Iarchas inquit. Idem verò con-
 uiuis præsidens non digno quidem
 philosophis ritu, multoque Diis
 magis indigno, quorum se in nu-
 mero ponebat Phiala concrepans,
 comotationem incepit. Phiala ve-
 rò ipsa sicut historicus narrat, vbi
 cunctis Brachmanibus potum satis
 exhibuit, mirabilium fontium mo-
 re aquam haurientibus iugem suffi-
 ciebat. Deinceps verò sermones in-
 ter se habiti, serièque philosopho-
 rum disputationes narrantur, do-
 cente Iarcha quo pacto sua ipsius
 anima fuerit aliud quandoque re-
 giæ fortunæ corpus induta, quæ-
 que tunc opera demum egerit, ex-
 plicante Apollonio se nauis Aegy-
 ptia gubernatorem fuisse, neque
 minus & ipso illius temporis facta
 narrante. Cùm verò multi vtrin-
 que interrogata, responsaque fue-
 rint, dignum est tam sapientium di-
 ctorum memoriam non extinguì.

A καὶ τὸ αὐτὸν Φιλόστρατον, βασιλεὺς ἐλ-
 χωριάζων Ἰνδοῖς εἰσάγει, συμπίνων
 τοῖς φιλοσόφοις. τῶν δὲ ἐνυβρίζων, ἔ-
 μωροῖνεῖν φιλοσοφία, μθύσκεσθαι
 τε αὐτοῖς, καὶ ἀπειροξάζαν τῷ
 Ἠλίῳ, ἔλλαζονδύεσθαι ἰσορεῖ. καὶ πάλιν
 τὸν Ἀπολλώνιον δι' ἐρμηνείας τὰ πα-
 ρὰ τοῦτου μανθάνειν. καὶ αὐτὸν πάλιν
 πρὸς αὐτὸν διαλέγεσθαι, ὑφ' ἑρμηνεύ-
 οντος Ἰαρχα. καὶ πῶς ὁ θαυμαζέων ἀ-
 ξιον, ὅπως τὸν οὕτως ὑβρίζων, καὶ ἀπο-
 πώτατον ἄροινεῖν, ἔμθύσκεσθαι παρὰ
 πηλικούτοις εἰκὸς ἴω, ὃν οὐδὲ παρὶσύναι
 ἀξιον ἐν φιλοσόφων, μή τι γὰρ καὶ ἰσο-
 δέων ἐστὶν. τί δὲ μοι ἰσοθέοις τοῦτοις
 καλεῖν, ἔτ' ἀξίας ἐνυβρίζων ἑσὺ
 ἄνδρας, ὅποτε πυθομένη τῆς Ἀπολλ-
 λωνίης ἴνας ἐαυτοῖς ἠγρουῶται θεοῖς,
 ἔφη ὁ Ἰαρχας, ὃς καὶ τοῖς συμπόταις
 οἷα δὴ θεός. φιλοσόφῳ μὲν ἠκίστα ἔθ-
 πω πολλοῦ γὰρ δεῖ, μή τι γὰρ μάλλον οὐ
 ἔφησε θεῶ ἀξίως, πλὴν φιάλῳ ἑπι-
 κτυπῶν ἔξῃρχεν. ἡ δὲ, φησὶν ὁ συγγρα-
 φεὺς, ὡς δὲ ἐπὶ πηζε* ἰκανῶς πέν-
 τας, ἐπέδιδου, κατὰ πρὸς αἰ ἀπόρρητοι
 πηγαὶ τοῖς ἀνιμωμένοις. καὶ ταῦτα
 κοινὰ λόγων ὁμιλίαι, καὶ ἀσπουδαμολο-
 γία τῶν φιλοσόφων, τῆς μὲν Ἰαρχ-
 χα διδάσκοντος ὡς δὲ ποτὲ αὐτῷ ἡ
 ψυχὴ ἐν ἑτέρῳ ἀνθρώπου βασιλείῳ
 γήοιτο σώματι, ἔτ' οἷα δὴ ἴνας αὐτῷ
 πεπραγμένα εἶη. τῆς Ἀπολλωνίου
 δὲ, ὡς υἱὸς Αἰγυπτίας ποτὲ γήοιτο
 κυβερνήτης, ἔτ' οἷα δὴ διαπραξοί-
 το, πύσης τε, καὶ ἀποκείσης ἐκεί-
 σου, ὧν καὶ τῆς θεοφίας ἀξίῳ μὴ-
 δαμῶς παρεκδέσθαι πλὴν μνήμων.

καὶ ἐπὶ πηζε
 καὶ ix.

ἑρέας δὲ φησι Ἐπολλώνιον εἶ ἔστι
 ἃ ἄυτοῖς χρύσειον ὕδωρ. ὡς ἔφασκε,
 ἢ παραδόξως πύσματος. ἢ ὡς ἀν-
 θρώπων ἢ ὑπὸ γλυκοῦ οἰκουῶν, ἔφυ-
 γμαίων ἄλλων, ἔσκια πόδων ἀνερο-
 τῶν. ἢ εἰ γίγνοιτο παρ' αὐτοῖς ζῶων τε-
 τράπου, ὃ λέγει μανιχόρα, ὃ τ' κε-
 φαλίω ἀνθρώπων εἰκάδας, λέοντι ἢ ὀ-
 μοιωδῶς ἢ μέγιστος, πῶς ἢ οὐρανὸν ἐκ-
 φέρειν πηχάιας ἀκαιοῦδης, ἀς βάλ-
 λην ὡσπερ τοξόματα ἐς τοὺς θηρόν-
 τας. ἢ πιαῦτα μὲν τ' Ἀπολλώνιον ἀ-
 νεροτῶν. τ' ἢ Ἰάρχαν διδάσκων αὐτὸν,
 ὡς μὲν τ' Πυγμαίων, ὡς δὲ εἶεν
 οἰκουῶτες μὲν ὑπόγειοι, διαβίοντες ἢ
 ὑπὸ τ' Γάβλω ποταμὸν ζῶντες. ὡς
 ἢ τ' ἄλλων, ὡς ἀνὸν παρὰ εἶη, ἔλεον
 ἐπὶ τοῖς φυόμενον αὐτοῖς ἀπὸ γῆς
 ἐς ἐσθῆτος ὕλην ὁ Φιλόστρατος ἀναγρά-
 φει, πάντως δὴ που τ' φιλοσόφων ἰσὺν
 ἐπιχομένων, ἔταλασιργίαις ἐς ἐ-
 σθῆτος κατ' ἑρῶσιαν ἐκπονεμένων. ἔδδ
 γὰρ εἰσηκ' ἃ αὐτοῖς γυμνασίον Φυ-
 λων, εἰ μὴ ἔτ' ἔφασκεν αὐτόματον
 αὐτοῖς παραδόξως δι' ἱερέας ἐς ἐσθῆτα
 μεταφύεσθαι. φέρειν δ' ἕκαστον αὐτῶν
 ῥάβδον, ἢ δακτύλιον, ἀπὸ ῥήτον ἔχον-
 τα ἰχμύ. εἶτα ἃ παραδόξοποιῖαι τ' Βρα-
 χμαῖος, ὡς δαμνονῶντα δι' ἐπιστολῆς
 ἀνακαλέσειτο, ὡς χαλκῶντα καταψή-
 σαι τ' γλατ' ἑραπύσειν, ὡς τυφλῶ
 ἢ βλέπειν, ἢ ἀδρανεῖ πνιπῶ χεῖρα
 σῶαν χαρίζοιτο. πολλὰ καὶ γὰρ χροῖ-
 το ἄρα γμάτων ἡμᾶς ἀπολύσαντι τῶ
 συήρα φεῖ. δὴ λα γὰρ ὡς ἀληθῆ ἢ ταῦ-
 τα, ὅτε βρονταῖς τ', ἔ ἀνέμοις ἐν πῆδοις,
 τεῖποδας τ' ἐκ λίθου φοιτῶντας αὐτομάτως, ἔ οἰνοχοῖς ἀπὸ χαλκῶ ὡς ἐ-

A Interrogasse ergo Apollonium re-
 fert auream apud Indos aqua in-
 ueniretur. o admirabilem! o plenam
 sapientiae quaestionem. Tum de Tro-
 glodytis & Pygmaeis quaesisse, de-
 que iis hominibus qui umbripedes
 appellantur. Numquid etiam apud
 eos Mantichora quadrupes animal
 nasceretur, quod humano esset ca-
 pite, corpore leonino, caudamque
 haberet cubitalibus spinosis setis hor-
 rentem, quas veluti sagittas in ve-
 nantes iacularetur. Ad haec Apolloni-
 j quaesita respondit Iarchas Py-
 gmaeos quidem subterraneas specus
 inhabitare ad Gangem fluvium, ce-
 tera vero, quae ille quaesisset, irrita
 prorsus, ac nulla esse. Sed lanam ta-
 men Philostratus narrat terra apud
 illos provenire, quae sit vestibus
 conficiendis accommoda, ipsis sibi
 philosophis telam inde ad vestien-
 di usum concinnantibus. Neque e-
 nim muliebrem sexum admittunt.
 C Nisi iam & lanam dicat sponte sua
 transformari in vestes, atque transi-
 re. Scipionem vero singulis refert,
 anulumque, virtutis occultae, atque
 admirandae gestari. Narrat etiam
 Brachmanis Iarchae miracula, qui
 daemone malo correptum missa ad
 eum epistola liberarit, claudoque
 cuidam solo tactu luxatam verte-
 bram confirmarit, captum oculis
 videre fecerit, valentem alij ma-
 num pro torpida reposuerit. In-
 gentia vero bona scriptori egregio
 comprecemur, qui nos ista com-
 mentus magno ambiguitatis modo
 exoluit. Quis enim dubitet quanta
 veritatis & illa sint, quae praeterea
 multa affert? Nam qui fulmina &
 ventos scribit apud Brachmanas in
 doliis asseruari, tripodisque lapideos
 sponte sua motantes, & ab arcibus pin-

cernis calices in gyrum agri, satis
 puto ex iis, quæ ut verissima re-
 censentur, ceterarum quoque re-
 rum nobis ipse arguit, ac patefecit
 figmenta. Idem scribit Philostratus
 Damin testari se quidem minus ad-
 misso Tyaneum cum Iarcha secre-
 tò philosophatum esse, munúsque
 ab eo tulisse annulos septem, toti-
 dem planetarum nominibus dictos:
 quos singulos gestaret per subie-
 ctos planetis dies. Hæc modò cum
 Philostratus dicat: ille apud Phila-
 lethem veritatis assertor: paulò ta-
 men post, ut qui magicam Brach-
 manum non probet, statuátq. hoc
 crimine Apollonium liberare, hæc
 „ ipsa verba subnectit: Videns itaque
 „ Apollonius tripodas apud Indos,
 „ pincernásque illos, & quæ præter-
 „ ea sponte sua mouentia differui-
 „ mus, neque interrogavit, neque e-
 „ doceri dignum duxit, quibus illa
 „ præstigiis fierent. Laudavit, hæc, in-
 „ quit, sed tamen æmulari duxit in-
 „ dignum. Sed heus tu, quomodo
 hæc scire contempsit? qui Damide
 excluso fecit magni cum Brachma-
 nibus diuersari? An qui fidissimum
 sibi hominem celandum putavit?
 num, & illa fecit permagni? cum
 & annulos planetarios tulerit, reli-
 gione quadam astrictus, singula-
 tim eos dum viueret per planeta-
 rum dies gestandi: & erant illi qui-
 dem, ut scribis, arcanæ cuiusdam
 reconditæque virtutis. Quod si ti-
 bi concedatur, non illa Tyaneum
 imitanda duxisse; nimirum non imi-
 tatum dicam quia* miseros esse co-
 gnouit. Quomodo igitur eisdem
 laudavit, aut si tanquam diuina o-
 perantes laudavit, qui non & imi-
 tatu, quos & laude dignos existi-
 mauit? Sed enim post factam apud

v. non be-
 ne agere,
 vel, haud
 bene rem
 gerere c.

A λαυώην ἐν κύκλῳ τὰς κύλικας περι-
 σορήσας, διὰ τὸ πᾶσι τούτων ὡς ἀλη-
 θῶν ἀφηγήσεων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάν-
 των, ἔξεφηνέ τ', ἔδιδλεγε πλὴν μυ-
 θολογίαν. εἰρηκέναι δὲ φησιν ὁ Φιλό-
 στρατος τὸν Δάμιν, δίχα τῆς αὐτοῦ περὶ
 οἰσίας, ἔτι τῶν Ιαρχῶν συμφιλοσοφῆσαι
 τὸν Ἀπολλώνιον, εἰληφέναι τὴν περὶ
 αὐτοῦ δακτυλίους ἐπιπέπωνύμοις ἀσέ-
 ρον, οἷς ἔφορεῖν αὐτὸν καθ' ἑκάστην πρὸς
 B τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν. ταῦτα ἡ νῦν
 εἰπὼν, ὅτι ἀληθῆς πρῶτον πρὸς τὸν Φι-
 λαλήτην νεομισμικός, μὴ ἔστρα τῆς
 γραφῆς, ὡς αὐτὸν δὴ χρητεῖαν τῶν Βρα-
 χμανῶν καταγοῖς, καὶ ταύτης ἐλθού-
 δερρον κατασῆσαι τὸν Ἀπολλώνιον φρον-
 ήσας, ἔπιφέρει, φάσκων καὶ λέξιν·
 ἰδὼν ἡ πρὸς τοῖς Ἰνδοῖς εἶδος τῶν τριπόδας,
 ἔδιδον οἰνοχόους, καὶ ὅσα αὐτόματα ἐπι-
 φοιτῶν εἶπον, οὐθ' ὅπως ἐφίζοντο αὐ-
 C τὰ οὔτε ἤρετο, οὔτε ἐδέηθη μαθεῖν· ἀλλ'
 ἐπήνη μὲν, ζηλοῦν ἡ οὐκ ἤξιον. καὶ πῶς
 ὡς εἶπεν, οὐκ ἤξιον ζηλοῦν, ὁ δίχα τῆς
 Δάμιδος ἀπουδῶν ποιούμενος συμ-
 φιλοσοφεῖν αὐτοῖς, ἔτι τὸν μόνον ὁ, π
 καὶ περὶ τοῖς λαοδαίμων δέον, ἐπαῖρον
 ἡζούμενος. πῶς ἡ οὐκ ἤξιον ζηλοῦν,
 ὁ τοῖς τῶν ἀσέρον ἐπωνύμοις κατα-
 δεχόμενος δακτυλίους, καὶ τῶν ἀνα-
 D καιῶν πεδέμενος διὰ παντὸς ἔβίβη. φέ-
 ρειν περὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν· καὶ
 τοι γὰρ ἀπόρρητον ὡς φησὶ αὐτὸς ἔχοντας
 ἰσχυρῶς· εἰ ἡ δὲ δοθείη τὸ μὴ ζηλεῖν ἡξιο-
 κέναι αὐτὸν, ὡς μὴ δὲ περὶ τὸν, ἐκ
 ἐξήλας δηλονότι· πῶς οὐκ ἐπήνη, ἐφ'
 οἷς μὴ ἤξιον ζηλοῦν; εἰδὲ ὡς θεῖως
 ἐβουλότατος ἐπήνη, πῶς ἐκ ἐξήλου τὰ ἐπαίνων ἀξία; ἀλλὰ γὰρ μὴ πλὴν πρὸς τὰ

τούτοις διαβιβῶ παλινοσούτα αὐ-
τὸν ἅμα τοῖς ἐταίροις, ἐληλυθέναι Φη-
σὶν ἐς τὴν ὠρῆτων χώραν, εἶδα χαλ-
καὶ μὲν αὐτοῖς αἱ πέτραι, χαλκῆ δὲ ἡ
ψάμμος, χαλκοδὲ ἡ ψήμα. Πο-
ταμοὶ ἀγριοί. καὶ ποσῶτα μὲν τὰ κτλ
τὸ τεῖτον σύγγραμμα.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ.

Επίωμυρ δὲ ἦδη τὰ ἐξῆς. ἐπανελ-
θόντα φησὶν αὐτὸν τὴν Ἰνδῶν χώρας
ἐπὶ πλεῖστον Ἑλλάδα, κοινωνὸν τῶν θεῶν
πρὸς αὐτῶν τῶν θεῶν ἀνακεκμηρῦχθαι,
οἱ καὶ τοῖς κἀμνοντας ὡς αὐτὸ ἐφ' ὑγείᾳ
παρέπεμπον. καὶ δῆτα ὡς Ἰξ Ἀράβων,
καὶ μάγων, καὶ Ἰνδῶν φράδοξόν Ἰνα, καὶ
θεῖον αὐτὸν ἡμῖν ἀγαθῶν, φράδοξων
ἐν τῷ δέν ἀφηγημάτων κατ' ἀρχῆ. καὶ
τοῖς ἀν πρὸς εἰ ποὶ δὲ λόγως, ὅτι δὴ εἰδοτέ-
ρας, ἢ κατ' ἀνδροπον φύσεως ἢ πά-
λαι, ἀλλ' οὐ νῦν ἐδὲ πρὸ τῶν ἑτέρων με-
ταλήψεως τῶν θαυμασίων κατ' ἀρχῆ-
αυτῶν. πρὶν δὲ ἂν καὶ ἡ Ἰξ Ἀράβων αὐτῶν,
μάγων τε, καὶ Ἰνδῶν διὰ σπουδῆς ἐπε-
χρεῖτο πολυμαθεῖα, εἰ δὲ ἡ καὶ τὸ δό-
δεῖσαν ὑπὸ ἡρῶν ὑπόδεισιν. ἀλλ' ὅτι καὶ
τὸ ἀληθῆ σύγγραφέα, νῦν δὲ παρέσι
μὲν τούτοις διδασκάλους πλεῖστον Ἰφίαν
εἰδὲ κινύμυρος. καὶ πρῶτα μὲν οἷα Ἰξ
Ἀράβων, ἔπειτα παρ' αὐτοῖς οἰωνιστικῆς
ὀρμώμυρος, τὸν σφραδὸν ὅ, ἡ βούλοιο
τοῖς ἑτέροις ἐπὶ Ἰφίαν παρακαλῶν,
ἐφ' ἡμῶν δὲ τοῖς παρῶσιν. εἶτα δὲ λοι-
μῶν πρῶτα μὲν οἷα, πρῶτα μὲν οἷα
τοῖς πολίταις. πλεῖστον δὲ αἰπῶν, ἔπειτα ἐν
τῇ πρὸς Δομιτιανὸν ἀπολογία αὐτῶν
παρῶσιν. ἐρομένους γὰρ τοῖς αὐτῶν,

A Indos moram, narrat Philostratus
reuertentem Apollonium cum co-
mitatu omni ad Oritarum regio-
nem venisse, quibus areæ petrae,
arena areæ, fluuij quoque ipsi ra-
menta æris deuoluerent. Hæc de
volumine tertio sumpta sunt. Nos
autem quo cœpimus ordine ad re-
liqua inspicienda pergamus.

CONFUTATIO LIB. IV.

B **R**EGRESSVM ab Indis in Græ-
ciam refert quasi Deorum con-
fortem quendam vel ipsorum te-
stimonio declaratum. Variis enim
morbis affectos illi curandos potif-
simum destinabant. Iamque ut au-
gustum ac diuinum hominem de
Arabia, de Magis, deque Indis ve-
nientem nobis ostensurus, nouis
quoque miraculis scotentem histo-
riam exorditur. Hic autem rectè
quis illud obiiciat, si diuiniore hic
C natura, supraque humanam præ-
ditus erat, multò antè quàm ab a-
liis doceretur, mirabilia per se ag-
gressum oportuit. Superflua enim
diuino homini fuerit illa Arabum,
Magorumque & Indorum magno
studio conquisita doctrina. Quòd
si erat huic aliqua prius tantarum
rerum cognitio, pro ut tota in hi-
storia traditur, Philaethe tamen
autore, nonnisi tot exhaustis ma-
gistris sapientiam patefecit. Ac pri-
D mò quidem veluti qui auguran-
di vim ex Arabia detulisset, astan-
tibus multis exposuit pipilantem
passerculum ceteras sui generis a-
ues ad pastum concire. Tum ve-
rò cum appetentem pestilentiam
præsentiret, ciuibus illa Ephesiis an-
te prædixit, huiusque præsentionis
causam, mox ipsemet apud Domi-
tianum reus, sua in apologia expo-
suit. Rogante enim Domitiano,
vnde

vnde is pestilentiam præsensisset, A
 • Diæta, inquit, magis tenui, magis-
 • que sobria quàm ceteri mortales
 • vsus, ita primus omnium qualita-
 • tem aëris vitiúmque deprehendi.

Tertium porrò miraculum narrat
 remedium fuisse, quo is pestem E-
 phesiis cauit. Quòd factum tamen-
 si minus exponit Philostratus in fi-
 ne ipso accusationis, cum tamen
 exponi maximè oportuerit, quia
 fortasse non sibi potis videbatur
 tantùm criminis apologia purgare, B
 nos tamen ipsi factum hoc expli-
 cantes iudicio hominum propona-
 mus, ad rectè rationis examen si-
 cut reliqua prouocantes. Si cui e-
 nim minus constet figmentum híc
 quoque imposturæ plenum addu-
 ci, magicisque nimirum obductum
 præstigiis, ipsa totius facti ratio
 modúlque manifestè ostendet. Pe-
 stilentiam narrat in figura medici
 senis, laceri ac pannosi, se specta-
 bilem præbuisse. Quem quidem se-
 nem cum Tyaneus iussisset lapidi-
 bus cædi, primùm ait pestilenti ob-
 tutu flammam luminibus eiacula-
 tum, tum verò, coniectis obrutum
 faxis in effigiem obscæni canis se
 transformasse, cui etiam rabido-
 rum more, tetraë circa rictum spumæ
 vndarent. De hoc autem sene
 intelligere Apollonium sua apud
 Domitianum apologia scribit Phi-
 lostratus. Pestilentia enim, inquit,
 sub habitu mendici senis Ephesum
 peragrabat: hanc ego conspiciatus,
 comprehendi, luem ciuitati non
 modo sistens, verùm penitus tol-
 lens. Quis non igitur liberè cachin-
 netur ad præstigiatoris miracula?
 Cum pestilentiaë vim, quæ, vt tra-
 dit ratio medicinaë, nihil aliud pla-
 ne est, quàm corruptio circumfusi
 aëris, vitiúmque ex putrido vaporatu
 in morbosam qualitatem vergentis:

ὁπόθεν ὀρμώμενος τῆς τοῦ ποσειδῶνος, λε-
 πιοτέρως, ἔφη, χρώματος, ὡς βασιλῆς,
 διαίτη, ποσῶτος ἔδην ἠαυτοῦ ἢ ἀδομίω· καὶ
 τείπον δὲ αὐτῶν θάυμα γέγονος ἰσορεί,
 ὡς δὴ ἀλεξήσαντος τὸν λογισμὸν ὅτι εἰ
 καὶ τὰ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπιτέλει κατ'
 αὐτῶν κατηγορίας ἐτέθεικεν ὁ συγγρα-
 φεὺς, ὅτι μὴ ἄλλω ὡς εἰκὸς αὐτῶν δὲ
 ἀπολογίας ἀπολύσασθαι τὸ ἐγκλημα,
 φέρε δὴ οὐδ' ὁμῶς αὐτοὶ πῶς ἰσορείαν
 εἰς φανερόν ὑποδάμνα, οὕτω δὴ καὶ
 ταῦτα βιβλιῶντες· εἰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῶν
 εἰρήσας ὅτι δὴ πολὺ τὸ πλάσμα, ἔ-
 ἀπατηλὸν, γρηθείας τε ὡς ἀληθῶς ἐμ-
 πλεόν, αὐτὸς ὁ ἴσος ἀπελέγχε τὴν ἰσο-
 ρείαν. τὸν γὰρ τοὶ λοιμοὶ ὑποπίπεται ἐν
 εἰρήσας πωχρόντος, καὶ ῥάκεσιν ἠμφιεσ-
 σμένους πρεσβύτου ἀνδρὸς ἐωρεῖσθαι. ὃν
 καταλύειν ἐπιπελάσασθαι τῆς Α-
 πολλωνίης, ποσῶτος μὲν πῦρ βάλλειν
 τῶν ὀφθαλμῶν, εἰθ' ὑστερον βληθέντα
 λίθοις, κινῶσιν στυγερίων, καὶ ἄρα-
 πύοντα ἀφρόν ὡς οἱ λυθῶντες, φανῆ-
 ναι εἰρηκέναι δ' αὐτὸν ποσῶτος καὶ ἐν
 τῆ ποσῶτος ἀποκράτορα Δομετιδῶν ἀ-
 πολογία, ταῦτα γράφει. τὸ γὰρ λοιμοὶ
 εἶδος, πωχρῶν ὡς ἀγέροντι εἰκασο. καὶ
 εἶδον, καὶ ἰδῶν, εἶλον, οὐ πάσας νόσον,
 D ἀλλ' ἔξελῶν. πῆς δὴ οὐδ' ἐπι τούτοις οὐ
 μέγα πῶς ἔθυμα τοιοῦτ' ἡγάσεται
 ἄραδοξοποιίαν, ζώων ὀφθαλμοῖς,
 καὶ λίθων ὑποπίποντα βολαῖς, ξυ-
 τερόμενον τε ποσῶτος ἀνθρώπων, καὶ
 ἀφρόν παραπίποντα, πῶς τῆς λοιμοῦ
 φύσιν ἀκῶν, ὡς οὐδ' ἀλλ' ὅποιον τυ-
 χάνη, ἢ φθορῶν, καὶ κακῶσις ἀέρος, ἐπι
 τὸ νοσῶσθαι τρεπομένους ἔπειχοντος;

σὴ πονηρῶν ἔκ τῶν Φαύλων ἀναδυμιά-
 σεων, ἢ λόγος ἰατρικὸς παραδίδωσι
 Ξυμισαμῶν; καὶ ἄλλως δὲ ἀνὰ τὸ Φά-
 σμα διδύθωδειν, ἐπεὶ πρὸς μὴν τῆς τῶν
 Εφεσίων πόλεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῖς ὁμό-
 ροις ἔτι λοιμὸν ἔπισηκῆσαι φησὶν ὁ λό-
 γος. ὅπρ' ἐκ δὴ γεγόνοι, καὶ κωσὸν ἔπε-
 ρεχόντος πεπονδύτος. οὐ γὰρ δὴ κατὰ
 κλάσιν, μόνω δὲ ἐφήδρυσεν τῶν περὶ
 τῶν Εφεσίων ἀέρι τὸ νόσημα. τέταρ-
 τον αὐτῶν παραδόξον, Ἀχιλλέως ἰὼ
 ψυχῆ, πρὸς τὸν μὲν ἐν χλαμύδι
 πεντάπηχυς, εἶτα δωδεκάπηχυς τὸ
 μέγεθος παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν μνήματι
 φαινομένη, Θεσσαλοῖς ἔτι καταμωμέ-
 νη, ὅτι δὴ τὰ ἐναγίσματα αὐτῶν ὡς ἐ-
 δος ἰὼ, ἐκ ἐπετέλου, μινωῶσα ἔτι εἰ-
 σέπ' Τροσὶ τῶν ἐς αὐτὸν πεπλημμε-
 λημῶν, ἔτι πρὸς τὰ ἴσα τῶν Ἀπολλ-
 λωνίῳ πέντε λόγους, οἷς ἂν αὐτὸς ἔτι
 βέλοιο, ἔτι αἱ μοῖραι Ξυχωροῖσιν ἀνε-
 ρεσται. εἶδ' ὅτι πάντα εἰδώς, καὶ τῶν μνη-
 λόντων πρὸς γῶσιν αὐτῶν, ἐπ' ἀγνοεῖ εἰ
 τὰ φετῶν Αχιλλεῖς, ἔτι εἰ Μουσῶν
 θρῆνοι, καὶ Νηρηίδων ἐπ' αὐτῶν γεγό-
 νασι. ἔτι περὶ τούτων αὐτὸν ἀνεροσται,
 ἔτι διαπυθάνεται, εἰ Πολυξένη ἐπε-
 σφάγη αὐτῶν, ἔτι εἰ Ελενη ἐς Τροίαν
 ἐληλύθει. ὡς σεμνά γε, καὶ κατεπεί-
 ροντα ἐς τὸν φιλόσοφον βίον τῶν Διὸς
 τὰ σπουδῆς ἀξία ἐροσθήματα. δαυ-
 μάξ δὲ ἔπι τούτοις, εἰ ποσῶτοι ἦρωες
 παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐνὶ χροῶν γεγό-
 νασι, καὶ εἰ ἀφίκοιο ἐς Τροίαν Πα-
 λαμήδης. ἔτι δὴ θεῶν ὀρομένων τε,
 καὶ οὐχ ὀρωμένων ὁμιλητῶν τοιαῦτα
 ἀγνοεῖν, καὶ περὶ τούτων ἀνεροσται,

A nunc tamen audiat oculis intuen-
 tium, ac saxorum iactibus obnoxia
 esse, protritāmq; mortalium manu,
 spumas etiam rictu effundere? Alio
 quoque argumento monstrum hoc
 magicūmque prastigium discuti ac
 perpendi poterit. Quoniam scilicet
 vnam modò Ephesiorum urbē non
 autem & finitimas ab eo pestilentia
 affectas narrat historia. Quod ne-
 quaquam ita cessisset, si circumfu-
 sus aer ac proximus vitium contra-
 xisset: neque enim lues illa angustis
 ita spatiis coarctata, solis Ephesius
 incubuisset. Quartum porro miracu-
 lum est Achillis vmbra, cubitorum
 primo quinque, mox & duodecim
 suo de busto chlamydata assurgens.
 Quæ continuo Thessalos accitavit,
 quod sibi assoliti ritus sacra facere
 ac iusta desuissent. Videbatūrque e-
 tiam tunc ira in Teucros efferuere
 ob ea, quæ in se admiserant. Quin-
 que vero tantūmodo quæstionum
 Apollonio facultatē præbuit ex sua
 videlicet, parcarūmque sententia.
 Hic Tyaneus ille rerum omniū sol-
 lers, & in futurorum præfensione se
 iactans, ignorare deprehenditur, fu-
 neratūsne sepulchro Achilles fue-
 rit, Musæve illi, ac Nereides lamen-
 ta profuderint: deque his illum re-
 bus percunctatur, neque minus an
 Polyxena illius ad tumulū casta fue-
 rit, Troiāmve Helena adnavigarit.
 Sunt enim eiusmodi quæstiones fa-
 nè quàm graues, ad philosophi in-
 stituta maximè pertinentes, dignæ
 studio ac diligentia singulari. Ad-
 miratur præterea, qui tot numero
 Græci heroës ætate eadem esse po-
 tuerint. Sciscitatūrque num simul
 cum iis Troiā Palamedes adnaviga-
 rit. Hæccine ignorare hominem,
 qui Deorum colloquio visibilium
 fruatur, invisibiliūmque? De iis-
 dem vero etiam rebus interrogare,

quomodo non turpissimum cen-
 scatur? Nisi fortè, quia res illi cum
 mortuis esset, idcirco frigere eius
 quæsitæ, ac ineptire Philostratus fa-
 cit, ut hac commoditate suspicio-
 ni occurrat, quæ oriri merito po-
 terat, illum scilicet ultra licitum
 bono viro superstitiosum videri.
 Cum eundem faciat in apologia
 pro se affirmantem, nulla se ad A-
 chillis congressum necromantiæ o-
 pera usum esse. Neque enim, in-
 quit, Vlyssis more scrobe defossa,
 aut cæsis agnis Achillem euocans,
 in eius colloquium veniat Tyaneus,
 sed ea precatus, quæ Indi censent
 precari heroas oportere, & in hu-
 iusmodi cærimoniis Damidi sese ia-
 ctat, qui Philostrato autore nihil
 ab Indis penitus didicisse, parui-
 que eorum sapientiam fecisse cre-
 dendus est. Sed heus paucis ego
 te. Nisi in hoc Achillis congressu,
 praua inesset ac detestabilis super-
 stitio, cur tu in participatum mi-
 rabilis huius spectaculi ac sermõ-
 nis, ne fidissimum quidem tibi co-
 mitem illum legitimumque vel so-
 lum Damidem ascuisti? Cur verò
 non & interdium factum hoc licuit,
 sed nocte intempesta, sed abs te
 solo? Cur ad ipsos etiam gallorum
 cantus Achillis umbra euauit? A-
 biit Achilles, inquit, modicè ful-
 gurans. Tum enim galli primos
 dederant cantus. Erit itaque hæc
 hora malo dæmoni ad nefarios ser-
 mones euocando, conueniens ma-
 gis, quàm heroinæ animæ. Illam si-
 quidem ut immunem crassæ huius
 corporeæque compagis, candidam
 prorsus esse & liuore omni care-
 re oportuit. At verò dæmon hic,
 qui Tyaneo se obtulit, inuidus ira-
 cundusque describitur, ceterisque
 vilissimis eius generis morbis ob-
 noxius. An non enim talis habendus

A ποίας οὐχὶ γήσονται αἰχμῆς, εἰ μὴ
 ἄρ' ἐπειδὴ νεκροῖς ὀμιλῶν εἰσῆκται, ἐπὶ
 τὸ ψυχρότερον μεταποιεῖ τὰς πύσας ὁ
 Ξυγγραφεὺς, ὡς αὐτὸς ὑπεκλύσῃ τὸ ὑπό-
 νοιδον τῆς πρῶτης τῆς περὶ ὀμιλῶντων αὐτὸν
 περιγραφῆς δοκεῖν. καὶ γὰρ δὴ ἔσται ἀ-
 πολογούμενον αὐτὸ ὑπογράφει. ὅτι
 μὴ καὶ νεκρομαντείαν ὁ Ξυγγραφεὺς αὐτὸν
 τῆς φανείσης ὀψέως γήσεται, οὔτε γὰρ
 B βόθρον, εἶπεν, Οδυσσεὺς ὀρυζάμηνος,
 οὐδὲ δρυῶν αἵμασι ψυχραγωγῆσας,
 εἰς διάλεξιν ἔσται Ἀχιλλέως ἔλθοι, ἀλλ'
 ὀρυζάμηνος ὅποσα τοῖς ἑσθλοῖς Ἰνδοῖς
 φασὶν ὀρυζάμηνος δεῖν, καὶ ταῦτα νῦν
 περὶ τὸν ἐταῖρον ἀποσεμνυέται, ὃ
 μηδὲν μαθεῖν ἔσται Ἰνδῶν, μηδὲ ζῆλον
 σαυτὸν ἔσται αὐτοῖς ὀφείλει περὶ ἔσται Ξυ-
 γραφέως μεμνημένους πῶς δὴ ἔσται ἔσται,
 ὡς ἔσται, εἰ μὴ τις τῶν κακοήθους περιερ-
 C γία, μηδὲ τὸν εἶνα σοι, καὶ γνήσιον, καὶ μόν-
 ονον ἐταῖρον Δάμιν κοινὸν ἐποιεῖ τῆς δαυ-
 μασιῆς ταύτης ὀψέως τῆς, ἔσται ὀμιλίας,
 πῶς οὐχὶ καὶ δι' ἡμέρας τῆς τῆς ἔσται
 ποιεῖν, ἀλλὰ τῆς νυκτῶν ἀωρεῖ, ἔσται μόνον,
 πῶς ἔσται ἔσται πῶς τῆς ἡρώως ψυχρῶ
 ἀποσεμνυμένων βοαί; ἀπῆλθε γὰρ φησὶ
 Ξυγγραφεὺς ἀσραπῆ μετεία. καὶ γὰρ δὴ καὶ
 ἀποσεμνυμένους ἔσται ὡς ἔσται ἔσται. δαίμοσι
 μὴ οὐκ ἔσται πονηροῖς γήσονται αἰσῶς ὁ τῆς
 D ὡρας ἔσται τῆς εἰς πῶς ἔσται ὀμιλίας
 καιρὸς, ἀλλ' οὐχὶ ἔσται ψυχρῶ, τῶν τῆς
 παχείας ἔσται σώματος ἐλθὺν περιθεῖσαν
 ἔσται, ἀγαθὴν, ἔσται πῶς ἔσται ἔσται
 ὅτι μὴ εἰσῆκτός ἐσται ταῦτα δαίμων
 βασίλειος, ἔσται φθονερός τὸν ἔσται, ὀρ-
 γίλος τῆς, καὶ ταπεινὸς πῶς διάδειξιν,
 ἔσται ἔσται. ἢ οὐχὶ τοιοῦτος ὁ τὸν
 Q q ij

ὁ τὸν Αντιθένην μετράκιόν τε σπου-
δαῖον, ὡς αὐτὸν δὴ Φιλοσόφῳ ξυμέ-
πεισαι τῷ Απολλωνίῳ πειράζοντα
ἀπειργάζων; ἡρώδης γὰρ τὸ μὴ ποιεί-
σαι αὐτὸν ξυμέμπορον τῆ ἐαυτοῦ Φι-
λοσοφίας, Ἰππλέγων τὴ ἀπάν Πρια-
μίδης τὴ γὰρ, φησὶν, ἰκανῶς ὅστι, καὶ τὴ
Ἐκπορὰ ὑμῶν οὐ παύεται. πῶς δὲ
οὐκ ὀργίλος, ἔταπεινός, ὁ Θεσσαλός,
ὅτι μὴ θυοῖεν αὐτῷ θυμούμενος, καὶ
Τρωσὶν, ὅτι δὴ περὶ μυρίων ὅσων
ἐτῆς ἐς αὐτὸν διημερτήκασιν μὴ κα-
ταλασσόμενος, καὶ ταῦτα, θυοῖσι, ἔ-
ξυνεχῶς σπενδομένοισι. ἀλλὰ καὶ τὴ Πα-
λαμήδης τὰ φῶν αὐτῷ ἀγάλματι
Φαύλως ἐρριμμένῳ, ἀναλαβεῖν ἐλ-
κελεύομενος;

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ, ΚΑΙ ΕΚΤΟΝ.

ΤΟ μὲν τοι πέμπτον, ἔσῃτον θαύ-
μα, οὐ πολλῆς δέοιτο ἔλξε δια-
πειθῆς, ἐς ἐνδύξιν τῆ τῆ παραχρῆτος
δύχερείας. δαίμονας γὰρ ἀπελαύει
ἄλλω ἄλλον ἢ φασὶ δαίμονι. τὸν μὲν,
γὰρ ἔξ ἀκολάστου μετράκιου. τὸν δὲ
Ἰππλάστως ἐς γυναικεῖον μορφῆν
χημαζόμενον, τοῦτον ἢ τὸ δαίμονα,
ἐμπούσαν, καὶ Λάμιαν αὐτοῖς ὀνόμα-
σιν ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκαλεῖ. τὸ γε μὲν
Ἰππὶ τῆ Ρωμαίων πόλεως μὲν ταῦτα
κέρειον, ὅτι δὴ μὲν θαύματα Ἰππὶ δὲ
τέραν ζώων ἡγάγη, ἀπιστοτάτην καὶ
αὐτῷ δόξαν τῷ Φιλοσόφῳ φησὶ
τιτέτω. ἐν διαγμῶ μὲν τοῖ ἀμφι-
βάλλει, μὴ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆ ψυχῆς ἐν-
υφῆραν τῆ παιδὶ, ἔδῃ δεραπύοντας
ἐλγῆται. λέγεσθαι γὰρ φησὶν ὡς ψευδέος

A fit, qui Antisthenem officiosum a-
dolescentem sese Apollonio ut phi-
losofo adiungere cogitantem, quo
minus id faceret, impediuit? cuius
rei causam adducens, Iussit, inquit,
Apollonio ne Antisthenem in par-
ticipatum suæ disciplinæ admitter-
ret, propterea quòd is quasi Priami-
des foret, à canendo Hectore nun-
quam cessabat. Sed cur non etiam
iracundi ac pusilli ingenij conuin-
catur, qui Thessalis suis succentes
non sibi legitimè operatis, & qui
B ne tot quidem annorum spatio de-
uoluto, Troianis odium belli, offen-
satumque remisit, quanquam liban-
tibus illis, & ad eius tumulum rem-
diuinā continuè facientibus? Con-
tra verò Palamedis sepulchrum vnà
cum illius statua negligentè discer-
ctum reponi instaurariq. mandarit.

IN V. ET VI.

Q VINTVM porro sextumque
miraculum haud ita magna o-
pera indigebunt, ad facultatem,
qua effecta sunt, arguendam. Pel-
lebat enim dæmonas (viti ferunt)
aliò alium. Nam ex adolescente
lasciuo dæmonem pepulit, alium
quoque fugavit muliebri forma ef-
figiatum, quem Lamiam & Empu-
sam sapientissimus autor appellat.
D Nam quòd præterea puellam Ro-
mæ defunctam ab obitu reuocarit,
cùm sit factum hoc vel ipsi Phi-
lostrato incredibile, nos quoque à
nobis penitus excludamus. Ratio-
cinatur enim dubitando Philostratus,
num vitalis auræ scintilla intra
puellam compressa, medicos deli-
tuerit, quæ mox pluuia ingruente
reuiuiscens atque excitata, in vultu
respirantis puellæ prodita sit. Aiunt
enim cùm puella ad se rediret,

cælo pluuio leniter irrorasse. Neque enim si verè puellam hanc Apollonius vitæ restituisset, tam egregiū facinus non imperatori primū ipsi innotasset, aliisque subinde primoribus apud illum diuersantibus viris, præsertim verò philosopho Euphrati qui ea tempestate Romæ agebat, mōxque Apollonio infensus, eundem magiæ accusasse narratur. Quinetiam factum hoc si modò planè constitisset, ceteris quoque calumniis, quibus Apollonium urgebant, procul dubiò adiunxissent accusatores, & hæc quidem dicere occurrebat, quæ particulatim Apollonio, speciatimque gesta sunt. Infinita verò & alia erant, quæ ad prædictiones rerum diuinationesque pertinent. Fertur enim Athenis quondam initiaturus Eleusinis sacris à Cereris sacerdote prohibitus affirmante nefas initiari magum hominem, pateréque illi Eleusinia sacra qui demonum consortio impurus esset, quicquid Romæ inhonestus circulator venali voce Neronis carmina ad lyram decantasset, eiusdemque Neronis metu, sodalibus ceteris dari pretium suaderet, qui eodem canendi studio tenerentur. Atque hæc quidem sunt, quæ volumine quarto Philostrati continentur.

CONFUTATIO LIB. V.

QVINTO autem libro, vbi quædam de Tyanei præfensionibus attulit in admirationem hominis versus, ita fermè concludit: Præfensione autem hæc Apollonium diuina quadam virtute, planèque falli eos qui magum fuisse illum opinantur, satis arbitror constat per ea, quæ dicta superius nobis sunt. Sed hæc tamen amplius afferantur.

A μὲν ὁ ζεὺς, ἢ δὲ, ἀτμίλοι ἀπὸ τῆς πορ-
 σῶπου. ἢ γὰρ δὴ εἰ ἀλλοθὺς αὐτὸ τοῖον
 δε ἐπὶ αὐτῆς Ρώμης ἐπέ πορακτο, εἰ
 δὲ ἐλελήθε βασιλέα τε ποροτον, καὶ
 τῶν μετ' αὐτὸν ἀπαντας ὑπαρχοις,
 μάλιστ' ὃ τὸν φιλόσοφον Εὐφρατίου
 ἐγχευεζόντα καὶ σκεῖνο καιρῶ, ἐ ἐπὶ
 τῆς Ρώμης διατρέποντα, ὅς δὴ ἐς ὑπε-
 ρον πλὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν, ὡς δὴ
 καὶ γρήτος ὑποβάλλειν ἰσορηται. πάντως
 γὰρ δὲ ἢ τῶν, εἰ δὴ τῶν γεγονὸς ἰω,
 τῆς ἀλλαις κατ' αὐτῶν διαβολαῖς πρὸς
 τῶν κατηγοροῦ συγκατείλειτο. καὶ τὰ
 μὲν ἐν μέρῃ, ἢ κατ' εἶδος αὐτῶν πε-
 ποραμῖνα, ποσαῦτα. μωρία ὃ ἐ
 ἀλλὰ, ἐ καὶ πορογωσιν αὐτῶν λέγαν,
 πορομαντῶσαδαί τε, ἐ ποροφρηκῆ-
 ναὶ γράφει. ἢ ὡς Αθλιῶσι βυβληθέντα
 μωθηῖναι τὰ Ελευσίνια, ὃ τῆδε εἶρξεν
 ὃ ἱερεῖ, μὴ δὲ ποτε φήσας μωθεαδῶ
 γρήτα, μὴ δὲ τὰ Ελευσίνια ἀνοῖξαι ἀν-
 θεροῦ μὴ καθαρῶ τὰ δαμμόνια, ἀλ-
 λά ἢ τῶ ἀσελγῶς ἀγείροντι καὶ πλὴν
 Ρώμῃ, ἢ τὰς Νέρονο μὴ καθαράς
 ἐπὶ μωτῶ διεξίοντι ὡδαί, μωτὸν ἐπι-
 δουῖναι τοῖς ἐπαίροις τῶν θεφῆς τῶν τῆς
 ἐπιπῆδ ὄσεως, ὃ φιλοσοφῶτατος δια-
 τῶν Νέρονο φοβὸν ποροτάτη. ἐν τού-
 τοις, ἐ τῶ τελάρτου πορογραφῆτος.*
 ἐν τῶ πέμπτῳ τῶ πορο αὐτῶν γραφῆς,
 εἰπὼν ἰνα πορο γνώσεως αὐτῶν, καὶ
 ἀποδανυάσας ὃ συπεραφῆς, ἐπι-
 λέγει ταῦτα καὶ λέξιν. ὅτι μὲν δὴ τὰ
 ποσαῦτα δαμμόνια κινήσας ποροελεγε,
 ἢ ὅτι τοῖς γρήτα ἠγρομένοισι τὸν ἀν-
 δρα οὐχ ὑγιαίνῃ ὃ λόγος, δηλοῖ μὲν
 ἢ τὰ εἰρημένα. σκεψώμεθα ὃ κακεῖνα.

Τὰ τῶ πῆ-
 πῆ βίβλιε.

Ἐρημίτες, ἠεροδμαί ἢ αὐτοὺς ἐγὼ κα-
 κωδαμονες αἰτοῖς ἀνθρώπων, Ἐ μὲν,
 ἐς βασιλείους εἰδώλων χωροῦντες, Ἐ
 δὲ, ἐς θυσίας βαρβαροῖς, Ἐ δὲ, ἐς τὸ
 ἐπάσαι ἡ, ἢ ἀλείψαι, μεταποιεῖν φα-
 σι τὰ εἰρημένα. ὁ δὲ, εἶπετο μὲν τοῖς
 οὐ μοιροῦν, Ἐ παρελέγχω ὡς ἀνάγκη
 ἐσεσθαι αὐτὰ. παρελέγετο ἢ οὐ γρη-
 ῖβων, ἀλλ' ἔξ ὧν οἱ θεοὶ ἐφαίνον. ἰδὼν
 τε ᾧ τὰ τοῖς Ἰνδοῖς αὐτὸν τρίποδας, Ἐ
 ἰς οἰνοχόους, Ἐ ἴσα αὐτομάτα ἐσφοι-
 τῶν εἶπον, ἔθ' ὅπως ἑφίζοντο αὐτὰ ἠ-
 ρέτο, ἔτ' ἐδέηθη μαθεῖν, ἀλλ' ἐπήνη μὲν,
 ζήλου ἢ οὐκ ἠξίς. Ἰαυτὰ ἢ λέγων,
 δηλὸς ὅτι αὐτὸν φιλοσοφίας Ἰνδῶν φι-
 λσοφοῖς γήτας ἀποφάνων. πρὶ γὰρ
 τοῖς γήτων ποιῶντος τὸν λόγον, μνη-
 μονεύει καὶ τούτων ἑφίζοντο. τὰ δὲ πα-
 ραδοξὰ λέγων αὐτοῦ, καὶ τὸν περὶ οὗ ο
 λόγος τ' ποίας δὲ αὐτῶν ἑφισείας, ὡς
 ἀν μὴ ἀσεΐας ἀλλότριον ὑποπτεύμενος.
 οὐκοῦν εἰ φαίνοιτο τούτοις θεοῖς ἀπο-
 καλῶν, καὶ διδασκάλους ἑπιγραφο-
 μένος αὐτοῦ ὁ Ἀπολλώνιος, ὅρα τῆς
 καὶ τῆς διδασκάλων, καὶ αὐτὸν ὑπάγαν
 διαβολαῖς. εἰσηκ' δὴ ἐν ᾧ οἱς φησι
 γυμνοῖς Αἰγυπτίων ῥήμασιν αὐτοῖς
 Ἰαυτὰ φάσκων, οὐκ ἀπεικός ἡ παθεῖν
 μοι δοκῶ, φιλοσοφίας ἠτιηθεὶς δὲ κε-
 κοσμημένης, ἡ ἐς τὸ πρόσφορον Ἰν-
 δοῖς σείλαντες, ἐφ' ὑψηλῆς τ' καὶ θείας
 μηχανῆς ἐκκυκλῶσιν. οἷς δὴ ἐν δίκη
 μὲν ἠγάθη, ἐν δίκη ἢ ἠεροδμαί ἑ-
 φοῖς τ', Ἐ μακαρίους. ὡρα ἢ μανθάνειν
 καὶ ἀ* μὲν βραχέα φησίν. ἔπει μὲν γὰρ
 θεοὶ τ' εἰσι, Ἐ κεκόσμηται καὶ πῶ Γυ-
 σίδω. καὶ Δομεπανῶ ἢ εἰσηκται λέγων,

A Magi ipsi, quos equidem miserrimi-
 mos esse hominum puto, aut ido-
 lorum tormentis aut barbaris sacris,
 aut cantando, aut corpus vngendo
 operari dicuntur. At verò noster hic
 parcarum ordinem sequens, prædi-
 cebat quæ necessariò ventura erant,
 nihil magicè operatus, sed ex iis di-
 uinans quæ Diis persanctè sibi signi-
 ficabant. Cùmque apud Indos vi-
 disse, tripodas illos, ac pincernas
 B sponte sua mouentes, ne interroga-
 uit illos quidem, quo id pacto effice-
 rent, nedum edoceri voluerit. Lau-
 dauit quidem, sed imitatu tamen
 illa digna non censuit. Hæc itaque
 cùm Philostratus dicat, planè depre-
 henditur, celebres Indorum philo-
 sophos inter magos, veneficòsq. re-
 ponere. Nam quo loco de magis,
 eodem & de Indis mentionem facit,
 perosum Apollonium narrans, quæ
 superius miracula recensuimus, qua-
 si illiberale quoddam genus præsti-
 giorum. Si ergo quos paulò antè
 detestatus est: eos tamen idem A-
 pollonius alibi deprehenditur Deo-
 rum nomine, ac præceptorū dignari,
 nihil aliud planè superest, quàm
 C vt eisdem quoque, quibus & præce-
 ptore sui criminibus sit obnoxius.
 Inducitur ergo apud Gymnosophi-
 stas Ægyptiorum philosophos, ver-
 ba hæc loqui. Nihil indecorum mi-
 hi arbitror contigisse philosophiæ
 D studia admirato liberalis ac permo-
 destæ, quam scilicet Indi ad utili-
 tatem ipsam contrahentes in diui-
 na ac sublimi materia complectun-
 tur. Hos igitur iure sum admiratus,
 eosque sapientes esse, ac beatos exi-
 stimo. Sed ad rem fuerit ea nunc in-
 spexisse quæ paulò mox dicit. Hi
 enim Diis sunt, inquit, & Pythiæ
 testimonio exornantur. Domitia-
 num quoque imperatorem huius-
 modi verbis inducitur allocutus.

Quæ nam tibi contentio est cum Indis, Iarcha & Phraote, quos ego solos hominum dignos puto, qui Dij & vocentur, & habeantur? Aliis item locis eisdem Brachmanas Apollonij præceptores ac Deos cum dicat, & cum faciat Planetarios inde annulos septem tulisse, nunc porro superiorum oblitus, non sentit stolidus, cum discipulo præceptores quoque ipsos in calumniam à se protrahi. Procedente verò historia Tibicinem quendam inducit: tum & Apollonium scribit de facultatis eius modis ac nomis omnibus, ut de maxima ac grauissima re, oratione longa differuisse. Vespasianum quoque Cæsarem narrat Apollonio perinde ac Deo cuidam supplicasse, quasi que precariò petiisse, uti se imperatorem faceret. Apollonium verò respondisse, Iam feci. Et quis non iusto odio prosequatur insolentiæ plenam proximamque insaniam vocem? si hic iam quasi Deus, imperatorumque creator, sibi placet, ac fremit, olim navis Ægyptiæ gubernator? (hoc enim se fuisse paulò superius in sermone cum Indis habito Apollonius ipse asseruit) Cumque ab eo quæreret imperator, quos nam philosophos in gendarum rerum consilium adhibendos putaret, Boni, inquit, consultores ad hæc erunt hi viri: Dionem, Euphratemque significans. Nondum enim cum Euphrate in disceptationem venerat: pauloque mox idem Cæsari inquit, Notissimi tibi homines imperator, rerumque tuarum solliciti, Dion & Euphrates ad fores præstolantur admitti. Iube & illos quæso huic nostro interesse sermoni. Viri enim

θύραις εἰσὶν οὐκ ἀφρόνιδες τῶν σῶν. καὶ δὴ κακείνοις ἐς κοινὸν λόγον. Ἐφω γὰρ

A ἢ τίς πρὸς Ιαρχαν σοι πόλεμος, καὶ Φραώτιω, τῶν Ἰνδοῦν, οἷς ἐγὼ μόνοις ἀνθρώπων θεοὶ τῆ ἡγεμονίᾳ, καὶ ἀξίους τῆ ἐπωνυμίας ταύτης; Ἐὶ δὲ ἄλλοις ὁμοίως θεοὶ τῆ διδασκαλίας τῶν δρόσων ἐπιγράψαι ὁ λόγος τῶν δεδηλωμένοις, δακτυλίοις τε τῶν αὐτῶν εἰληφέναι ὁμολογήσας αὐτῶν, ἐπιλέλησται νῦν. καὶ σιωδιαβάλλων τοῖς διδασκάλοις τῆ μαθητικῆς, ἐκ ἐπαίει. ὑποβάς δὲ ἐν τῇ γραφῇ, ἀλλήτῳ ὑποπίπτει, Ἐὶ τὸν Ἀπολλώνιον ὡσπερ πνος οὐσίας μεγίστης, καὶ Ἐφωτάτης ἐπιστήμης, ἔσπου ἀλήσεως μάλα σπουδαίως μακροῖς τοῖς διηγήμασιν εἶροντα διεξέρχεται, Ἐὶ αὐτοκράτορα Οὐεσπασιανόν, οἷα δὴ θεῶν προσβύζατος αὐτῶν ἰσορεῖ καὶ τῶν μὲν, ὡς διχῆ εἰρηκέναι Οὐεσπασιανόν, ποιήσόν με βασιλέα. τῶν δὲ ἀποκρίνατος, ἐποίησα. Ἐὶ τίς οὐκ ἀνὴρ μισήσεν βυλόγος τῆ δλαζονείας τῆ φωνῆ, μαρίας τῆ μηδὲν ἀποδέχασθαι, ὅτ γε ἡδὴ αὐτὸς θεός, καὶ βασιλέων ποιητής (ἔστι) φρυάτῃ, ὁ τῆ Αἰγυπτίας κυβερνήτης νεώος; τῶν δὲ αὐτὸς ἐαυτὸν ὁ Ἀπολλώνιος γερρονέναι πῶν ψυχῶν ἐν ταῖς πρὸς τὸν Ἰνδὸν ὁμιλίαις, μικρῶν πρὸς ἡμῶν δεδήλωκε. τῶν δὲ αὐτῶν βασιλεῖ, οἷς ἀνὴρ αὐτὸς δοκιμάζοι τῆν φιλοσόφων, συμβέλοισ τῆν πρῶτων γνωρίσασθαι αὐτῶν ἀξιουῶν, καὶ λέξιν φησὶν ἀγαθοῖ τῶν πούτων συμβελοῖ καὶ οἷδε ἄνδρες, τὸν Δίωνα δείξας, καὶ τῆ Εὐφρατῆν, μήπω αὐτῶν ἐς διαφορὰν ἦκοντα. καὶ αὐτὸς, ὡ βασιλεῦ, εἶπεν, Εὐφρατῆς, καὶ Δίων πάλαι σοι γνώριμοι ὄντες, πρὸς

τῶ ἀνδρὶ. πρὸς ἃ Οὐεσπασιανὸς, ἀ-
 κλείσοις, ἔφη, θύρας ᾤξω σοφοῖς
 ἀνδράσιν. ὅγε τ' ἐργασίας τῆς ἡ-
 ραως. Εὐφράτης νῦν ἀγαθὸς τ', ἔ-
 φος, ἐπεὶ μὴ ἐς διαφορὰν πῶ αὐτῶ
 ἐλήθη. εἰ δ' ἔλθοι, ὅσον οὐ πῶ τ' ἔστ'
 ἔσαι, ὅρα οἷα πρὸ αὐτῶ ὁ αὐτὸς πρὸς
 Δομιτιανὸν γράφει, καὶ μὲν ὅποσα γί-
 νεται φιλοσόφῳ ἀνδρὶ κολακίοντι τοῖς
 δυνατοῖς, δηλοῖ τὰ εἰφράτου. τούτῳ
 γὰρ ἐντεθέν ἀπληστὰ χεῖματα. πηγαί
 μὲν οὐκ εἰσι πλουτοῦ, καὶ πρὸ τῆς τρα-
 πεζῶν ἡδὴ διαλέγεται, καὶ πηλός, ὑπο-
 κέπηλος, τελώνης, ὀβολοστάτης, πῶτα
 γνώμῳ τὰ πωλῆματα τ', καὶ πωλῆν-
 τα. ἐντετύπῳ τ' αἰεὶ ἐν ταῖς τ' δυνατοῖς
 θύραις, καὶ πρὸς ἑσθὲν αὐταῖς πλείω
 καιρὸν, ἢ ἄνθρωποι. ἀπέληφθη τ'
 καὶ ἐπὶ τ' θυροφῶν πολλάκις, ὡσπερ
 τῆς κωῶν οἱ λίγχοι. δραχμῶν τ' οὐδὲ
 φιλοσόφῳ ἀνδρὶ ποτε πρὸς ἑμῶν,
 ἴππειχίς νῦν τὸν ἑαυτῶ πλοῦτον ἑτέ-
 ροις, τ' Αἰγύπτιον τοῦτον βόσκων χεῖ-
 μασι, καὶ ὀξυῶν ἐπ' ἐμὲ γλώσσαν ἀ-
 ξίαν ἐπέμνησεν. Εὐφράτῳ μὲν δὴ
 καταλείπω σοι. σὺ γὰρ μὴ κόλακας
 ἐπιμνήσῃς, ἀρῆσθαι τὸν ἀνθρώπον κακίαν,
 ἢ ἐρμηνεύω ὅδ' ἔστι πρὸς τ' πατέρα τ'
 Οὐεσπασιανὸν σοφόν, καὶ ἀγαθόν.
 Εὐφράτῳ μὲν τυρόιδμος, πρὸς τ' τ'
 υἱὸν ταῦτα πρὸ αὐτῶ δεξιῶν δηλὸς ἀν-
 εἶη τὸν αὐτῶ ἐπιμνήσθαι τ', καὶ ψέγων.
 ἀρ' οὐκ ὅτι μὲν τῆς μνηστικῶν πρὸς ἑμῶν
 φῶς γῶσιν, ἡγνοῦσθαι ὅτι, καὶ ἔσαι * ὁ
 Εὐφράτης; καὶ γὰρ οὐ νῦν πρὸς τ'
 ἀλλὰ ἔπ' αὐτῶ Οὐεσπασιανοῦ δια-
 βάλλειν αὐτῶ ὡς δὴ τ' ἡδὸς μοχθη-

καὶ λέ-
 γω καὶ

A sapientes sunt. Ad hæc Vespasianus,
 Sapientibus, inquit, viris nostræ
 semper fores patuerunt. ô miram
 semidei præfensionem! sapiens illi
 est, ac vir bonus Euphrates, quia
 nulladû inter eos orta contentio. Sin
 verò aliqua oriatur (iamiam verò
 id fiet) vide quæsto, quibus illum
 illum apud Domitianum verbis ac-
 cuset: Quæcunque, inquit, philo-
 sophi potentium virorum adulators
 consequi solent, ea nunc sta-
 B tum fortunamq. indicant Euphra-
 tis. Plurimus illi de numulariorum
 trapezis est sermo: caupo est, cu-
 pedinarius, publicanus ac fcenera-
 tor homo, ad mercatum venditio-
 nemque promittuè factus, semper
 foribus potentiorum affixus: diutius
 ibidem quam ipsi commorans iani-
 tores: quin illis sæpe custodiendi
 quasi lucernarius quidam canis à
 ianitoribus ipsis relictus. Neque ve-
 rò drachmam saltem philosopho
 vnquam cuiquam erogavit. Et nunc
 quod Ægyptium hunc sumptibus
 C suis pascit contraque me sollicita:
 linguæ vires acuere, opes suas hu-
 iusmodi amicis circumuallat ac mu-
 nit. Ac de Euphrate quidem inte-
 grum tibi esto, qua re dignus sit, iu-
 dicare. Nisi enim tibi adultores
 sunt cordi, multo peiorem illum te-
 stimonio nostro inuenies. Qui er-
 go apud Vespasianum patrem lau-
 dauit Euphratem, vt philosophum,
 D vt virum bonum testatus, & nunc
 apud Domitianum filium eundem
 accusat, planè arguitur, eiusdem
 viri, & laudator esse, & reprehens-
 for. Illène igitur qui præfensione
 tanta rerum præditus est, ignora-
 bat, qualis tunc esset, qualisve in
 posterum Euphrates futurus? Ne-
 que vero nunc primùm, quin &
 apud ipsum quoque Vespasianum
 carpere Euphratem vt scelestum

* huic e-
 nim inde
 innumere
 pecunia;
 imò fontes
 sunt opū.

hominem voluit. Quæ verò leuitas atque inconstantia rerum hæc est, cum idem commendatione sua apud Vespasianum Imperatorem egerit, augustas fores Euphrati philosopho referari? Sed enim vt cæcis iam perspicuum sit, quod ad diuinationem spectat, probro magis à Philostrato Tyaneum quàm honore vlllo affectum esse: in ceteris autem officiis laude dignissimus inuenitur. Antiquum enim illi erga amicos liberalem se præbere: vbi scilicet nullum sui periculum facerent. Euphratem quoque intra augustale admitti curauit. Mox tamen contra eundem disceptationis gratia, quæ superius dicta sunt oblocutus. Sed hæc obiter dicta sint. Neque enim id mea nunc agit oratio, vt Apollonium ex hac potissimum re accuset, quod philosophum tempestatis suæ celeberrimū Euphratem, & quem hodie quoque laudant, qui philosophiæ studio detinentur, criminatus sit. Tametsi magna hæc esse occasio cuius possit Apollonium accusandi. si enim Euphrates omnium iudicio philosophus excellens habetur, non leuis occasio datur probitatis eius laudandæ, qui Apollonij malè facta damnarit: Neque vicissim leuior Apollonij detestandi, propterea quòd illius mores tali ac tanto philosopho displicerent.

CONFUTATIO LIB. VI. D

IDEM Philostratus sexto volumine fabulas & portenta adducit: inquit enim Apollonium camelis inuectum vnà cum comitatu ad gymnosophistas Ægyptios peruenisse. Quo in loco, iubente, inquit, vno ex sapientibus Nudis, vltimus Apollonium voce articulata & muliebri

A ρότατον βούλεται, πῶς δὴ οὐ τοίνυν δεσποῖσι βασιλεῖ, ὡς καὶ ἀκλείσοις αὐτῷ διὰ τὰς ἑξῆς συστάσεως τῆς βασιλείων ἀναπεπετάσθαι τὰς πύλας; ἄλλὰ γὰρ καὶ τυφλῶ φασὶ δῆλον, ὡς δὲ πρὸς ἑξῆς ἐπιγνώσιν μὴ συκοφαντεῖται πρὸς ἑξῆς συγγραφέως ὁ ἀνθρώπος, εἴη δὲ ἂν ἄλλως γυναικῶ, πάλαι μὲν πρὸς πείρας ἐταίροις. ἀτὰρ καὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐς τὰ βασίλεια ἑξῆς κοινωνῶν. ὑπερ(ϖ) ἢ τὴν διαφορὰς ἐνεκα ποιαῦτα πρὸς αὐτὸν λέγων, οὐ πῶ μοι διαβάλλειν ὁ λόγος βούλεται (ϖ) ἀνδρα, ὡς ἂν (ϖ) Εὐφράτῃ συκοφαντουῦντα φιλοσόφων γυμνασίων τῆς καθ' ἑαυτὸν ἑπιδοξοτάτων, ὡς ἑξῆς ἐς δὲ οἷς μέτεσι φιλοσοφίας ἀδεύουσαι. ὁ καὶ μέγιστον λάβοι ἂν τις εἰ βούλοιτο, ἑξῆς ἀδελφίμα τὸ καὶ τὸ Ἀπολλωνίου διαβολῆς. εἰ γὰρ ὁ Εὐφράτης ἑξῆς τοῖς πᾶσι φιλοσοφία διαπρέψαι ὁμολογηθεῖη, ὡς ἐξ ἑξῆς μισοπονηρίαν μὴ κείνης κατηγορεῖν, ἐπεξιώντος τοῖς ἀτόπως ὑπὸ τῆς δὲ δρωμύοις τουτονὶ δὲ πρὸς κείνης κατηγορούμενον, φαύλῃ πρὸς ἀλλεῖσθαι δόξαν, ὅτι δὴ μὴ (ϖ) δὲ σκοπεῖται τῷ φιλοσόφῳ μετῆς βί(ϖ).

ΤΟ ΕΚΤΟΝ.

ΠΑΛΙΝ ἐν τῷ κήτῳ ἑξῆς ἀδελφολογῶν ὁ μυθολόγος, ἀγὰ μὴ αὐτὸν ἄμα τοῖς ἐταίροις καμῆλῶ ὀχέμενον, ἐφ' οἷς φησὶν Αἰγυπτίων γυμνοῖς φιλοσόφοις. εἴτα δὴ πρὸς τὰς ἐξῆς γυμνοῖς πηλέα φησὶ τὸ δένδρον, πρὸς σαγροβύς τὸν Ἀπολλωνί(ϖ) ἐν ἀρθεσθ

ἢ θηλεία τῆ φωνῆ. καὶ τούτοις γε ἡ-
 μάς ὁ φιλαλήθης πειθύνει ἀξιοί. εἶ-
 πα Πυγμαίους ἀνδρας ὑπὲρ τῶν τού-
 των ἰσορεῖ χώραν, ἢ ἀνδροποφάγους,
 καὶ σκιάποδας. σατυρόν τε πρὸς τῆ
 Απολλωνίου μῦθοκόμητον. Ἐξ κεί-
 νων αὐθις ἐπᾶνθον ἔπι τῶν Ἑλλά-
 δα. ὁμιλία τε πάλιν αὐτῶ, ἔπει-
 γνῶσθι ἀνακοινοῦνται πρὸς Τίτον.
 καὶ δηχθέντα ἐφηβον ὑπὸ λυτήων-
 τος κωός, ὃν δὴ καὶ ἐμαντῶσατο ὅς
 πρὸς εἶη τῶν ψυχῶν, ὅτι ὁ τῆς Αἰγύ-
 πτου ποτὲ βασιλεὺς Αμασις, τῆ συμ-
 φορᾶς ἀπαλλάττει, μέχει καὶ ἔκ-
 νος ἔπιτείνας τὸ φιλάνθρωπον. ταυτὴ
 μὲν οὖν τὰ πρὸ τῆς κατηγερείας
 αὐτῶν πεπραχμένα. ἔπισησαι δὲ ἀ-
 ξιον δὲ ὅλης τῆς πειραματείας, ὡς
 ὅτι καὶ ἀληθῶς δόξῃ τῶν συγγραφεῖ
 τὰ πρὸ ἀδόξα, σπεργεία δαίμονος
 ἕκαστον αὐτῶν διαπεπραχθῆαι, τού-
 των σαφῶς δείκνυσι. ποτὲ γὰρ ἔλοι-
 μοῦ πρὸς αἰδέσθαι ἴσως μὲν ἐκ ἀ-
 πείργον δόξῃ εἰ καθὼς αὐτὸς
 ὑπὸ λεπιοτάτης, ἢ κατὰρας διαίτης
 κατελήθητο, ὡς αὐτὸς ἐφησεν ἴσως ἔ-
 ἔ αὐτὸ ἔξ ὁμιλίας δαίμονος αὐτῶ
 πρὸς μεμῶνυτο. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰ
 λοιπα, ὅσα καὶ πρὸς γινώσκον δὲ εἰληφῶς
 τε, καὶ πρὸς φηκῶς εἰσηκται, εἰ καὶ
 μωροῖς ἐλέγχῃς ἔξ αὐτῆς πρὸς
 τῆς τῆ φιλοστράτου γραφῆς ἀθιῶν,
 ὁμῶς ἵνα συγχωρηθῆι καὶ τῆς ἐπὶ
 ἀληθῆς καὶ πρὸς ἀπείργον μηχανῶν, εἶ-
 ποιμὶ ἀν πρὸς δαίμονος αὐτῶ πα-
 ρέδρου πᾶσι τῶν μελλόντων. οὐδὲ γὰρ
 πάντα κατελήθησαν. τῆς ἔξ πρὸς ἴσησι

A affata est. Hisce nugis Philalethes
 æquum putat haberi à nobis fidem.
 Ultra verò Gymnosophistas Pyg-
 maos esse ait Anthropophagósque
 & vmbripedes, Satyrúmque iisdem
 in locis iussu Apollonij ebrium ef-
 se redditum. Inde autem Apollo-
 nius in Græciam rediit, vbi prædi-
 ctiones quædam, sermonésque cum
 Imperatore Tito habiti referuntur,
 & quo pacto adolescens quidam à
 rabidi canis morstu curatus sit, cui
 B quidē cani, Amasis Ægyptij quon-
 dam regis ineffet anima, naturalém-
 que adeò sibi humanitatē, regiám-
 que beneficentiam in canina quo-
 que effigie retineret: quando qui-
 dem iuuenem à se demorsum, leni-
 ter lambendo curaturus esset. Hæc
 ab Apollonio gesta sunt prius quàm
 dies illi ab accusatoribus diceretur.
 Acri verò diligentia singulis histo-
 riæ partibus inhærendum. Nam si
 maximè vera esse quæ Philostratus
 C narrat, miracula concedamus, non
 alia tamen ratione, quàm dæmo-
 nis auxilio, atque opera facta esse
 constabit. Quod enim pestem E-
 phesi appetentem primus Apollo-
 nius deprehendit, ne hoc quidem
 fortasse maleficæ superstitionis erit
 immune. Si quemadmodum ipse
 ait, ex pura, ac tenui qua uteba-
 tur, diæta præsentire hanc potuit.
 Fortasse autem, & hoc ipsum Dæ-
 mon illi prædixit. Nam cætera fa-
 nè omnia quæcunque ab illo diui-
 nata, ac præuisa sunt, etsi refelli,
 ac redargui ex Philostrati verbis a-
 bundè possint, vt ea quoque eue-
 nisse concedam: dixerim tamen non
 credi quidem omnia oportere, sed
 eorum nonnulla, quæ magis ad-
 mittenda videantur, assistente illum
 dæmone prædixisse. Hoc autem pla-
 nè hinc constat: propterea quòd

Apollonius non vbiq̄ue perpetua diuinatione vsus deprehenditur. Nam plurimis de reb. ipse *præ ignorantia* dubius pendet, aliósq̄ue interrogat. Quod neutiquam faciat homo futurorum maximè conscius. Satis verò ostensum puto, quo in actu fabulæ reponenda sit compressa ab illo pestis Ephesiorum, cum nihil aliud à dæmonis præstigio fuerit. Sed enim cur & Achillis vmbra relicta beatorum insulis ad proprium tumulum diuersari maluerit, non intelligo. Nisi verè & hæc impuri dæmonis vmbra censenda sit. Item sentio, qui ab incontinente, ac lasciuo adolescente depulsus est, dæmonem proculdubio fuisse. Neque minus & Lamiam illam siue Empusam dici malis, quæ Menippum insano amore torquebat, dæmonem affirmarim maiori alteri, ac potentiori dæmoni concessisse, fortè etiam hoc pacto, & adolescentè de rabidi canis morsu, mente alienatum curauit, canemque nihilo secius ipsum dæmone malo imbutum. Patet itaque, quod sæpe à nobis est dictum, cuncta illius miracula, dæmonis ministeria esse. Nam quod ad puellam spectat ab inferis reuocatam, siue ad semianimem potius, quod & Philostratus sentit, quæ consopitam vitalis auræ scintillam, dum efferretur, in se haberet, irrorante mox pluuia excitatam: totum sanè est de illius miraculis amouendum. Non enim sicut & antè dixi, tam grande facinus, si modò verum fuisset, ita pressum silentio euanuisset, cum præsertim Romæ, vbi tunc Imperator agebat, factum dicatur. Infinita verò generis eiusdem colligi de Philostrato queant, facilèque omnia vt fabulosa parùmque sibi constantia refutari. Verùm quia haud ita

Α σαφές, τὸ μὴ δι' ὅλου ἔχει πάντων τῶν πρὸς αὐτὸν ἀποσώζην. ἀπορεῖν δὲ ἐν πλείοις, ἢ πωδανέσαι δι' ἀγνοίαν, ὅπως ἐκ αὐτῶν, εἰ θείας ζρετῆς μετῴ αὐτῶν, πεπόνθοι ἢ αὐτὸ δὲ τὸ πᾶσαι τὸν λοιμὸν, ὅποιον εἴληχε τὸ δράμα, ὅτι φάσμα, ἢ οὐδὲν πᾶσι πλέον, ἀποδεδήλωται, ἀλλὰ ἢ ὅτι ἡ ψυχὴ Ἀχιλλέως ἔστ' αὐτῶν μνήματι, πᾶσι διατελοῖ, τὰς ἐν μακάροισι νήσοις ὡς αὐτῶν φησὶν ἡ ἀπολογία ποδοσά διαγωγὰς, εἰ μὴ ἢ τῆς δαίμονος ἢ ἐπιφανείας ἀποουσία, καὶ τῆς ἀσελγείας ἢ μειρακίᾶς σαφῶς ἐνοικον δαίμονα; καὶ πάλιν ἢ ἐφῆσεν ἐμπουσαν τῆς, ἢ λαμίδου ἐμπεδωμένην τῶν Μενίπῳ, μείζονι τὰς ἴσως ἐξήλασε δαίμονι, ὁμοίως τε αὐτῶν τὸν τὰς φρενῶν παρατραπέντα νεανίαν ὑπὸ τῶν λυθίωντος κινῶν, αὐτὸν τε τὸν δαίμονα ἔχοντα κῆρα τῆς αὐτῆς μετήλασε μὲθ' αὐτῶν. ὅρα δὴ οὐ ὡς ἐφῆν, τῆς πᾶσαι αὐτῶν ἀποδοξοποιῖαν, ὡς διὰ δαίμονικῆς ἀπετελείτο ὑπεργείας. τὸ γὰρ τῆς ἀναβιωσάσης κόρης, εἴτ' ἐμπνεύσει ὑπῆρχε σπινθηρα ψυχῆς καὶ τῆς συστραφείας, ἔτι κῆρα δαίμονα ἐπὶ τῆς ἀποσώπου φέρουσαν, ἀειρετέον τῆς θαυμαστοποιίας. οὐ γὰρ αὐτῶν ὡς ἔχει ἀποδεδείχθη, ἐπ' αὐτῆς Ῥώμης βασιλείας ἐπὶ τῶν ἀπόντων γενηθηδύον. μὲν οὐ καὶ ἄλλα φησὶν ὅτι τῶν αὐτῶν ἀναλέξασθαι συστραμμῶν, τὸ τῶν αὐτῶν ἐλέγετον, ἔτι ἀούσατον, μυθῶδες τῆς, καὶ τῶν ἀποδιδυμένων. ὁμοίως ἐπεὶ γε οὐδὲ

πολλῆς τὰ κτ' τὸν ἄνδρα δεῖται σω-
δαμολογίας, οὐχ ὅτι γε ἐν θεοῖς, καὶ
παραδόξοις, ἢ θαυμασίοις, ἀλλ' ἐδ'
ἐν φιλοσόφοις παρά ποί τ' νῦν μνή-
μης ὑπαρχούσης αὐτῶ. τοῖς εἰρημένοις
ἔρκεθέντες. μετώμην καὶ ἔπι τὸ ἐβ-
δομον πρὸ αὐτῶ σύγγραμμα.

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΚΑΤΗΓΡΕΪΤΑΙ ΔΗΤΑ ΖΗΤΕΙΑΝ ὁ ἄ-
νήρ. εἶτα Δημητρίῳ φιλοσόφῳ
ἀποτρέποντι αὐτῶ τ' ἔπι πρὸ Ρώ-
μιον παρόδου, μὴ πειθόμενος, ἐπα-
χθῆ πνα, ἢ φορπικὰ πρὸ ἐαυτῶ ὦ-
δέ πως λέγει, ἐγὼ δὲ γνώσκω μὲν
πλείστα ἀνθρώπων, ἅτε δὴ εἰδὼς πάν-
τα. οἶδα ὃ ὧν οἶδα, τὰ μὲν, ἀπου-
δαίοις, τὰ δὲ, θεοῖς, τὰ ὃ, ἐμαυτῶ,
τὰ δὲ, θεοῖς. καὶ δὴ ὁ ἐν τούτοις πάντα
εἰδέναι μεγαλαυχόμενος, πρὸ ἰών,
ἀγνοίαν πνων πρὸς ἔ λόγου κατηγ-
ρεῖται. εἶτα Δάμις αὐτῶ μεταπλάτ-
τε) διὰ θανάτου φίλον, τὸν φιλόσο-
φον ἔπικρυπτόμενος. ἀκουε δ' οὐκ ἔ
συγγραφείως, ἀ πρὸ αὐτῶ φησιν ἀπο-
λογούμενος, αἰπία μὲν ἦδη τῆ μετα-
βαλεῖν Δάμιν, τὸ τῶ Πυθαγορείων
γῆμα. οὐ γὰρ κακίας γε αὐτὸ μετεῖ-
ναι φησιν, οὐδὲ μεταγνοῖς, τέχνῳ ὃ
ἐπαμνέσας, ἢ ὑπῆλθεν ἐς τὸ συμ-
φῆρον τῆ καιροῦ. ἔπι τούτοις ὁ φι-
λόσοφος τέσσαρας αἰπίας, τὰς δὴ ὁ-
χερεῖς αὐτῶ πρὸς ἀπολογίαν νομι-
δείσας ἐπίδησιν, ἀπὸ πλείστων ὁμο-
λογῶν ἢ ἄλλων αὐτὰς ἀνδλέχθαι.
ὧν ἢ μὲν τις ἢ, πὶ δῆτα μαθῶν, οὐ
πρὸ αὐτῶ ἀπασιν ἔχοι σολῶ. ἢ δὲ,

A magno studio opus est profligare
hominem hunc volenti, cum non
modò inter Deos admirandòsque
viros locum non habeat, sed ne in-
ter philosophos quidem ab aliquo
viventium reponatur. Idcirco iis
contenti quæ dicta sunt ad examen
libri septimi accedamus.

CONFUTATIO LIB. VII.

VENEFICII Tyaneus, ac ma-
giæ insimulatur. Dehortanti ve-
rò Demetrio philosopho Romam
proficisci, non auscultans ille, in-
solenter, ac superbè ita de se lo-
cutus narratur. Ego mortalium cun-
ctorum scio plurimum, atque sa-
pio: Scio enim omnia, quorum a-
lia studiosis accepta refero, sapien-
tibus alia, mihi alia, Diisque ipsis
immortalibus alia. Sed enim qui
magnificè ita se iactat, historia pro-
cedente ignorare permulta conuin-
citur. Subinde autem Damis ipse
apud Philostratum mortis metum
dissimulat, quasi Apollonium leto
furripere atque occulere studens.
Sed audi quibus Hierocles verbis
partes Damidis tueatur. Probabi-
lis, inquit, ratio fuit: cur Damis
à Pythagoreorum ritu deflexerit.
Neque enim malitiam illi inesse
ait, aut de Damide sententiam mu-
tat, sed prudentis viri potius artem
collaudat: quæ subeunda illi fuit,
vt sese ad vtilitatem temporis ac-
commodaret. Ad hæc Philostratus
quatuor crimina testatur Apollo-
nio fuisse obiecta: quæ facillè per
apologiam solui posse existimat,
totidem ab aliis quoque collecta
& enumerata affirmans. Horum
primùm erat: Qua tandem disci-
plina non communi veste ceteris
mortalibus vteretur: Alterum porrò,
vnde

vnde hoc esset: vt passim Deus ab hominibus putaretur. Tertium, quam ratione pestem Ephesiis imminentem prädixerit. praterea cuius ergo in agrum noctu profectus, Arcadem ibi puerum in frustra discerpserit. Contra huiusmodi quæstiones ait Philostratus Apollonium sese egregiè defendisse. Primum verò tradit in vincula coniectum, ne ibi quidem sine miraculis se gessisse. Nam cum Damis grauitè angeretur, vt præceptore in discrimen adducto, Apollonium narrat leuandi doloris gratia, sponte sua vinculis exemptum crus Damidi ostendisse, cuius lenito dolore, rursus idem crus vinculis inferuisse. Post hæc à Domitiano Imperatore accersitum esse in iudicium Apollonium scribit: obiectisq. demum criminibus absolutum, cum adhuc tamen in iudicio esset: nescio sanè quo pacto, sed importunè nimirum in huiusmodi voces
 „ proclamasse, Da & mihi si libet.
 „ imperator abeundi locum. Sin hoc
 „ minus concedis, immitte qui corpus vinciant meum, quandoquidem colligari animam est impossibile. Imò verò ne corpus quidem meum comprehendes.
 „ Nec tibi fas latè exortè me perdere Caesar.
 Quibus dictis repente eundem ait è conspectu hominum euanuisse, magnamque fabulæ suæ partem circa hæc portenta consumit. Vbi verò de miraculo agitur exempti pedica cruris: cui nimirum per præsentiam dæmonis gesto, Damis ipse interfuit, ait Philostratus. Tum denique primum Damis persensit diuina Tyaneum natura supra hominis facultatem præditum esse. Neque enim tunc illum veneficè operatum. (Quomodo id enim in vinculis potuisset?)

A τῆ, χάρειν ὁ ἀνθρώποι θεὸν αὐτῶν νομοίκασι. τείπω, πόθεν ὡρεῖται Εφεσίοις τὸ λοιμὸν. Ἐπὶ ταύταις, πίνι βαδίσας, ἐς ἀγρὸν* ἀνατέμει τὸν παῖ-
 δα τὸν Ἰερὰδα. ὡρὸς ταύταις δὲ φησὶ
 Ἐπὶ τῷ ἀπολογίῳ αὐτὸν γεγραφέ-
 ναί· ὡρὸν δὲ ἰσορεῖ δεσμοῖς αὐτὸν
 ὄραδὸθῶναι, καὶ πῶς θαυμαστὸν ἐν-
 ταῦθα κατεργάσατο· τῷ γὰρ τοὶ Δά-
 μιδι μάλα λυπηρὸς, ὡς αὐτὸν Ἐπὶ
 συμφορᾷ τῆς διδασκαλίας διακειμῆναι,
 αὐτόματον Ἐπιδείξαι λελυμῆναι τῆς
 δεσμῶν ἡ σκέλος. εἶτα πάλιν ἀναλα-
 βόντ' αὐτὸν τῆς λύπης, εἰδεῖναι ἐς τὸ
 ὡρὸν γῆμα τὸν πόδα. μὴ τῆς
 κρινόμενον αὐτὸν Ἐπὶ βασιλείῳς Δο-
 μετιανῶν, γράφει. εἶτα δὴ τὸ ἐκκλημα-
 των ἀπολυθῆναι. Ἐ μὴ τὸ τῆς ἐκκλη-
 μάτων λύσιν, ἐκ οἷοι ὅπως ἀκαίερος
 μοι δοκεῖ ἐν τῷ δικαστηρίῳ αὐτὰ δὴ
 ταῦτα ἀναφανῆσαι, ὅς ἐστι βέλτε κα-
 μοὶ τόπον. εἰ ἢ μὴ, πέμπε τὸν ληψό-
 μενον μου τὸ σῶμα. πῶς γὰρ ψυχρὸν
 ἀδύνατον, μάλλον ἢ ἐὰν τὸ σῶμα
 τοῦ μὸν λάβοις. ἔ γάρ με κτενέεις, ἐπεὶ
 ἔπι μορσιμὸς εἰμι. καὶ δὴ ἐπὶ τούτῳ τῷ
 πρὶς ὁπῶν ῥήματι ἀφανισθῆναι τὸ δι-
 καστηρίῳ φησὶν αὐτὸν. Ἐ ἐν τούτοις, τὸ
 ὡρὸν αὐτῶν κατὰ τὸν δρᾶμα. ὁ μὲν
 οὐκ οὐκ ἔστιν Ἐπὶ τῆς κτὴ τὸ δεσμο-
 τηριον θαύματος, καὶ φαντασίαν ὡς
 εἰκοθεν, ὑπὸ τῆς ὡρὸν δαίμονος τῷ
 Δάμιδι ἐωραμένῳ Ἐπὶ φέρει λέγων,
 τότε ὡρὸν ὁ Δάμις φησὶν ἀκριβῶς
 σωεῖναι τῆς Ἀπολλωνίῳ φύσεως, ὅτι
 δεῖα τὸ εἶναι καὶ κρείττων ἀνθρώπων. μὴ γὰρ
 δύσαντα ἔτι, πῶς γὰρ ἐν δεσμοτηρίῳ;
 R r

σχ. μετα-
βαλόν α-
πό της γυ-
κῆς εἰς τὴν
αἰτιακὴν.

χ. δ' α' α.

μηδὲ διζήμενον, μηδὲ εἰπόντα τί, κατὰ γὰρ τῶν δεσμοῦ, ἔτι ἐναρμό-
 σαίτω αὐτῶν τὸ σκέλος τὰ δὲ δεδεμέ-
 νων περὶ τὴν ἐγὼ δὲ, οὐ ποτ' ἂν κατὰ
 γοίῳ βραδυτῆτα* τῶν φοιτητῶν, εἰ τ'
 πάντα βίον σωῶν αὐτῶν, ἔτι διὰ τῶν
 περὶ τῶν οὐρανῶν αὐτῶν ἀποτελεῖν τὰ
 ἄρα δόξα, οὐδὲν ἔτι διαφέρειν αὐτῶν
 ἡγεῖτο τῆς θνητῆς φύσεως· ἀλλ' ἐπὶ ἡ-
 νῶ μὲν ποσά τινι θαυματουργίαν τὰ B
 καὶ αὐτῶν ἀγνοεῖ. εἰκότως δὲ* ἀγωνία,
 ἔτι δέδωκε ὡς ὑπὲρ ἀνθρώπου μή τι πά-
 ρει ἄρα περὶ αἰρέσειν. εἰ δὲ δὴ περὶ
 τὸν δὲ μὲν πῶς ποσά τινι διατει-
 βῶν, ὅτι δὴ θεῶν εἴη, ἔτι κρείττονος
 ἀνθρώπου φύσεως, ζῶντι πῶς πού-
 του ξυνοδεῖν ἄξιον αἰψίαν, ἡ δὲ αὐτῶν
 ὁ συγγραφεὺς δηλοῖ λέγων, μὴ γὰρ
 δύσαντά τι, μηδὲ ἐπιζήμενον, μη-
 δὲ τι τῶν ἀπορρήτων εἰρηκότα, τὸ πε-
 ρὶ δόξα ἰδεῖν αὐτῶν πεποιηκότα.
 οὐκοῦν τὰ περὶ τῶν διὰ περὶ τῶν
 μηχανῆς ἐτελείτο τῶν ἀνδρῶν. διὸ μη-
 δὲ κατὰ πλήθει αὐτῶν μηδὲ θαυ-
 μάζειν τῶν Δάμων. εἰκότως δὲ νῦν
 τῶν περὶ τῶν πέπονθεν, ὡς ξέ-
 νου πνός ὑπὸ αὐτῶν ἄρα τὰ σωήθη
 διαπεραγμένου. περὶ τὸ δὲ χθρὸν
 δὲ τῶν δεσμοῦ φάσμα, ἡ δὲ πῶς ἀπὸ
 τῶν δικαστηρίων ἀναχώρησιν, τὰς περὶ
 Δομεπιδῶν αὐτῶν τῶν Ἀπολλωνίως Φω-
 ναῖς ἄρα δὲ μίλιον ἀν. δεσμοῖς γὰρ τῶν
 αὐτῶν παραδοθῆναι περὶ τῶν βασιλέως,
 πάντῃ γὰρ ἀκολουθῶν ὁ Ἀπολλώνιος
 σωελογίσατο ὡς δὲ πῶς, εἰ μὴ γῆτα
 με ἡγή, πῶς δὴ σῆς; εἰ δὲ δὴ σῆς,
 πῶς γῆτα εἶη φῆσῆς;

A Sed ne immurmurantem quidem a-
 liquid, aut loquentem, pedicas ta-
 men contemptui habuisse: rursum-
 que crure illis inserto, colligato-
 rum habitum statumque resumpsit:
 mea verò sententia nunquam sanè
 tarditatis accusandus Damis, si
 plurimum vitæ cum Tyaneo versa-
 tus, quia non nisi per maleficia su-
 perstitionesq. miracula eundem per-
 petrasse cognouerat: idcirco nihil
 eum à mortali putabat forte differ-
 re. Sed nunc quoque post tantam
 portentorum vim, quid de illo sen-
 tiendū sit, nescit. Iure ergo optimo
 angitur Damis, ac timet præceptori
 suo, ut vni, scilicet hominum per-
 multorum, ne quid illi aduersi præ-
 ter voluntatem contingat. Quòd si
 tamen nunc primū Damis post
 tantum consuetudinis diuinum esse
 Apollonium sensit, atque homi-
 ne potiore, inspiciendum sanè est,
 quanam ratione id persentire po-
 tuerit. Neq. enim reticet hanc Phi-
 lostratus. Vidit, inquit, Tyaneum
 crus pedicis exoluisse non sacrificiis
 peractis, non precibus, non arcanis
 mysteriis vllis prolatis. Ergo quæ
 præterea multa prius effecit, malefica
 superstitione sunt facta, propter-
 eaque dum illa fierent, neque expa-
 uuit, neq. admiratus est Damis: nunc
 autem iure primū exhorruit, ut qui
 hospes interesset rei præter consue-
 tum illi ritum morèmq. effectæ.
 D Sed enim cum hoc Tyanei præsti-
 gio, quod ad pedicas totum spectat:
 cumq. euanida illa de conspectu ho-
 minū fuga, sermones eiusdè cum Do-
 mitiano habitos libens sanè cõtulerim.
 Nam cum illum Imperator col-
 ligari iussisset, perargutè quidem atq.
 ad rem ita ratiocinatus narratur: Si
 me arbitraris magum, quanam ra-
 tione deuincies? Sin vincere me qui-
 bis, quomodo esse magum putabis?

Attamen ex iis quæ posita sunt, A
ita retundi vicissim queat. Si tu
magus non es, quomodo tibi crux
est solutum? At si solutum, hoc
est, quomodo non es magus? Præ-
terea si vincla perpeffus magus non
est, at eadem egressus est magus.

Ad hæc dici & illud potest: Si non
est magus, quia iudicium subiit,
at quia, & iudicium, & Imperato-
rem, & circumfufos illi speculato-
res effugit, est Magus. His ratio-
nibus mea quidem sententia, fa-
nius accipietur, quod ad prodi-
gium pertinet nullis cantationibus
præuiis, sacrificiisque effectum. Sed
vt Philostratus garrit, diuina qua-
dam supra hominem facultate. ve-
rùm non ita multò post, iterum
merus homo arguitur. Illico enim
quodam renuntiante: soluit te, A-
polloni, vinculis Imperator, per-
mittitque liberius quàm antea, ca-
ueam inambulare. Hic ille homi-
num forte, superiorumque futuro-
rumque præsentor, *Surdi concipiens*
animum, sensusque tacentis, præ ni-
mio fortasse, vt par est gaudio, præ-
sensionis oblitus nuntium rogat;
Quis me hinc vero exoluet? Idem
ego te soluo, inquit, Ducem me
sequere. Est verò operæ pretium
inspexisse, quàm prudenter hic no-
ster vates apologeticum pro se scri-
pserit. Vbi ignorasse primùm con-
uincitur inanem sese operam de-
sumpturum. Putabat enim se ab
Imperatore audiendum: eamque
ob rem summo studio concionem
instruxerat. Cæsar tamen hanc au-
dire non pertulit, irritamque hoc
pactò Tyanei lucubrationem cas-
samq. reddidit. Audi verò quo mo-
do se Philostratus ipsum redarguat.

πῶς ἀπολογίαν· ὁ δὲ, ταύτην μὴ δυνάμείνας, ἐς οὐδέον αὐτῶν ἀπου-
δίω κατετήσατο. ἀκούε δὴ οὐὶ καὶ πῶς τούτων οἷα φησὶν ὁ ἔλεγχος.

αὐτῶν κρούσας γαῖαν αὐτῶν πῶς ἀδίπως,
ἐκ τούτων ὀρμώμενος, εἰ μὴ οὐ γῆρας,
πῶς λέλυται σου τὸ σκέλος; εἰ τὸ λέ-
λυται, πῶς οὐ γῆρας; Ἐ εἰ τῶ ὑπο-
μεῖναι (V) δεσμὸν οὐ γῆρας, πῶς μὴ
ὑπομεῖναι κατ' αὐτὸν ὁμολογήσει γῆρας.
ἢ αὐτὸ πάλιν, εἰ ὑπομείνας τὸ δικα-
σθέντος ἔγῃρας, πῶς τὸ διαδρῶναι τῆς
Ἐ τῶ ἀμφ' αὐτὸν βασιλέα λέγω,
ἢ τῶ ἐν κύκλῳ δορυφόροις, σαφῶς
ἐναπέφηνεν ὁ γῆρας. ὅθεν μοι δοκῶ,
σωτηριμῶνος ὁ λόγος, δεραπῶς τὸ
γεγονός, ὡς δὴ ἀνδρ. θυσιῶν, ἢ ἐπω-
δῶν δῆρῆτω πνι, καὶ ὑπὲρ ἀνδραπο-
διώμεναι τῆς παραδόξου πεφηνότος.
ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ ἐς μακρὰν αὐτῶν ὁ πῆς
φύσεως παραθήσεται ἔλεγχος. αὐτί-
κα γὰρ ἰνθ' Ἰπσιάντος αὐτῶν, ἢ
φήσαντος, ἀφίπσι σε, ὦ Ἀπολλώνιε,
πουτῶνι τῶν δεσμῶν ὁ βασιλεὺς, ἢ
C ἐλδύθερον δεσμωτήριον συγχωρεῖ οἰ-
κεῖν ὁ κρείττων, ἢ ἀνδραποδ. καὶ τῶν
μελλόντων προγνωσῆς. κωφῆς τ' ἔξυ-
νιεις, ἢ οὐ λαλέοντος ἀκούων, ὑπὸ
τ' ἄγαν ὡς εἰκὸς περὶ χαρείας δπο-
πεσῶν τ' προγνωσεως, πωδαίνεται
λέγων, πῶς οὐὶ ὁ μετασκιθάσων μ' ἐν-
τῶνδεν; ὁ δὲ, ἐγὼ ἔφη, ἢ ἐπου. εἶτα
D Ἐ λόγον ἀπολογίας ὁ δότατος μά-
λα γε σωτῆρει πεφρονησμένως, ἀ-
γιστῶν ὅτι δῆτα ἐς μάτην αὐτῶν ἀπα-
δαθήσεται ἡ γραφή. οἴεται μὴ γὰρ
ἀκουθήσεσθαι αὐτῶν ἀπολογουμένου
βασιλέως. καὶ ὡς ἀκουσομένου γε
σφόδρα πιδανῶς, παρασκιθάσεται

ἐπειδὴ δὲ ἔ λόγος αὐτῶ σμωγράφη
 πῆς, ὡσπερ ὕδωρ πλὴν ἀπολογία ἀ-
 φήσοντι, ξυεῖλε ἵ αὐτῶ ὁ τύραν-
 νος ἐς αὐτῶ εἰρηκῶ ἐροτήσῆς, ἀναγε-
 γράφτω ἢ ὁ λόγος.

ΤΑ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ.

ΟΡΑ δὴ πῶς τῶ μλῆοντος πορ-
 ρωτάτω τυχαίων ὁ πάντα θεό-
 τατος, μὲν πλείσῆς ὄσης φρονήσῆς, ὡς
 πρὸς ὕδωρ πλὴν ἀπολογία ποιησῶ
 μῆμος ἐσπούδαζεν. ἀλλὰ γὰρ διεξιτη-
 τέον ἔ πλὴν ἐς μάττω αὐτῶ πεποιη-
 μέντω ἀπολογία, ἀ πολλὰ ἢ ἄλλα
 ἐν ταύτῃ Δομιτιανῶ πρὸς φωνῶν,
 ἀπαιθαδίζῶ λέγων, ὡς δὲ αὐτῶ Οὐε-
 σπασιανός, σὲ μὲν βασιλέα ἐποίησεν,
 ἔγω γὰρ ἐμοδὸν ἵ ἐγχεῖτο. βαβαὶ τὸ δλαζο-
 νείας, ἔγω οὐπ γὰρ ὁ τυχῶν, ἀλλ' οὐδὲ εἰ
 φιλόσοφος πῆς ἀληθῶς, ἔ κτὶ ἀνθερο-
 πείδω ὑπράειρον ἐγεγόνῆ φύσιν, ἐ-
 πρὰ θύσατο ἀν, μὴ οὐχὶ δίκτω ἀνοίας
 παρὰ τοῖς ἐμφροσιν ὑποχῶν. εἶτα δὲ
 τῆς κατ' αὐτὸν ὑποψίας ἐαυτὸν ἀπο-
 λυόμενον, ταῦτα πρὸς γήτων φησίν,
 ἀλλὰ σὺ γήτας ψευδοσόφοις φη-
 μί. τὰ γὰρ ἐκ ὄντα, εἶδῶ πρὸ αὐτοῖς,
 ἢ τὰ ὄντα, ἀπισα. κατὰ μάδοι δὲ οὐ
 πῆς ἐκ τῆς ὄλης πρὸς ματείας, ἢ τῶ
 ἐν μέρῃ δεδηλωμένων, πότερε ἐν-
 θείοις, ἢ φιλοσόφοις, ἢ ἐν γήσιν αὐ-
 τὸν κατὰ τεκτεον, πῆς θύσας οἷς τῶ αὐ-
 τὸς πρὸς γήτων, ἢ ψευδοσόφων εἰ-
 ρηκε, ἢ οἷς δεδηλωκεν ἢ κατ' αὐτῶ
 ἰσοεία; δρῦες τὲ γὰρ, ἢ πηγέαι, ἐν ἀρ-
 θρω, ἔ δηλεία φωνῆ λαλοῦσαι, ἢ γί-
 ποδες αὐτόματοι φοιτῶντες, ἢ χάλ-

A Quando , inquit , orationem Tya-
 neus conscripsit, quasi ad aquæ tem-
 pus dicturus , compulitque eum ty-
 rannus ad quatuor positas quæstio-
 nes respondere , explicetur & hæc
 à nobis oratio.

CONFUTATIO LIB.VIII.

VIDE quæso , quid ille sapiat
 futurorum longè ante præco-
 gnitor. Ille vir vsquequaque diui-
 nus, quanta maxima potuit cura ve-
 lut ad aquam dicturus apologiam
 conscripsit. Sed accedamus ad hanc
 quoque discutiendam, quam & fru-
 stra iam elaboratam fuisse ostendi-
 mus. Nam cum multis per eam lo-
 cis Domitianum compellet , etiam
 in id arrogantia procedit , ut di-
 cat, Te quidem Vespasianus pater,
 ego verò illum Imperatorem feci.
 ô arrogantissimam vocem ! quam
 ne vulgaris quidem , ac gregarius
 quisquam, nedum verè philosophus,
 humanamq. excedens naturam pro-
 ferre ausit, non meritis insaniam præ-
 nas, prudentibus expensurus. Sub-
 inde verò Apollonius ita expurgat
 subortam de se magia suspicionem.
 Equidem magos , inquit , Pseudo-
 sophos cenfeo esse. Nam & quæ
 non sunt, ut videantur esse efficiunt,
 & quæ sunt, fallaci arte obducunt.
 Planè igitur constare cuius potest
 tum ex historia vniuersa , tum ex
 iis , quæ in ea particulatim narran-
 tur , utrum hic in diuinos , ac sa-
 pientes viros an inter magos prius,
 ac deceptores locandus sit, vel ad
 ipsa quoque animum referendo,
 quæ sentire is de magis videtur,
 vel ad ea non minus, quæ à Phi-
 lostrato explicantur. Nam quercus,
 vlmique, articulata, ac muliebri vo-
 ce Tyaneum affata, tripodes etiam
 illi sponte sua mouentes , æreique

pincernæ discumbentib. ministrantes, imbrium quoque dolia, ac ventorum, aquæ præterea Sandaracinae puteus, & quæ sunt fabulæ generis eiusdem apud Deos Brachmanas, quos non veretur Apollonius præceptores vocare, quid demum nobis indicare videntur? An non illos quæso, qui ea, quæ non sunt, mentiuntur, & ea quæ sunt, præstigiōse subducūt? Hos autem cum idem magos appellet, pseudosophos ac planos manifestè constituit. Aut igitur ex tot numero rationibus diuinus hic, omnique virtute excultus, ipsisque Diis homo gratissimus, quippe cui licuerit sapientiæ brauium coronare, censendus erit, ipso quoque Pythagora, & qui postea fuerunt, diuiniore multo, ac sapientior: aut contra pseudosophiæ damnatus, miserorum multo erit miserrimus. Disputasse & illum, cum in Ionia versaretur, de Parcarum potentia scribit Philostratus; ita fermè censentem, quicquid illæ, scilicet, semel neuissent, adeo stabile esse, certumque futurum, vt si cui imperium decreuissent, quod tamen ipsum penes alium cerneretur, nunquam sic is aboleri atque interimi poterit, quin debitam sibi potestatem planè arripiat. Vel vita enim functus reuiuiscet Parcarum decreto. Quam sententiam his ferme verbis concludit: Cui fato decretum est architecto esse, vel si manus ambas truncetur, euadet in architectum. Si quem etiam currendo vincere Olympia sanctum est, ne si abscisso quidem is claudicet crure, victoria fraudabitur. Cui rursus in sagittandi arte palmam Parca decreuerint, hic vel captus oculis sagittam in scopum destinabit. His præmissis rationibus imperatori adulans, & hæc subnectit:

A κεις θεράποντες διακονέμενοι, πίδοι τε, ὄμβρον, καὶ ἀνέμων, καὶ Σανδαράκινον ὕδωρ. καὶ ὅσα ἄλλα εἰσὶν, ἃ οἷς ἠγάπητο θεοῖς, οἷς ἔκ ἐκὼν διδασκάλους ἐπιγράφεσθαι, πῖνος ἀν εἶναι ἄρασαπικὰ, ἢ τῶν τὰ ἐκὼν ὄντα εἶναι, καὶ τὰ ὄντα ἀπίστα ἄραδφικνυῶτων; οἷς αὐτὸς γήτας ὀνομάζων, ψευδοσόφοις ὑπὸ τῶν ἀποφαίνεται. ἦτοι οὐκ ἐπὶ τούτοις ὁ θεὸς, καὶ ἐν ἀέρος, καὶ θεοῖς κέχρασε μύθος, τὸ θεφίας ἀναδησάμενος βραβεῖον, αὐτὸς Γυθαγόρου, καὶ τῶν ὅσοι μετ' αὐτῶν, θεοῖς δληδῶς, καὶ μακρῶν διδασκαμονέστερον κριθεῖν, ἢ ἐμπαλιν, ψευδοσοφίας ἀλοῖς, κακοδαμόνων ἀποτίσεται τὰ πρῶτα. πάλιν ἢ τῆ γραφῆς πρὸς μοιροῦν ἰσχυρῶς φιλοσοφῆσαι αὐτῶν ἐν Ἰωνίᾳ φησὶ, διδάσκοντα οὕτως ἀτρεπῆ εἶναι, ἀκλώδιστον, ὡς εἰ καὶ βασιλείας τούτων ψιφίσαντο ἕτερον ἢ δὴ ὑπὸ τῶν χουσαν, καὶ ἀν ἀποκτείνε τις τῶν, ὡς μὴ ἀφαιρεθεῖν ποτὲ ὑπὸ αὐτῶν τὸ δέχθαι, ἀλλὰ καὶ ἀναβιώναι ἀποθανῶν, ὑπὸ τῶν δόξαντων ταῖς μοῖραις. καὶ τούτοις ἐπιλέγει αὐταῖς συλλαβαῖς, ὅτι πρῶτον γινέσθαι τεκτονικῶν, εἰδὲ καὶ ἀποκοπῆ τῶ χεῖρε, τεκτονικός ἐσται. καὶ ὅτι νίκην ἐν Ὀλυμπίᾳ δρόμου δέσασθαι, εἰδὲ δὲ οὐδ' εἰ πηροθεῖν τὸ σκέλθαι, ἀμδρῆσεται τῆς νίκης. καὶ ὅτι ἐνδύσαν μοῖραι τὸ ἐν τοξικῇ κράτος, εἰδὲ εἰδὲ εἰ δ' ἀποβάλλει τὰς ὄψας, ἐπιπέσειται τῆ δυσκόπου. τούτοις τῶ δέχοντα κολακδῶν, ἐπιφέρει, λέγων.

καταβα-
λοι τ.

τὰ δὲ τῶν βασιλέων ἔλεγον, ἐς τοὺς
 Ακρισίοις δῆπου ὄρθον, ἔς τοὺς Λαίοις,
 Αστύαγῳ τε Ὡ Μῆδον, καὶ πολλοὺς
 ἄλλοις * ὅτι ἴδεσθαι τὰ ποιαῦτα δό-
 ξαντας ὧν ὁ μὲν, παῖδας, ὁ δὲ,
 ἐγγόνους ἀποκτείναν οἰηθέντες, ἀφῆ-
 ρέθησαν ἀπὸ αὐτῶν τὸ βασιλεύειν, ἀ-
 ναφύπτων ἐπὶ αὐτοῖς ὅτι ἀφανοῦς
 σὺ τῷ περσομύθῳ. καὶ εἰ μὲν ἡ-
 γάπων, κολακωπικὸν εἶπον ἄν, καὶ
 τὰδε ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι ἀπέληφο
 μὲν ὑπὸ Βιτελλίου, κατεμπίπρω-
 το δὲ ὁ ναός, τῆς Διὸς πρὸς τὰς ὀ-
 φρεῖς τῆς ἀσπίδος. ὅτι δὲ κείσεσθαι τὰ
 ἑαυτοῦ ἔφασκεν, εἰ μὴ διαφύγῃς αὐ-
 τόν. καὶ τοὶ μειράκιον ἰκανῶς ἦσαν, καὶ
 οὐπω ὄρα. ἀλλ' ὁμως ἐπὶ μοίραις
 ἐδοκεῖ ἔσθαι. ὁ μὲν, ἀπώλετο αὐταῖς
 βουλαῖς. σὺ δὲ, τὰ κείνου νῦν ἐ-
 χεις. ἐπεὶ δὲ ἀρμονία κολακωπικῆ
 ἀχθομαι, δοκεῖ γὰρ μοι τῶν κίρυθ-
 μων τε, ἔς οὐκ ἀφρόνων ἐστίν, τετ-
 μήσθαι μοι ἡδὲ ἢ νύβρα, καὶ μηδὲν
 ἡγεῖσθαι τῶν ὄντων ἐντεθυμῆσθαι με. διὰ
 τούτων ἡ ὁμοῦ τὸν ἄνδρα κόλακα,
 καὶ ψεύστη, καὶ πάντα μᾶλλον,
 ἢ φιλόσοφον ὁ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας
 ὁρῶντος λόγος. ποσαῦτα γὰρ πρὸς
 τῶν εἰπόντων καὶ τῆς Δομεπανοῦ, κο-
 λακῶν νῦν ὁ γυνάδας, καὶ κατυ-
 ποκρίνεται, ὡς οὐδὲν ἔτι κατ' αὐτῶν,
 μᾶλλον ἢ ὑπὲρ αὐτῶν, τῶν πρὸς μοί-
 ρων αὐτῶν, καὶ ἀνάγκης ἐν Ἰωνίᾳ κε-
 κτημῆτων. ἀνάλαβε δὴ τα πλεῖστον ἰσο-
 ελίαν, ὡς συγγραφεῖ. καὶ τῆς ἀλη-
 θείας διανήψας τὰ πρὸς τὸν σοι γρα-
 φέντα λαμῶρα, καὶ φιλαλήθῃ,

A Quæcunque à me de imperatoribus
 dicta sunt, omnia protuli in Acri-
 sios & Laios, Astyagémque Medū
 & complures alios reges animum
 referens, qui videbantur sublatis de
 medio, à quibus sibi meruebant :
 ita rebus suis bene consuluisse. Nam-
 que horum alij filios, nepotes alij
 peremptos esse, sicuti ipsi manda-
 uerant, opinantes, ab iisdem illis
 quasi renatis, fatalique mox lege de-
 improuiso assurgentibus, regno de-
 iecti sunt. Quòd si adulandi studio
 detinerer: dicerem utique iam tum
 inde futurum te Cæsarem præsen-
 sisse, cum te captum Vitellius deti-
 neret, templumque Iouis optimi in
 supercilio urbis conflagraret. Ille
 verò se rem bene gesturum diceret,
 nisi tu eius manus euasisses. Atque
 adolescens tunc planè eras: neque
 dum talis, ut in te vlla imperij ve-
 stigia apparerent. Verùm quia Parcisi
 aliter visum est, Vitellius quidem suis
 consiliis malè periit. Tu verò in illius
 sortè fortunatus cessisti. Sed quoniã
 adulatorius mihi somnus ingratus
 semper fuit, ac permolestus. (videtur
 enim mihi dissonus esse, ac discors)
 Idcirco missa hæc quæso faciamus,
 chordaq. hæc nobis ne malè perstre-
 pat, succidatur. Neq; verò me arbi-
 trare de tuo isto sublimi statu ac po-
 tentia vnquam aliàs cogitasse. Ex his
 autem maximè verbis & adulator &
 mendax, & quiduis aliud à philoso-
 pho, ipsa historiæ fide convincitur.
 nã qui olim in Ionia tam multa cõtra
 Domitianū effudit: nunc eidè gene-
 rosus, ac fortis vir adulatur, planèque
 dissimulat, quasi ea quæ quondam a-
 pud Ionas de Parcisi, & necessitate tra-
 ctauit, minus quidè contra Domitia-
 nū: sed pro illo potius habenda sint.
 Tuam hîc historiã, Philostrate, com-
 pellamus. Age veritatis fonte dilutã
 repete hanc clara & ingenua voce,

nihil eorum inde subducens, quæ fecit Apollonius, dixitque cum Ephesios à Domitiano auertens, pro communi omnium salute inualefcebatur. Neque tutum putabat, quæ contra Domitianum per epistolas agenda susceperat, Ephesiis omnino committi. Sed ex aliis ut ingenuum quemque, ac modestissimum nactus erat, alias alium seuerè ad colloquium diducens, Magni te, inquit, secreti ministrum facio. Oportet Romam ad hunc & illum proficiscare, hæc atque illa dicturus. Deq; Parcis ac fati necessitate multa illos in hanc sententiam edocebat. Quod videlicet ne domini quidem rerum Parcarum seriem cogere, ac immutare valeant. Quin ad æream Domitiani statuam, quæ ad Meletem fluiuium sita erat, auditores conuertens, Insane, inquit, o quanta Parcarum fatique ignoratione detineris! Vel si enim interfici iubeas eum, regnaturus qui post te est, reuiuifcet hic tamen. Qui ergo post tam magniloqua verba adulator inuenitur, negatque tale quicquam à se imperatori dictum esse, quo is pacto non omnis nequitiae illiberalitatisque damnetur? Nisi iam planè mendaces sunt, magisque Apollonij reprehensores, quam studiosi veritatis: qui hæc de illo monumentis literarum mandarunt. Vbi sunt ergo illi Philalthis autores eruditione magna rerum referti, veritatisque assertores, Damis, inquam, Philosophus Apollonij comes assiduus, Atheniensisque Philostratus? Quorum hic de testimonio comparationis librum conscripsit: Quos planè sibi inuicem repugnantes, ampullosaq; vanitatis plenos, mendaces, ineruditos,

χορμένοις ἄριστοις ἄριστοις ψύχας ἐναργῶς, καὶ ἀπαιδύτοις, καὶ γῆρας

A δὴ δε τῆ φωνῆ, μηδὲν ὑποσειλά-
 μῆρος, ὡς ἐν Εφέσω διαζύβων, ἀφί-
 ση Δομεπανῆ ἀνδρας, καὶ ὑπὲρ ἀπαύ-
 ῶν ἐρρώνυε σωτηρίας. Ἐ τὰς μὲν ἐπι-
 ζολιμαίης ὁμιλίας, καὶ ἀσφαλεῖς αὐ-
 τοῖς ὤετο. τῆ δ' ἐπαύρατον τοῦ σωφρα-
 νεσάτοις, ἄλλο τ' ἄλλον ἀπολαμβά-
 νων, διάκονον ἔλεγε ποιῆμαί σε ἀπορ-
 ρήτου λαμπεροῦ. βαδίσαι δέ σε χεῖρ
 B ἐς Ρώμην ἄρα τὸν δαῖνα, καὶ τ' δαῖνα,
 καὶ διαλεχθῆναι. Ἐ διήγετο μὲν
 ὑπὲρ μοιῶν, καὶ ἀνάγκης, Ἐ τὸν λόγον
 διή, ὅτι μηδὲ Ἐ τύραννοι τὰ μοιῶν
 οἶσι βιάζονται. Ἐ ὡς χαλκῆς εἰκόνοσι-
 δρυμένης Δομεπανῆ πρὸς τῷ μνήμῃ,
 Ἐπιστρέψας ἐς αὐτὸν τοῦ ἄφροντα,
 ἀνόητε, εἶπεν, ὡς πολὺ διαμδρτανῆς
 μοιῶν, Ἐ ἀνάγκης ὡ γὰρ μὲν σε τυ-
 ραννύσαι πέσονται, τῆτον Ἐ εἰ ἀπο-
 κτείνῃς, ἀναβιώσεται. ὁ δὴ μὲν τοῦ
 C τοῖοις διαλόγοις κολακῶν τ' τύραν-
 νον, Ἐ μηδὲν π τούτων ὡς πρὸς αὐτὸν
 εἰρήσῃ αὐτὰ κατειρονομόμνον, πῶς
 οὐ μοχθηρίας ἀπάσης, καὶ ἀνελευθε-
 ρίας κριδείη, εἰ μὴ δῖα ψυδδηγόροις
 πνας, Ἐ κατηγόροις ἔ ἀνδρὸς, οὐχὶ ἢ
 ἄλλοις συγγραφέας δεινῆς τοῦ ταῦ-
 τα μνήμη ἄρα δειδωκότας, Ἐ ποδ τῆ
 D φιλαλήθους, Ἐ παιδύσεως μὲν
 Ἐπὶ πλείστον ἤκοντες, τὸ δὲ ἄλλοις π-
 μῆτες συγγραφεῖς. Δάμις τὲ ὁ φι-
 λόσοφος, ὁ καὶ συνδιατείψας τῷ
 δηλουμένῳ, Ἐ Φιλόστρατος ὁ Ἀθη-
 ναῖος, ἀφ' ὧν ταῦτα παραήδεται,
 οἱ σαφῶς οὕτως ἐναυπολογουῦντας.
 κομπάζονταί τε ἄλλοις, καὶ τοῖς μα-

τῆς ἀληθείας, ἢ φέρεται δὴ λέγεσθαι; Ἄ
 ἔπι πᾶσι τῆς Ἀπολλωνίου ἀπαλλα-
 γῆτα τῆς δικαστηρίου, ἐν Λεβαδείᾳ
 ἐλθεῖν ἰσορεῖ, βουλόμην τε ἐς Τρο-
 φωνίου κατελθεῖν, μὴ ἔπιτρέπεσθαι
 πρὸς τῆς ἐπιχωρίων, γῆτα ἢ πύ-
 πον ἠρουμένων αὐτὸν. καὶ τοὶ ἄλλοι
 ἀπορήσαι Ἐραδέμην τας ἐν δρε-
 χῆ τῆς Φιλοστράτου λέξεως, ἐν αἷς ἀ-
 πορών ὅ, ἢ δὴ γῆτα αὐτὸν ὑπειλήφα-
 σιν, αὐτὰ δὴ ταῦτα θαυμάζει λέγων,
 Εμπεδοκλέα μὲν, καὶ Πυθαγόραν,
 καὶ Δημόκριτον. τοῖς αὐτοῖς λόγοις
 ὁμιληκότας, οὐπω ὑπέστηται * τέχνη,
 Πλάτωνά τε παρὰ τῆς ἐν Αἰγυπτίῳ
 ἱερέων τε, ἔπειθε τῆς, πολλὰ ἔρ-
 φηφόρα, καὶ ταῦτα τοῖς ἰδίοις ἀνα-
 μίξασθαι λόγοις, οὐδαμῶς δοξασι
 σὶ μακάριον, τουτονὶ ὅ οὐπω γνώσκε-
 δαι ἔπειθε ἀνθρώποις, ὅτι δὴ ἀπὸ τῆς
 ἀληθείης ὠρμάτο θεφίας, μάλλον δὲ
 αὐτὸν νενομίαται, τῶ μάλλον Βα-
 βυλωνίων, Ἰνδῶν τε Βραχμαῖσι, ἔπειθε
 τοῖς Αἰγυπτίων γυμνοῖς ὁμιληκέναι.
 τί δὴ τα οὐ εἰρήσεται πρὸς αὐτὸν ὅ
 ἔπειθε; τῶ δὲ τῶ ἀνδρὶ τιλικούτον ἐ-
 πεχρεῖτο, ὡς μόνον γῆτα πάλαι τε,
 καὶ νῦν νενομίαται εἰσέπειθε ἔπειθε
 τιλικούτοις ἀνδρας, οἱ τῆς αὐτῶν ὡς
 φῆς διδασκάλων πεπειρασμένοι,
 διέπρεψαν μὲν καὶ καθ' οἷς ἐγνωρί-
 ζοντο χρόνοις, καὶ ἐς τοὺς μετέπειθε
 δὲ τῆς σφῶν φιλοσοφίας ἀοίδημον
 καταλελοίπασι πῶ δρεπῶ, εἰ μὴ
 δρεπῶ πρὸς τῆς πρῶτον ἐπὶ ἔχθρων
 τοῖς δὲ φρονούσι, φανερός καθ' ἑσθῆκει,
 αὐτίκα τῆς νῦν εἰσιν, οἱ πρῶτον

A maleficos ipsius veritatis lumen co-
 arguit. Post omnia verò quæ de illo
 scribuntur ad iudicium pertinentia,
 Apollonium scribit inde absolutū
 sese in Lebadiam recepisse. Cūm-
 que in Trophonij specum descen-
 dere affectaret, prohibitum ab in-
 colis esse ne id facere posset, ma-
 gum iis quoque cum esse consenti-
 bus. Hoc autem loco iure addubi-
 tet, qui ea repetat, quæ initio sta-
 tim historia à Philostrato referun-
 tur. Vbi is admirans suspicionem
 oriri potuisse qua magus Apollo-
 nius haberetur, ratione hac vitur.
 Empedoclem, inquit, atque Pytha-
 goram Democritumque præterea
 cum iisdem magis diuersatos, non-
 dum tamen technarū, maleficiq. in
 opinionem ullam suspicionemq. ve-
 nisse, Platonem quoque tametsi ab
 Ægyptiis sacerdotibus prophetisq.
 multa desumpserit, quæ mox suis
 libris inseruit, minus tamen esse ma-
 gum existimatum. De Tyaneo au-
 tem ipso non planè suis meritis di-
 gna homines opinari, neque intel-
 ligi quod ingenue sapientiæ vi ad
 ea perpetranda sit ductus, causam-
 que esse huius sinistrae opinionis,
 quòd cum Babyloniorū magis Bra-
 chmanibusque Indorum, ac Ægy-
 ptiis Nudis sit diuersatus. Quid igitur
 Philostrato responderi amice
 conueniat? Nempe hoc puto. Hunc-
 cine quæso virum tantum calumniae
 contraxisse: ut magus duntaxat vna
 omnium voce habitus sit præceptorib.
 iisdem cum illo eruditi & clari suis tē-
 poribus viguerunt, & in deciduum
 sapientiæ suæ lumen posteris reli-
 querunt, nisi prudentibus viris com-
 pertum planè fuisset eundem non per-
 missa virtuti via nomen sibi, auto-
 ritatemq. quæsisse? Neq. verò hodie
 quoque defunt, qui expertos se di-
 cant eius nomini inuocato magicas

inesse virtutes ad superstitiosa quæ-
piam peragenda, quibus equidem
non facile adducor ut credam.

DE MORTE APOLLONII.

SED Philostratus mortem Apol-
lonij narraturus, æqua superiori-
bus historiæ locis hîc quoque sub-
nectens, nihil se certi scire professus
est. Inquit enim referre alios quidem
Ephesi Apollonium decessisse, alios
autem in Mineruæ templo Lindiæ
ciuitatis, alios in Creta insula. Et
cum tantum caliginis de illius mor-
te nobis offundat, vult tamen eun-
dem viuum ad superos conscen-
disse. Nam cum templum, inquit,
ingressus esset, valuis repente oc-
clusis, admirandi virginum cantus
in hanc sententiam exauditi sunt.
Veni, veni in cælum, veni. Idem
Philostratus ait non vsquam se ter-
rarum Tyanei sepulchrum, cæno-
taphiumve saltem vidisse, cum ta-
men ipse vniuersum orbem peragra-
rit. Deniq; sentire videtur mortis im-
munem Apollonium esse. Nam & de
mortis genere nihil antea certi ad-
ducit, & mox in cælum cõscendisse
manifestè affirmat. Neq; verò miran-
dum iam est, si huiusmodi virum
Philostratus vel initio statim libri
totius, vt Pythagora, atque Empe-
docle longè maiorem, magnis spa-
tiis prætergressum in philosophia
contendat.

CONTRA FATI NECESSITATEM.

SED quoniam circa hæc fatis iam
nostra est oratio peruagata, age
nunc de fato, deque Parcis ipsis
pauca proferentes: videamus quid
tandem sibi is velit, cum toto o-
pere quæ iuris nostri sunt tollere
videatur, fatique necessitatem re-
bus ipsis constituat. Nos igitur &
fati & Parcarum vires articulatim
tractemus. Hac enim ratione cor-
rigi poterit, si qua inest illius do-

A μηχανὰς τῆ τῆ ἀνδρὸς ἀνακειμένης
προσηγορίᾳ κατεληφέναι λέγου-
σιν. ἀλλ' ἐγὼ ἐμοὶ γε φίλον τοῦτοῖς προ-
σέχην ἔχειν. ἀλλὰ γὰρ ἔπει τῆς
τελευτῆς τῆ ἀνδρὸς ἀκολουθεῖ τοῖς
προστέροις σωτῆρων, οὐδὲν ἄλλοθεν
ἔξέφηνεν εἶδέναι. τοῖς μὲν γὰρ ἐν Ε-
φέσῳ τελευτῆσαι αὐτὸν ἴσονται, τοῖς δ'
ἐν Λίνδῳ ἐς τὸ ἱερόν τ' Ἀθηνῶν, ἄλ-
λους δ' ἐν Κρήτῃ. καὶ ποσάτωρ ἀγνοῖαν
τῆ ἀνδρὸς αὐτὸν τελοῖς κατεσκεδάσας,
βούλεται αὐτὸν ἐς οὐρανὸν ἀπαγα-
μαὶ χαρῆσαι. ἐσδραμόντος γὰρ ἐς ἱε-
ρόν φησι, κλεῖσθαι τὰς πύλας, καὶ
πᾶσι ὡδίνῳ ἀδοκῆτον ἄρδένων οὐπε-
σεῖν. τὸ δ' ἄσμα εἶπεν, σείχε, σείχε ἐς
οὐρανὸν, σείχε. λέγει δ' ὡς μήτε κε-
νοταφίῳ τ' ἀνδρὸς πῶ ἀπετύχον καὶ
τοῖς γὰρ ὁπόση ὄσιν, ἑαυτὸν ἐπελ-
δόντα. καὶ βούλεται αὐτῷ ἡ διαβολὴ
μηδὲ ὅλως θανάτου τὸν ἀνδρα διγῆν. καὶ μήτε ὅ.
προσέφρον μὲν γὰρ ἀμφιβάλλον πρὶ
τῆ ἔξου, καθ' ὃν ἐτελευτῆ, ὑπερόν δ'
διαρρήδην ἔς οὐρανὸν αὐτὸν χω-
ρῆσαι φάσκει. ὁθεν ὡς δὴ τοιοῦτον ὄν-
τα, καὶ κατὰ τὸ *προσοίμῳ, ἔκασθ' καὶ προσο. τ'
ὅλης χα-
Ἐμπεδοκλέους θεόφρον φησι, καὶ ἄρ-
εληλυθέναι φιλοσοφίᾳ. ἀλλὰ γὰρ ἐν
τούτοις ἀεὶ γραφομένου τῆ λόγου,
βραχέ' ἀπὸ ἀπὸ μοιρῶν, καὶ εἰ-
μῶρμῆς φέρε διαλάβωμῳ ὅ, καὶ ἔ-
βούλοισθ' δι' ὅλης αὐτῷ τ' ὑποδέσσεως
ὁ λόγος, τὸ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἀναίρων,
ἀνάγκην δ' εἰσάγων, καὶ εἰμῶρμέ-
νῳ, καὶ μοίρας διαθεσῶντες. ταύ-
τη γὰρ ἡμῖν ἐντελῶς, καὶ ἡ ἐν δὲ-

μασι ψευδοδοξία τῶν δὲ διδασκάλων
 φησὶται. εἰ δὲ οὐκ ἔστι τὸ ἀληθινὸν φι-
 λосоφίας λόγον, ψυχὴ πᾶσα ἀθά-
 νατος, τὸ γὰρ ἀκίνητον, ἀθάνατον, τὸ
 δὲ ὑφ' ἑτέρου κινούμενον παύλαν ἔ-
 χον κινήσεως, παύλαν ἔχει ζωῆς· ἢ
 αἴτια ἐλομένη, θεὸς ἀναίτιος, πῶς αἰ-
 ροῖτο λόγος ἀκούει, οὐχὶ ὅτι προ-
 αἰρεσιν, ἀψύχου δίκην σώματος ἐξω-
 θέν ποθεν κινουμένῳ, καὶ ὡσπερὶ
 νευροσπασομένῳ ὡδὲ, κακίῃσι πλὴν
 ἀκίνητον ἀγεῖται φύσιν, μηδὲν μη-
 δαμῶς ἔξ ἰδίας ὀρμῆς, ἢ κινήσεως
 ἐνεργουσαν, μηδὲ ἐς ἑαυτὴν πλὴν τῶν
 δρῶμένων ἀναφέρουσαν αἴτιαν, ταύ-
 τη τὴ μὴτε φιλοσοφοῦσαν ἐπαυτεῖ δὲ
 τυχεῖν, μήτ' αὖ ψεκτῶν, κακίας
 ἐμπλεῶν, καὶ πονηρίας; τί δὴτα ἔν
 Εὐφρατῆ λαιδοροῦ μῦθος καταμέμ-
 φη ὡς τῶν, εἰ μὴ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἔξ
 εἰμῶρμῆς ἐπὶ τὸ κέρδος κέρδις, ὡς
 αὐτὸς ἀξιοῖς, ὀλιγῶρ φιλосоφίας;
 τί ὅτι γῆρσιν ἐνυβρείζης, ψευδοσοφοῖς
 ἀποκαλῶν, ὑπὸ μοιρῶν ὡς ἡγῆ κα-
 δελκομένοις ἐπὶ τὸ κακοδαίμονα βίον;
 τί ὅτι κακίαν ἀπλῶς ὀνομάζης· ἢ πο-
 νηρὸς ἢ ἀνθρώπων ἔκ ἐν δίκῃ κρίνει
 ὧρὰ σοὶ τὸ ἔξ ἀνάγκης εἰμῶρμένον ἀ-
 ποπληρῶν ὄρον. ὡς ἐμπαλιν ἡνὶ λόγῳ
 Γυθαγόραν σεμνολογῶν, θαυμαστὸν
 ἐπιγρᾶφῃ διδασκαλον, ἔμοιρῶν παύ-
 γιον, ἀλλ' οὐκ ἐραστῶν ὄντα φιλοσο-
 φίας, ἔκ ἀπολείπεις ἐπαυτῶν; Φραώ-
 τῆς ὅτι, ἢ Ἰαρχας, Ἰνδῶν φιλοσοφοῖς, τί
 μάλλον ὧρὰ σοὶ θεῶν ἀπινέγκαν-
 το, δόξαν μηδὲν ἢ παιδείας ἰδίῳ,
 μήδ' ἄρετῆς ἀπενέγκαντο κλέος;

A gmat̄is falsa sententia: sed est igitur
 (vt veræ philosophiæ ratio tra-
 dit) anima immortalis. Nam quod
 semper mouetur, est immortale:
 quod autem aliud mouet, & mo-
 uetur aliunde motus quietem ha-
 bens, habet & quietem vitæ, cul-
 pæque omnis & causa in eligentem
 refertur, Deus ipse culpæ immunis.
 Si hæc inquam ita se habeant, quæ-
 nam ratio obtinebit, non ex arbi-
 trio quidem suo, sed magis inui-
 tam, veluti inanimatum corpus ex-
 trinsecus, agitata filo quodam huc
 & illuc trahatur: perpetuo motu vi-
 gentem naturam duci, nihil vi pro-
 pria motuque agentem, neque in
 se ipsam gestorum causas suas re-
 ferentem? Quis, inquam, concedat,
 neque maximè philosophantem a-
 nimam laudari posse, neque mali-
 tiæ, ac delictorum plenam culpa-
 ri? Quid igitur, Apolloni, Euphra-
 tem accusas? Quando hic, vt sen-
 tire videris, non electione liberæ
 voluntatis, sed fato impulsus est, vt
 philosophia posthabita, quaestuosus
 euaserit? Cur autem vel magos ip-
 sos conuictis insectaris, planos, ac
 pseudosophos appellans, si fato tra-
 huntur ad miserum & infelix vi-
 uendi genus? Quid ita mentio vl-
 la sceleris apud te est? Neque enim
 malus quisquam iure damnandus,
 si quando perperam agens finem
 compleuit, qui sibi ex fati necessi-
 tate pendeat. Sicut contra de bo-
 nis quaeri etiam potest. Cur tu Py-
 thagoram veneraris, vt admirabi-
 lem præceptorem? Cur hominem,
 inquam, Parcarum ludo magis insi-
 gnem, quàm sapientiæ amatorem
 laudare non cessas? Quidve Indi
 sapientes illi Phraotes Iarchasque
 diuinis abs te honoribus digni cen-
 sentur, si nullum iis propriæ do-
 ctrinæ decus aut virtutis inest?

Plato in
Phædo.

Arist. de
mundo.

Cúmque humanum genus omni culpa & peccato liberum esse constituas, cur non & Neronis, ac Domitiani scdam insolentiam in Parcas & fati refers necessitatem? Quod si cui fato tributum est, ut cursor sit, ut sagittarius, ut architectus: eademque alius ratione magus, prestigiator, sicarius, nequam, licentiosus, proculdubio ex fati necessitate in hæc genera euadent. Quid igitur tantopere ambis & circumcurfas, virtutem illis prædicans, qui emendari, corrigique non possunt? Aut quid eos contra accusas, qui non sententia quidem sua ac voluntate, sed fortunæ magis arbitrio insulsi sunt? Age verò ut te ipsum quoque discutiamus. Si tibi diuinum satis ingenium consecuto datum erat imperatoris gloriam superare; cur quæso ad præceptorum ludos, philosophorumque accedebas? Quidve apud Arabas, Babyloniorumque magos, & Indorum Brachmanas curiosius versabare? Etenim vel citra ullam eorum consuetudinem fatorum dono cuncta se tibi facile ingessissent. Quid verò & iis litando, qui abs te Dei censentur, mellitas nequicquam placetas thuráque profundis? Cur religionem prætendens, socios quoque ad vota concipienda precéque hortaris? Aut ipse precabundus quicquam Deos exposcis, si illos quoque fato esse inferiores existimas? Atque magis te decuit ceteris Dijs omissis vni tantum Necessitati, Parcisque ipsis rem diuinam facere, supraque Iouem ipsum has venerari. Iam verò hac ratione Dij penitus ipsi abs te tollentur: tanquam scilicet nulli sint, qui prodesse nihil hominibus queant. Quod si pestilentia vis fato Ephesii imminebat, cur tu fato aduersa reme-

A Νέερονος δὲ ὠσαύτως, καὶ Δομιτιανῆς, πὶ οὐχὶ μοίραις, καὶ ἀνάγκῃ, πλὴν ἀκόλασον παλαιῆς ἀγεροχίδου, πάσης αἰτίας, καὶ παντός ἐγκλήματος ἐλευθερῶν τοῖς ἀνδράσιν; ἀλλὰ ἔτι τὰ πέποροντα ὡς φῆς δρομικῶ, καὶ τοξικῶ, καὶ τεκτονικῶ. οὕτω δὴ καὶ γρηπιτὸν Ἴσπον ὄντι, μάλιστα αἰαφάνηται, μαιφόνω τε, καὶ πονηρῶ, καὶ ἀκόλασω, πάντως που ἔξ ἀνάγκης τοῖός δέ τις ἀποβήσεται. πὶ δὴ τα οὐκ ὠσαύτων, τοῖς μὴ οἰοῖς τε τυχεῖν διασώσεως, δευτέρω περικηρύχους; ἢ πὶ καταμέμφη τοῖς πλὴν μοῖραν, ἀλλ' οὐ πλὴν παραιρεσὶν ἀτοπωτάτοις; ἢ ἢ καὶ εἰ αὐτῶ σοι πέπρωτο θεῶν ὄντι τὴ φύσιν, ὑπάραι βασιλέως δόξης, ἐς διδασκάλων ἐφοῖται; ἔ Φιλοσόφων, Ἀραβίοις* τε, καὶ Βαβυλωνίων μάλιστα, καὶ ἔ Φοροῖς Ἰνδῶν ἐπολυπραγμόνας; πάντα* γὰρ που καὶ τῶν δὲ γὰρ κοινω- νίας τὰ εἰ μοιρῶν ἐτελείτο σοι πὶ ἢ καὶ οἷς νομίξας θεοῖς, τὰ μνησθῆναι, ἔ τὸν λιβανωτὸν ἐς μαίτην ῥίπης, δυσέβησαν τε Ἰπμορφασόμνος, ἐπὶ δὲ χαῖς ἔπεσθαι τοῖς ἐπαίροις ἄφορμαῖς; αὐτὸς τε δὲ χόμνος, πὶ ἄρα θεῶν αἰτεῖς, ὅποτε καὶ τούτων πλὴν εἰμῶμεν D νὴν ὁμολογεῖς κρατεῖν; καὶ μὴν ἐδὲ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἄρα μιν ψάμνον, Ἀνάγκη μόνον, ἔ μοίραις δύψιν, καὶ ἔ Διὸς αὐτῶ μάλιστα πλὴν εἰμῶμεν πρὸς ἑμῶν. οὕτω δὲ ἂν σοι θεοὶ μὴ εἴ' ἐτ' ἂν ἦσαν, καὶ εἰκότως, ἀτε μνηδὲ ἀνδρόποισ οἰοῖ τε ὠφελεῖν. ἀλλὰ καὶ εἰ ἐπέποροντα τοῖς Εφεσίοις ἀλῶναι λοιμῶν πολίτας, πὶ πάναντια

νομοθετήσῃ, παρακρούς πλὴν εἰμάρ-
 μύριον; μάλλον ὅμως ὑπὲρ ἧρας ἢ
 μοῖραν, Ἰσπαγον ὡσπερ κατ' αὐτῆς
 δράμην; εἰ ὅτι καὶ τῆς Κλωθοῦς
 ἔπι τῆ κόρη τὸ νῆμα πῆρας εἰλήχῃ,
 πόθεν ἔξ ὑπαρχῆς μὲν θάνατον ἀ-
 ναθησάμην τῷ μίτῳ τὸν ἀτρακτον,
 ζωοποιὸς αὐτῇ παραπέφηνας; ἄλλ'
 ἴσως μοῖραι καὶ σεαυτὸν ἔπι ταῦτ'
 ἦγον. οὐ πῶς φήσας κατ' ἀξίον, πολ-
 λοῦ γὰρ εἰ δέῃ, ὅς περὶ τῆς ἐς τῆς τὸ
 σῶμα παρόδου, τῆς ἐν θαλάτῃ, καὶ
 κύμασι διατερόντων γεροντία σε-
 αυτῷ λέγας, ἄλλ' ἔξ ἀνάγκης ὡς εἰ-
 κὸς εἰ τῆς, οὐκ οὐκ θαυμάσιον, οὐτε
 τῆς περὶ τῆς γνέσεως, καὶ Ἰσφῆς, οὐτ'
 εἰς ἐκκλιεῖς παιδείας, οὐτε εἰς ἀκμῆ
 σώφρονος ἀγωγῆς, οὐκ ἀσκήσεως εἰ
 ἐν φιλοσοφίᾳ. ἡ δὲ ἔρα πῆς μοιρῶν
 ἀνάγκη καὶ ἐς Βαβυλωνίους ἐλαμύσσα
 ὠδοῦ μὲν δὲ ὡσπερ εἰ τῆς Ἰνδῶν
 ὠμίλῃ Ἰσφοῖς, καὶ ἔπι τοῖς Αἰγυπτίῶν
 ὅτι γυμνοῖς, οὐχ ἢ περὶ αἰρέσεσι, οὐδ'
 ὁ φιλοσοφίας πόδος· μοῖρα ὅτι ἦν
 ἀγχοῦσα καὶ ἔπι τὰ Γάδρα, καὶ τὰς
 Ηρακλείους σήλας, ἐὼν τῆς, καὶ ἐσπέ-
 ριον Ὠκεανὸν ἀλάτῃ, καὶ αὐταῖς ἀ-
 περὶ αἰτέσις ἐς μάτῳ ἔξ ἐβιάζετο πε-
 ρεσρέφρατῃ. εἰ ὅτι δὴ μετεληφέναι πῆ
 Ἰσφίας αὐτῷ ἐν τούτων εἰ ποῖ πῆς,
 μοῖρα εἰ τούτων αἰτία, καὶ οὐκ ἐτ' ἀν
 ἐν φιλομαθείῃσιν ὁ ἀνὴρ καταλεχθείη,
 οὐδ' ἀν δὲ λόγως θαυμαδείη, εἰ οὐ
 καὶ γὰρ μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη αὐτῷ
 πολεμείσης φιλοσοφίας. ἐν ἴσῳ δὲ ἀν
 συγκρινόμενος εἴη κατ' αὐτὸν Πυθα-
 γόραν αὐτὸς· καὶ πῆ τραπεζίδες, καὶ ἀπὲρ ἰμμερῶν ἀνδράποδον· Σωκρά-

A dia proferens, fatum repellebas? Aut
 qui potius in amouenda peste, Par-
 cas ipsas mortemque vicisti, qua-
 si que trophæum aliquod de illius
 victoria sustulisti? Si & in defun-
 cta puella Clothus erant iam sta-
 mina prorsus absumpta, quo tu pa-
 cto fufum nouo iterum filo ambi-
 re, illique esse viuificus potuisti?
 Sed te fortassis eadem Parca ad
 hæc agenda ducebant. Non puto
 hæc ad tuam facere dignitatem
 concedes. Longè enim abessent à
 præstantiæ tuæ laude, & tamen an-
 tequam in corporis huius molem
 membræque redires, fuisse te olim
 dicis ex eo genere hominum, qui
 in mari & nauigatione versantur.
 Sed hoc quoque verifimile est ne-
 cessitate domina factum esse. Ni-
 hil ergo quod admiremur adducet
 educatio illa tua, natalis dies, circu-
 laris doctrina, frugalis diæta, sum-
 mum philosophiæ studium. Necessi-
 fitas ergo te, non amor sapientiæ,
 non voluntas in Babylonios egit:
 fatoque impulsus magis, quàm di-
 scendi cupiditate ad Indorum, Bra-
 chmanas & Ægyptiorum Nudos ap-
 pulisti. Parcæ etiam tribuendū quod
 Gades, Herculeasq. columnas quod
 Eoum Oceanum, quod hesperium
 permeasti, quasi te illæ stamine suo
 implicitum ad hæc loca deuolue-
 rint. Quod si quis cum dicat per
 huiusmodi errores ad sapientiæ par-
 ticipatum aliquem peruenisse, in
 fortunam scientia referetur, neq. stu-
 diosis Tyaneus accedet. Meritoque
 admirari illum desinemus, cum sa-
 pientia illi non studio, sed neces-
 sitate aduenerit. In eadem trutina
 collocari & Pythagoras ipse pote-
 rit, & fœdissimum, quodque vilif-
 simumque mancipium. Nihil etiam

ἀπὲρ ἰμμερῶν ἀνδράποδον· Σωκρά-

à Socrate ipso distabunt, qui So-
 cratem capitali iudicio condemna-
 runt, quanquam Socrates mortem
 pro philosophia pertulerit. Non
 Diogenes ab Attica iuuentute, non
 ut semel dicam, stultus à sapiente,
 iustus ab iniusto, lascivus à conti-
 nente, timidus à forti viro dista-
 bunt, si horum omnium mores Par-
 carum ludo, fatique proueniunt:
 sed enim contra hæc præco verita-
 » tis clamauit. Heus homines mor-
 » tale & pollutum genus, quonam
 » vos incontinentiæ ducit vini meri
 » potatio? desinite demum ebrieta-
 » tis, merumque diluite, rectamque
 » mentis aciem intendentes veritatis
 » augustam faciem contemplantini.
 » Fas enim non est sibi ipsi repugna-
 » re veritatem, ac dissentire: neque
 » duobus inter se maximè contrariis
 » datis, eandem vtriusque causam ef-
 » fe. Dei certè prouidentia omnia
 complectitur, ac continet; legibus
 que diuinis machina totius mundi
 disponitur: visque animæ rationalis,
 ac finis hominem sui ducem
 ipsius, dominum, iudicemque con-
 stituit: docentque nos naturæ le-
 ges, ac sapientum dogmata philo-
 sophorum, rerum alias penes nos
 esse, alias verò non esse. Penes ita-
 que nos illa esse censentur, quæ ex
 electione actûque proueniunt, quæ
 que natura libera sunt, ut impedi-
 ri, ac inhiberi non queant. Quæ
 cunque igitur iuris nostri non sunt,
 infirma dixeris, seruiencia, prohi-
 beri facilia, aliena, cuius generis ea,
 quæ circa corpus se habent, exter-
 nâque sunt, animæ simul & ratio-
 nis expertia, & quæ demum sub-
 stantiam habent, à peculiari homi-
 num, propriâque natura longè se-
 iunctam, rursus autem, & ad ea quæ
 nostri sunt iuris propria nobis in-
 est voluntas, ad alterutram partem

Plato de
 legib.

A της αὐτὸς φιλοσοφίας ὑπεραποθνή-
 σκων, & τῶν θανάτου ἄξιον γε-
 ψάμμοι, Διογῆς τε, & τὰ Ἀθηναίων
 μεράκια, ἢ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὁ ἄφρονα-
 τος, ἐκ αὐτῶν διαφέροι τὸ ἀφρονεσάτου, &
 ὁ ἀδικώτατος, τὸ δικαιοτάτου, ὅ, τε ἀνό-
 λαστος, τὸ σωφρονεσάτου, ἢ ὁ δολώτα-
 τος, τὸ ἀνδραιοτάτου, εἰμῶν μὲν, & μοι-
 εθῶν, παιγνίων τούτων ἀπάντων ἀναδε-
 B δημιόνον; ἀλλὰ γὰρ πρὸς ταῦτα ὁ κή-
 ρυξ τὴν ἀληθείας βοήσῃ, λέγων, ὦ ἀν-
 δροποι, θνητὸν, ἢ ἴπικαιρον γένος, ποῖ
 δὴ φέρεσθε, τὸ ἀκρασίας ἀκρατὸν ἐμ-
 πόνοντες; λήξατε ποτὲ, & διανήψατε
 τὴν μέδης, καὶ διδυοίας ὀρθοῖς ὀμμασι
 τὸ σεμνὸν τὴν ἀληθείας ἐνοπλεῖσαδε
 πρὸσωπον. οὐδέ τις ἀλήθειαν πολε-
 μεῖν ἑαυτῇ, & μάχεσθαι, οὐδέ δυοῖν ἐν-
 C δυπωτάτων μίαν ὑφισταμένη καὶ πλεῖ-
 οὐτὴν αἰτία, τὴν τῶν θεῶν προνοίας
 τὰ πάντα κρατούσης. θεοῖς νόμοις δια-
 τέτακται τὸ πᾶν. ἀνθρώπων τὴν ψυχῆς
 ὄρος, αὐτοκράτορα τὴν κριτικῶν, ἡγεμόνα
 τε, & κώρον αὐτῆς ἑαυτῆς καὶ διήσῃ, φρο-
 κοῖς νόμοις, καὶ φιλοσόφων δόγμασιν
 ἐκιδιδάσκων, ὡς δὲ τὰ ὄντων τὰ μὲν
 ὅσιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ, ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἢ ἐφ'
 ἡμῖν μὲν ὅσα γίνονται αὐτῶν πρὸς αἰρε-
 D σίν τε, καὶ πρὸς ἄλλους, ἀ καὶ φύσιν ἐλδύ-
 δερα, ἀκώλυτα, ἀ πρὸς ἐμπόδιτα τυ-
 χανά. τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδενῆ, δοδ-
 λα, κώλυτα, ἀλλότεια, ἀ καὶ πρὸς τὸ
 τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός, ἀ ψυχῆς τὸ ὄντα,
 καὶ ἀλογα, καὶ πάντῃ τὴν ἰδίας τὸ λογ-
 κοῦ ζῶν φύσεως ἀλλοτείδω πλεῖ-
 πότεσσιν ἐχθρῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν, πλεῖ-
 οὐτὰ τὰ ὀρμῶν δρετῆς τε, καὶ κακίας,

ἕκαστος ἐν αὐτῇ κέκμηθε θεοαρέσει. Ἐπεὶ μὲν γὰρ ὅλων δεσπόζον τε, καὶ ἡγε-
 μονοῦν, διδύως ὁρανοῦ καὶ φύσιν
 περιπορεύομενον. τῶν δὲ αἰεὶ συνέπειθε
 δίκην τῆς ἀπολαύσεως τῶν θεῶν νόμου
 ἡμιωρός. τῆ δὲ ἐπιτάξιν ἀτάξιν ὁρμήν,
 οὐ μοίρας, οὐδὲ εἰμυρμένης, οὐδὲ αἰάτ-
 ης, αἰτία ἐλομένης, θεὸς ἀνάγκη. εἰ δὲ
 δρασωσιντο πρὸς τῆν ἐφ' ἡμῖν ἄρπυ-
 γίαν, μὴ κατακαλυπτόμεθα. ἔσθ' ἀ-
 δικότητα ἀναφανδὸν ἔξαγροβύετω, μὴ
 περινοῖαν, μὴ θεόν, μηδὲ ἕτερον, πλὴν
 μοιρῶν, καὶ ἀνάγκης ὁμολογῶν. καὶ ταῖς
 ἀκόλουθα τούτοις γυμνῆ θεοκατα-
 λεγέτω κεφαλῇ, μὴ ἄφρον, μὴ ἀφρο-
 να, μὴ δίκαιον, μὴ ἀδίκον, μὴ ἐναρέ-
 τον, μὴ φαῦλον, μὴ γῆτα, *θεῖαν ἀν-
 θεοπον γινέσθαι φύσιν, μὴ φιλοσοφίαν
 εἶναι, μὴ παιδείαν, μηδὲ ὅλως, τέχνων
 πινά, μηδὲ ἑπιστήμην, μὴ ἕτερον ἢ
 φύσιν ἀγαθόν, ἢ πονηρόν. ἀποκατατί-
 παντα ἢ συλλήβδην ἀνάγκη, Ἐμοι-
 ρῶν ἀτρεκέτοις περιδινείσθαι. ἀδικοῦ δὲ
 τα, καὶ δυσσεβῆς ἔσθ' ἐν δυσεβῶν, καὶ
 φιλοσόφων ἀπογεγραφέτω κριτη-
 εἶω. εἰ δὲ ἐπικαλυπτόμεθα ἑτέρα,
 δοξάζειν ἐπεχείρησθε περινοῖαν, καὶ θεοῖς,
 μοίραν δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ εἰμυρμέ-
 νων, ἡς ἀνακηρύττοι, μαχομένοις, καὶ
 ἐναντίοις παρεστέμμενος δόγμασιν ἐν-
 ἀγῆσι, *δίκην ἀνοίας παραχρῶν, κα-
 ταγεγραφέτω. ταῦτα μὲν οὖν ταύ-
 τη. εἰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἐν φιλοσόφων
 διατεταῖς ἀξιοῖεν ἐπικαταλέγειν π-
 ρὸς τὸν ἄνδρα, λέξεταί *ὡς ἂν εἰ ἀπο-
 καθήροι ἐαυτῶν τὸ ἐξωθεν λύμης, καὶ
 τὸ ἀπὸ τῆςδε τῆς γραφῆς ἐπεισοκυκλῆ-

A scilicet vel virtutē vel vitium delectu
 libero declinādi. Deus porro domi-
 nus rerum omnium principēsq. recta
 ratione singula transigit, secundum
 naturam per omnia circumcurrens.
 Hunc iusta semper ultio comitatur,
 graui eos qui à diuina lege discesse-
 rint, supplicio punitura, motus verò
 ipsos, quibus ad agendas res incita-
 mur, non Parcarum fatīve necessitas
 parit, culpa certè omnis ab electione
 est nostra, Deus ipse culpæ immunis.
 B Quod si quis huic sententiæ aduersus,
 quæ iuris nostri sunt, tollere ausit, iā
 hic pudore nullo detentus, suam ma-
 nifestè fateatur impietate: passimq;
 prædicet non prouidentiam esse, non
 Deum nec quicquā aliud præter fati
 necessitatem, & quæ huic proxima
 sunt, nuda fronte pronuntiet, id est,
 non sapientē dari, non stultum, non
 æquum, non iniquum, non officio-
 sum, non prauum, non magum ho-
 minem, non diuinum ad hominis in-
 geniū naturamq. pertinere: neq. verò
 philosophiā esse aut doctrinā vllam,
 non artem penitus, non scientiam,
 non mali bonīve discrimen à natura
 cōstitui, sed confusè omnia circum-
 uolui necessitate domina, & Parcarū
 fulis. Nihilq. sit iam rei, quin Atheus
 hic, prophanusq. in sapientū nume-
 ro, ac piorum hominum reponatur.
 Si quis autem cetera quidē dissimu-
 let, prouidentiam verò diuinam fa-
 teatur, & colat: ita tamen vt Parcās
 quoque ac fati necessitatem vnā ad-
 mittat, is cum pugnantibus, ac maxi-
 mē contrariis dogmatis flagitiosiq.
 teneatur meritas insanix pœnas ex-
 pendat. Atq; hæc quidem ita vt tra-
 didi, accipienda sunt. Si quis igitur
 cūm hæc ita se habeant inter philo-
 sophos Tyaneum reponat, hoc sibi
 prædictū sciat, si quidem illi adimat
 superfluum laudis apparatus, qua-
 li scilicet hunc Philostrati historia

γρ. μὴ γένοιτο
 ὅτι ἀθεοῦ-
 κων γ.

γρ. ὅτι ἀνο-
 λοῖς.

γρ. λέγει
 ὅτι

amiciuit, nullam fore prorsus à nobis inuidiam: si autem quis eum infumat, veritatis metas egressus, supra facultatem philosophi Deum asserere, is per imprudentiam magiæ nota hominem infamabit. Sicut & hæc ipsa, quæ de illius vita, ac moribus fabulosè scribuntur, non aliud sanè à prudentibus viris, quàm calumniæ argumenta, censenda sunt.

Α μύθης αὐτῶν σκεδῆς, φθόνῳ παῖ αὐτῆς ἐμποδῶν αὐτὸν εἶη. ὅροις δὲ εἰ ἄλλοθίνας παροίων τις, ὑπὲρ φιλοσόφους ἐκδιάζειν αὐτὸν πειροῖτο, λάθους αὐτῶν γήητος ἀπεχνῶς διαβολῶν ἐπειτεῖβων, ὡς ταυτὴ τὰ συγγραμμάτα θεφιστικοῖς ἀναπεπλασμαῖμα, οὐ πλέον ἐλέγχου, καὶ δεινῆς ταυδρός διαβολῆς, ὡρὰ τοῖς νοῦν ἐχρῆσιν ἐμοι γε δοκῆι περιέχιν.

FINIS.

Scholium Græc. in Cod. Reg. adscriptum ad hæc verba, γαυμάζῃ δὴ ἔσ. p. 434. C.
 ὅσω βέλτιον καὶ σωτερότερον ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀ* καὶ τῆς ἐπαρέτων ἐχαιῶεν γνώμην αὐδραν, ἔ* ὅτι τούτοις* τῆς παροικησίων, Αειτέα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ αὐτὸν ὁρμητοτέρεος πρῶθῶν, ὅτι φέρει λέγων. ἀλλ' ὅτι τῆς παροικῶν ἡμῶν καὶ τῶν Νέρωνος βασιλείας, Απολλώνιος ἠκμασεν ὁ Τυαδῆς, ὅς ἐκ παιδὸς κημιδῆ νεου, καὶ ἀφ' οὐκ ἔστι Αἰγῆς τῆς Κιλικίας ἱερά*, τὰ τε τῆς φιλασοφίᾳ Ασκληπιῶν, πολλὰ καὶ γαυμάζα διεπράξατο, ὧν τὰ πλείω πρῶεις, ἡμῶν ποιήσασθαι μνήμην εἶτα καὶ ἀλέγει ἀπὸ παρῶν ὁρμητοῦ καὶ ἀμῶν τὰ παρῶν δόξα: μὲν ἀ καὶ ὅτι λέγει τῶν καὶ λέξιν. τίος δὴ ἐνεκα τούτων ἐμνήσθην ἵνα ἐξῆ συγκρίνη τῶν ἡμετέρων ἀκρίβη καὶ βεβαίαν ἐφ' ἐκείτω κείσιν, ἔ* τῆς γρησιανῶν κρυφότηθα. εἴπω ἡμεῖς μὲν τὸν τοιαῦτα πεποιηκέτα, οὐ θεόν· ἀλλὰ θεοῖς κρησιμένον αὐδρα ἡγούμεθα. οἱ δὲ δι' ὀλίγας τερετείας τινὰς τὸν Ἰησοῦν θεὸν ἀναγορεύουσι. τούτω ὅτι φέρει μὲν ἔτερε φασκων· καὶ κείνο λογισαοθα ἄξιον. ὅτι τὰ μὲν τῶν Ἰησοῦ, Πέτρος καὶ Παῦλος, καὶ τινες τούτων παρῶν πλῆσοι κηκῶν πασιν αὐδρασοι, ψυδσαι καὶ ἀπαίδεσοι καὶ γήητες. τὰ ὅ Απολλώνιος μάξιμος ὁ * καὶ Δάμις ὁ φιλόσοφος ὁ σιωδρατείας αὐτῶν· καὶ Φιλόστρατος ὁ * ἐνεκα παιδύσας μὲν, ὅτι πλείσθιν ἡκρητες· ὅ δ' ἀγῆτες πρῶτες ἀφ' φιλασοφίᾳ αὐδρός γηναίου.

amicum, utrum forte proferat. A
distinctione: si autem proferat
sunt, utrumque in eadem sententia
per facilitatem philosophi. Deum
affert, si per impudenter
sic non hominem infamem. Si
tunc de hac re, per de hinc
et accipit, utrumque sententia
non sicut in eadem sententia
quod dicitur in eadem sententia

214

Quodam modo in hoc libro
autem non est manifestum
quodammodo in eadem sententia
per facilitatem philosophi. Deum
affert, si per impudenter
sic non hominem infamem. Si
tunc de hac re, per de hinc
et accipit, utrumque sententia
non sicut in eadem sententia
quod dicitur in eadem sententia

is epil.
im. inf.
491